

အိမ်ထောင်ရေး အိမ်ထောင်ရေး

ဦးရွှေအောင်

မိမိအိမ်ထောင်ရေး | အိမ်ထောင်ရေး | အိမ်ထောင်ရေး

BURMESE CLASSIC

ဒုတိယအကြိမ်

ဦးရွှေအောင် [၁၉၂၈-၁၉၉၄]

ပဲခူးတိုင်း ကဝမြို့နယ် ဖလေးရွာတွင် အဖ ဦးစု၊ အမိ ဒေါ်အုန်းရှင် တို့က ၁၉၂၈ ခု ဇွန်လ ၇ ရက်တွင် မွေးဖွားသည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးရွှေအောင် ဖြစ်သည်။

ဖလေးရွာ အလယ်တန်းကျောင်း(၁၉၃၅)၊ ပဲခူးမြို့ မဟာဝိသုတာ ရာမ ကျောင်းတိုက် (၁၉၄၆)၊ မန္တလေးမြို့ တောင်ပြင် ဘုရားကြီး တိုက် ဆရာတော် ဦးကြယ်ကျောင်း (၁၉၄၈)၊ သက်ကြီးတက္ကသိုလ် (၁၉၆၀)၊ အိန္ဒိယပြည် ဘုံဆာတက္ကသိုလ် (၁၉၇၁) တို့တွင် ပညာ သင်ခဲ့သည်။ စေတီယင်္ဂဏ ဓမ္မာစရိယ၊ သကျသီဟ ဓမ္မာစရိယ (ဝင်္ဂသကာ)၊ အစိုးရ ဓမ္မာစရိယ (သီရောမဏီ) [၁၉၅၃]၊ တက္ကသိုလ် ဝင်တန်း (၁၉၅၆)၊ သက်ကြီးတက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (၁၉၆၅)၊ ဘုံဆာတက္ကသိုလ်မှ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (သက္ကတ)နှင့် သဒ္ဒမ္မဇောတိက **ဇေ (သာသနာပြုဘွဲ့) [၁၉၉၂]** တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၄၁ တွင် ရှင်သာမဏေ ထက်သည်။ ၁၉၄၈ တွင် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည်။ ၁၉၆၀ တွင် လူဝတ်လဲသည်။ ပြည်သူ့ထောက်ပံ့ရေး အုပ်ချုပ်မှုအဖွဲ့၌ ဝန်ထမ်း၊ ဗုဒ္ဓသာသနာနှင့်စုပေါင်းအဖွဲ့၌ လက်ထောက် အယ်ဒီတာ၊ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ(၁)၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာန၌ တွဲဖက်ညွှန်ကြားရေးမှူး တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၈ တွင် အငြိမ်းစားယူသည်။

ထင်ရှားသော စာအုပ်များမှာ ရသစာပေ၏ ရသ၊ ဗုဒ္ဓ - လောက သားတို့၏ အနှိုင်းမဲ့ ကျေးဇူးရှင် ကိုယ်ကျင့်ဗုဒ္ဓဝင်၊ အမြင်များ ပြောင်းလဲခြင်းနှင့် အတွေးအမြင် စာစုများ၊ ဘဝအကျဉ်းသာ၊ ဗုဒ္ဓ သို့မဟုတ် အနှိုင်းမဲ့၊ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်၊ ဗုဒ္ဓဝါဒ ပေါ်ထွန်း ခြင်း၊ စာပတ်သူများ၊ ချမ်းသာကို ရှာဖွေခြင်း၊ ဘဝအမြင်ဘဝလ်၊ ထောရဝါဒ အုတ်မြစ်၊ ဓမ္မပဒ တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ၁၉၉၄ ခု ဒီဇင်ဘာ ၂၂ ရက်တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ကွယ်လွန်သည်။

ဆရာကြီး ဦးရွှေအောင်၏
"အမြင်များ ပြောင်းလဲခြင်းနှင့် အတွေးအမြင် စာစုများ"
စာအုပ်တွင် ပါရှိပြီးဖြစ်သည့် အောက်ပါ ဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ်ကို
ချန်လှုပ်ထားခဲ့ပါသည်။
၁။ ဗုဒ္ဓဝေဒသိဓမ္မာနှင့် သိပ္ပံပညာ
၂။ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် တန္တရ ဝေဒ

၂၀၀၁ ထုတ်
ရာပြည့်စာအုပ်များ

- ၁၃၄။ ရွှေညောင်၏ သူရဲကောင်းသုံးယောက် (The Three Musketeers by Alexandre Dumas)
- ၁၃၅။ စာရေးဆရာများ၏ စိတ်နှလုံးလွန်ပညာနှင့် စိတ်ပညာပဒေသာ
- ၁၃၆။ ဦးရွှေအောင်၏ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်
- ၁၃၇။ ဇော်ဂျီ၏ မဟာဆန်ချင်သူ
- ၁၃၈။ ဗိုလ်အေးမောင်၏ လူလော နာနာဘာဝလော (Invisible Man by H.G. Wells)
- ၁၃၉။ တင်မောင်မြင့်၏ မဒမ်က्यूရီ (Madame Curie by Eve Curie)
- ၁၄၀။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ မင်းသားလေး (Le Petit Prince by Antoine de Saint-Exup'ry)
- ၁၄၁။ ရွှေညောင်၏ ဝသုံးလုံး
- ၁၄၂။ မြတ်ငြိမ်း၏ တီထွင်တွေး (Creative Thinking by MICHAEL Le BOEUF)
- ၁၄၃။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ ယက်စ်တွရင်ကို (A Precocious Autobiography by Yevgeny Yevtushenko)
- ၁၄၄။ ရွှေညောင်၏ ရုပ်ခွဲနာမ်ခွဲ နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ
- ၁၄၅။ ခင်မျိုးချစ်၏ မိုင်ကယ်အိန်ဂျယ်လီ (The Agony and the Ecstasy by Irving Stone)
- ၁၄၆။ ကျော်အောင်၏ ဆမ်းမားဆက်မွမ်၏ ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၄၇။ တင်မောင်မြင့်၏ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း အနုပညာ

၂၀၀၁ ခုနှစ် စက်တင်ဘာနှင့် အောက်တိုဘာတွင် ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ

- ၁၅၁။ ရဲမြဲလွင်၏ ကြီးကြာတစ်ထောင်
- ၁၅၂။ ပါရဂူ၏ ဒီဗျာ
- ၁၅၃။ စာရေးဆရာများ၏ ဂေဟရီယယ် ဂါစီယာ မားကွက်စ်၏ လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၅၄။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ဘဝပုံရိပ်များ
- ၁၅၅။ မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)၏ ကုန်းဘောင်ရှင်းတမ်း

ရာပြည့်စာအုပ် ၁၄၈

ဗုဒ္ဓဝါဒ ပေါ်ထွန်းခြင်း

ဦးရွှေအောင်

မဟာဝိဇ္ဇာ (သက္ကတ)

ဝဋ်သကာ နှင့် သိရောမဏိ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၃၈၊ ၁၀၉ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း။ ၀၁-၂၉၆၆၇၁(အိမ်)၊ ၂၅၂၇၉၈(ဆိုင်)

[၁၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၀၁]

စာမူ ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၆၄၅ / ၂၀၀၀ (၉)]

မျက်နှာပုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၉၁ / ၂၀၀၁ (၂)]

စီစဉ် ထုတ်လုပ်မှု

သန်းဆွေ(ဧရာထွန်း)နှင့် ဇေလတ်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (၁၉၉၇) ဒီပဲခိုးစာပေ

ဒုတိယအကြိမ် - (၂၀၀၁) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အုပ်စု [၁၀၀၀]

မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းစာသား ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်အေးမြင့် [၀၅၉၀၁]၊ ရာပြည့်အော့ဖ်ဆက်

အမှတ် ၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလှကြိုင် [၀၂၃၃]၊ လောကစာပေ

အမှတ် ၃၊ ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင်

အေဇက်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်နှင့် ညီဝင်းမြင့်

မျက်နှာပုံး ပန်းချီ

ကိုဆန်း

တန်ဖိုး

၆၀၀ကျပ်

မာတိကာ

၁။ ဗုဒ္ဓဝါဒ ပေါ်ထွန်းခြင်း (၁)	၉
၂။ ဗုဒ္ဓဝါဒ ပေါ်ထွန်းခြင်း (၂)	၂၂
၃။ ဗုဒ္ဓဝါဒ ပေါ်ထွန်းခြင်း(၃)	၃၅
၄။ ဗုဒ္ဓဝါဒ ပေါ်ထွန်းခြင်း (၄)	၄၈
၅။ မြတ်စွာဘုရား၏	
သာသနာတော် ပေါ်ထွန်းလာခြင်း (၁)	၆၀
၆။ မြတ်စွာဘုရား၏	
သာသနာတော် ပေါ်ထွန်းလာခြင်း(၂)	၇၂
၇။ မြတ်စွာဘုရား၏	
သာသနာတော် ပေါ်ထွန်းလာခြင်း(၃)	၈၄
၈။ အဘိဓမ္မာ	၉၆
၉။ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ထေရဝါဒအုတ်မြစ်	၁၀၄
၁၀။ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ဇင်ဝါဒ	၁၁၆

ဗုဒ္ဓဝါဒ ဝေါထွန်းခြင်း (၁)

အမှန်အားဖြင့် “ဗုဒ္ဓဝါဒ” ဟူ၍ မရှိ။ သစ္စာလေးပါး သာ ရှိ၏။ သစ္စာလေးပါးသည်သာ “ဗုဒ္ဓဝါဒ” ဟူ၍ ဆိုသော် ဆိုနိုင်၏။

“သစ္စာလေးပါး” ဟူသည်မှာလည်း ကမ္ဘာ အဆက်ဆက် တည်ရှိနေသော ဘုရား အဆူဆူတို့၏ “ဝါဒ” သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ဆူဆူသော မြတ်စွာဘုရား၏ “ဝါဒ” ဟူ၍ ဆိုဖို့ ခက်၏။ ဘုရား အဆူဆူတို့၏ ဝါဒကိုပင် ဘုရား အဆူဆူတို့က ဖော်ပြနေခြင်း ဖြစ်၏။ အသစ်အဆန်း အနေဖြင့် ဖော်ပြခြင်းဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ သို့ရာတွင် သစ္စာလေးပါး အနေဖြင့် အဟောင်း အဟောင်းသည်ပင် သစ္စာ လေးပါးအနေဖြင့် အသစ်အဆန်းသဖွယ် ဖြစ်သော အခါ သစ္စာလေးပါးကိုပင် “ဗုဒ္ဓဝါဒ” ဟူ၍ လောက ဌိ ပြောဆိုကြခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်ကား “ဝါဒသန့်” ဟုဟုတ်။

သစ္စာလေးပါးသည် ကမ္ဘာ့အဆက်ဆက် ရှိသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် ဤနေရာ၌ “ရှိခြင်း” ဟူသည်မှာ နှစ်မျိုး ရှိပြန်၏။ ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့၏ “အာရုံသိ” အဖြစ်သို့ ရောက်သော “ရှိခြင်း” နှင့် ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့၏ “အာရုံသိ” အဖြစ်သို့ မရောက်သော “ရှိခြင်း” တို့ပင် ဖြစ်၏။

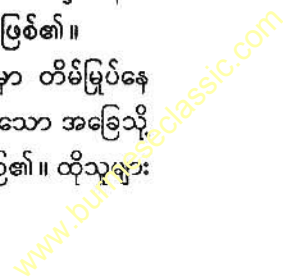
လောက၌ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူသော အခါ သစ္စာလေးပါးသည် ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့၏ အာရုံသိ အဖြစ်သို့ မရောက်။ ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့၏ အာရုံသိ အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်လည်း မရှိ။ ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့၏ အာရုံသိ အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ “မြတ်စွာဘုရားသာ” ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လောက၌ မြတ်စွာဘုရားတို့ ပွင့်တော် မမူသောအခါ သစ္စာလေးပါးဟူသည် ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့၏ အာရုံသိအဖြစ်သို့ မရောက်သောကြောင့် လောက၌ သစ္စာလေးပါးဟူသည် မရှိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။ အမှန်အားဖြင့် သစ္စာလေးပါးသည် လောက၌ မရှိ၍တော့ မဟုတ်။ ရှိပါလျက်သား နှင့် ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့၏ အာရုံသိ အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးမည့်သူ မရှိသောကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သစ္စာလေးပါးကို “သနန္တရ” ဟူ၍ ခေါ်ပါ၏။ “သနန္တရ” ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ “ထားစဉ် တည်ရှိနေသော ဓမ္မ” ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထားစဉ် တည်ရှိနေသော သစ္စာလေးပါးသည် လောက၌ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူသောအခါ ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့၏ အာရုံသိ အဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်းနှင့် လောက၌ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူသောအခါ ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့၏ အာရုံသိ အဖြစ်သို့ မရောက်ခြင်းသာ ထူးခြား၏။ ထားစဉ် သစ္စာလေးပါးရှိသည် ကတော့ အမှန်ပင်။ လောက၌ သစ္စာလေးပါးတို့ ဆိတ်သုဉ်းခြင်းမည်သည် မရှိကောင်းပါချေ။

လောကတွင် ဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ တည်ထောင်သူများလည်း ရှိကြ၏။ ဖော်ထုတ်သူများလည်း ရှိကြ၏။ တည်ထောင်သူများ ဆိုသည်မှာ လုံးဝမ ရှိသေးသော အခြေအနေမှ ထင်ရှားရှိလာသော အခြေအနေသို့ ရောက်အောင် ပြုလုပ်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုသူများကို ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် “ဥပ္ပါဒက” ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ဥပ္ပါဒက၏ သဒ္ဒါအနက်မှာ “အသစ် ဖြစ်ပေါ်စေသူ” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဖော်ထုတ်သူများ ဆိုသည်မှာ တိမ်မြုပ်နေသော အခြေအနေမှ ထင်ရှားရှိလာသော အခြေသို့ ရောက်အောင် ပြုလုပ်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုသူများ

ကို ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် “အဘိဗျူဟ” ဟူ၍ ဆိုရ၏။ “အဘိဗျူဟ” ၏ သဒ္ဒါအနက်မှာ “တိမ်မြုပ်နေသည်ကို ဖော်ထုတ်သူ” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဝါဒတစ်ရပ်ကို အသစ်တည်ထောင်သူ “ဥပ္ပါဒက” ဟူသည်မှာ တိတ္ထိများ ဖြစ်ကြ၏။ တိတ္ထိများသည် မိမိတို့၏ ဝါဒသစ်များကို တည်ထောင်ကြ၏။ ထို ဝါဒသစ်များကား ပြီးပြည့်စုံခြင်း ရှိကြသည်မဟုတ်။ ဝါဒတစ်ခုထက် အခြားဝါဒတစ်ခုက ပို၍ ကောင်းမြဲ ဖြစ်၏။ နှစ်ခု သဘောအရ မတူညီသော သဘောကို ဆောင်သည် ဆိုကတည်းက တစ်ခုက အခြားတစ်ခုထက် ပို၍ကောင်းခြင်း သဘောကို ဆောင်လေ၏။

တိမ်မြုပ်နေသော ဝါဒကို ဖော်ထုတ်သူ “အဘိဗျူဟ” ဟူသည်မှာ ဝါဒကို အသစ်တီထွင်သူ မဟုတ်ဘဲ အဟောင်းကို ဖော်ထုတ်သူသာ ဖြစ်၏။ ဝါဒဟောင်းကို ဖော်ထုတ်သူများမှာ မြတ်စွာဘုရားများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ဝါဒဟောင်း ဟူသည်မှာလည်း သစ္စာလေးပါးသာ ဖြစ်၏။ သစ္စာလေးပါးသည် တိမ်မြုပ်နေရာမှ ပေါ်ပေါက်လာအောင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားက ဖော်ထုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

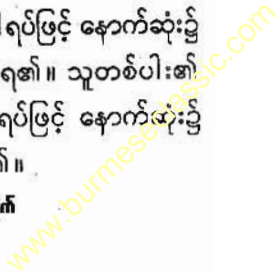
ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို “ဝါဒသစ်ကို တည်ထောင်သူ” ဟူ၍ မဆိုရဘဲ၊ “တိမ်မြုပ်နေသော

သစ္စာလေးပါးကို ဖော်ထုတ်သူ” ဟူ၍သာ ဆိုရ၏။

တိမ်မြုပ်နေသော သစ္စာလေးပါးကို ဖော်ထုတ်နိုင်အောင် အားထုတ်ရသည်ကား လွယ်ကူသည်တော့ မဟုတ်။ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်အောင် ကျင့်ရ၏။ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်အောင် ကျင့်ရာတွင် အခြေခံအချက်များ အနေဖြင့် လောကအပေါ် ကြင်နာတတ်ဖို့ လို၏။ အနစ်နာခံတတ်ဖို့လည်း လို၏။ သူတစ်ပါး၏ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ပေးတတ်ဖို့လည်း လို၏။

ဤအင်္ဂါသုံးရပ်ကို ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ကျင့်ရ၏။ ဤအင်္ဂါသုံးရပ်ကို ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ကျင့်ရာ၌ အနည်းဆုံး အချိန်ကာလမှာ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ဖြစ်၏။ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်အောင် ဖြည့်ကျင့်ပါမှ ဤအင်္ဂါသုံးရပ်သည် ပြည့်စုံသော အဆင့်သို့ ရောက်၏။

အင်္ဂါသုံးရပ်တွင် လောကအပေါ် ကြင်နာခြင်း အင်္ဂါရပ်ဖြင့် နောက်ဆုံး၌ မဟာကရုဏာတော်ကို ရ၏။ အနစ်နာခံခြင်း အင်္ဂါရပ်ဖြင့် နောက်ဆုံး၌ အရဟတ္တမဂ် ဉာဏ်တော်ကို ရ၏။ သူတစ်ပါး၏ အကျိုးကို ဆောင်ခြင်း အင်္ဂါရပ်ဖြင့် နောက်ဆုံး၌ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ရ၏။

သုမေဓာ ရှင်ရသေ့သည် ယောက်ျားကောင်း ဖြစ်၏။ ယောက်ျားကောင်းတို့ မည်သည်မှာ ကြင်နာ တတ်သော စိတ်လည်း ရှိရ၏။ အနစ်နာခံနိုင်သော စိတ်လည်း ရှိရ၏။ သူတစ်ပါး၏ အကျိုးကို ဆောင် ရွက်လိုသော စိတ်လည်း ရှိရ၏။ ဤအင်္ဂါသုံးရပ်နှင့် ပြည့်စုံလျှင် ယောက်ျားကောင်း ဖြစ်၏။

ဤအင်္ဂါသုံးရပ်ကို လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ် သိန်း ကာလအတွင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ရင့်သည် ထက် ရင့်အောင် ပြုစုပျိုးထောင် လာသောအခါ နောက်ဆုံးဘဝ၌ မဟာကရုဏာတော်၊ အရဟတ္တမဂ် ဉာဏ်နှင့် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်တို့ကို ရ၍ သုံး လောကထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက် တော်မူသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိမ်မြုပ်နေသော သစ္စာ လေးပါးကို ဖော်ထုတ်နိုင်တော်မူခဲ့၏။

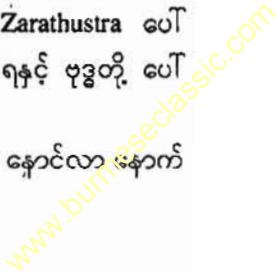
ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား၏ အသိကား ရှေး ဘုရားတို့၏ အသိနှင့် ဘာမျှ မခြား။ ဂေါတမ မြတ် စွာဘုရား၏ ဓမ္မကား ရှေးဘုရားတို့၏ ဓမ္မနှင့် ဘာမျှ မခြား။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ဝါဒကား ဝါဒသစ် မဟုတ်။ မြတ်စွာဘုရားတို့၌ ဝါဒသစ်ဟူ၍ လည်း မရှိ။ ထာဝစဉ်တည်ရှိပြီး ထာဝစဉ် မှန်ကန်နေ သော သစ္စာလေးပါး တည်းဟူသော ဝါဒဟောင်းကို ဝေနေယျသတ္တဝါတို့၏ အာရုံသိ အဖြစ်သို့ ရောက်

ဆောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ကြသူများသည် မြတ်စွာဘုရား များသာ ဖြစ်ကြပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားများထဲတွင် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်လေ၏။

အသိဉာဏ် ပွင့်ထွန်းရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ခေတ်သည်လည်း များစွာ စကားပြော၏။ ဘီစီ ၆ ရာစု ခေတ်ကား လူသားတို့၏ သမိုင်းတွင် အသိ ဉာဏ် ရင့်ကျက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ “ကလေးအဆင့်မှ လူကြီးအဆင့်သို့ ရောက်သောခေတ်” ဟူ၍ သမိုင်း ဆရာတို့က ဆိုကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဘီစီ ၆ ရာစု ခေတ်သည် အသိဉာဏ် ရင့်ကျက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း ထူးခြား၏။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မြင့်မားမှုနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ထူးခြား၏။

အမှန်အားဖြင့် ဘီစီ ၆ ရာစုခေတ်သည် ဝိဇ္ဇာ ရှုထောင့်မှလည်း ထူးခြား၏။ စရဏ ရှုထောင့်မှ လည်း ထူးခြား၏။ ကမ္ဘာသမိုင်းကို ပြန်ကြည့်လျှင် တရုတ်ပြည်၌ Lao Tzu နှင့် Confucius ပေါ်ပေါက် ခဲ့ကြ၏။ ဂရိ၌ Permerides နှင့် Empedocles ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြ၏။ ပါရှား၌ Zarathustra ပေါ် ပေါက်ခဲ့၏။ အိန္ဒိယ၌ မဟာဝီရနှင့် ဗုဒ္ဓတို့ ပေါ် ပေါက်ခဲ့ကြ၏။

ထိုပညာရှိကြီးများသည် နောင်လာ နောက်

သားတို့အား သူတို့၏ တရားဓမ္မနှင့် ဆိုင်သော အဓမ္မ အနှစ်ကို ပေးခဲ့ကြ၏။ ဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ အမြင် သစ်ကို ပေးခဲ့ကြ၏။ ယနေ့တိုင်အောင်ပင် လူတို့ သည် ထိုပညာရှိကြီးများ ပေးခဲ့သော ဘဝအမြင်သစ် ဖြင့် လောကကို ကြည့်နေကြဆဲပင် ဖြစ်ပါ၏။ နောင် လည်း ကြည့်နေကြဦးမည် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုပညာရှိများ၏ ဘဝအမြင်သစ်နှင့် ပတ် သက်၍ အကျယ်ဆိုရန် မရှိသော်လည်း၊ ဗုဒ္ဓ၏ အမြင်သစ်နှင့် ပတ်သက်၍မူ ဆိုရန်ရှိ၏။ ဗုဒ္ဓ၏ အမြင်သစ်ကား သစ္စာလေးပါးအမြင် ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓ၏ သစ္စာလေးပါး အမြင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆိုရလျှင် ဘဝ ဟူသည်မှာ ဘာမျှ မဟုတ်၊ အရက်မူးသမား၏ အမြင်သာ ဖြစ်၏။ သုခဖြင့် လွမ်းခြုံထားသော သောက ရုပ်တုသာ ဖြစ်၏။

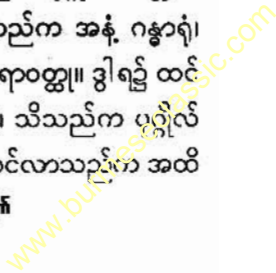
အရက်မူးသမားဟူသည် ချစ်စရာကိုလည်း မုန်းတတ်၏။ မုန်းစရာကိုလည်း ချစ်တတ်၏။ စိတ် ဆိုးစရာ မဟုတ်သည်ကိုလည်း စိတ်ဆိုးတတ်၏။ စိတ်ဆိုးစရာ ဟုတ်သည်ကိုလည်း စိတ်မဆိုးတတ်။ အားလုံး ကမောက်ကမပင် ဖြစ်လေ၏။

ထို့အတူပင် လူ၌ အာသဝတရားများ ရှိကြ ၏။ အာသဝတရားများ ဟူသည်မှာ အရက်ပင် ဖြစ် ၏။ အာသဝတရား လေးပါး ရှိရာတွင် အရက်

ကြောင့် အဝိဇ္ဇာသဝက မဟုတ်ကို မဟုတ်မှန်း မသိရ လေအောင် ဖုံး၏။ မဟုတ်ကို အဟုတ်အဖြစ် ထင်ရ လေအောင် ဖော်၏။ အဟုတ်ကိုလည်း အဟုတ်မှန်း မသိရလေအောင် ဖုံး၏။ အဟုတ်ကို မဟုတ်အဖြစ် ထင်ရလေအောင် ဖော်၏။ ဒိဋ္ဌာသဝက မဟုတ်ကို အဟုတ်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ အဟုတ်ကို မဟုတ် အဖြစ် လည်းကောင်း မြင်၏။ ဘဝါသဝက ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာဝတ္ထု မဟုတ်ပါဘဲလျက် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ-အရာဝတ္ထုအဖြစ် မြင်၏။

အမှန်အားဖြင့် မိမိတို့၏ ဒွါရများ၌ ထင်လာ သော အာရုံများသည် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိများနှင့် သဘာဝ ဓမ္မများသာ ဖြစ်ပါ လျက် ယင်းတို့အပေါ်၌ တုံ့ပြန်သော အသိကျတော့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါနှင့် အရာဝတ္ထုများအနေဖြင့် ဖြစ်သွား ၏။

ဒွါရ၌ ထင်လာသည်က အဆင်း ရူပါရုံ၊ သိ သည်က ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာဝတ္ထု။ ဒွါရ၌ ထင်လာ သည်က အသံ သဒ္ဓါရုံ၊ သိသည်က ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာဝတ္ထု။ ဒွါရ၌ ထင်လာသည်က အနံ့ ဂန္ဓာရုံ၊ သိသည်က ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာဝတ္ထု။ ဒွါရ၌ ထင် လာသည်က အရသာ ရသာရုံ၊ သိသည်က ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာဝတ္ထု။ ဒွါရ၌ ထင်လာသည်က အထိ

အတွေ့ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ သိသည်က ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာဝတ္ထု။ ဒွါရဋ္ဌိ ထင်လာသည်က သဘောတရား ဓမ္မာရုံ၊ သိသည်က ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာဝတ္ထုတို့ ဖြစ်ကြ၏။

ထင်လာသည်က တစ်မျိုး၊ သိသည်က တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ဤသို့ အထင်က တစ်မျိုး၊ အသိက တစ်မျိုး ဖြစ်သည်မှာ ဘဝါသဝကြောင့် ဖြစ်၏။ ကာမာသဝက အားလုံး ဖြစ်ပျက် သင်္ခါရများကိုပင် နှစ်သက်စရာ ကာမဂုဏ်များအဖြစ် ဖန်တီးလေ၏။

အမှန်အားဖြင့် အာသဝေါတရား လေးပါးတို့ ကြောင့် တစ်ခုတည်းသော သင်္ခါရလောကက သတ္တလောကနှင့် ဩကာသလောကတို့ကို ဖြစ်ပေါ်စေခြင်း ဖြစ်၏။ အာသဝေါတရား လေးပါးတို့ ချုပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သတ္တလောကသည်လည်း ချုပ်မည်ဖြစ်၏။ ဩကာသ လောကသည်လည်း ချုပ်မည် ဖြစ်၏။ သင်္ခါရ လောကသည်လည်း ချုပ်မည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဝိသင်္ခါရခေါ်သော အမတတရား တစ်ခု တည်းသာ ကျန်တော့မည် ဖြစ်၏။

ဝိသင်္ခါရခေါ်သော အမတတရား ဟူသည် ကား နိဗ္ဗာန် ဖြစ်လေ၏။ နိဗ္ဗာန်၌ ရုပ်လည်း မရှိ၊ နာမ်လည်း မရှိ၊ သင်္ခါရ လောကလည်း မရှိ၊ သတ္တလောကလည်း မရှိ၊ ဩကာသလောကလည်း မရှိ။

ငြိမ်းအေးခြင်း အငြိမ်းဓာတ်ကိုပင် “သန္တိသုခ- ငြိမ်းချမ်းခြင်း ချမ်းသာ” ဟူ၍ ဆိုရ၏။

ဘဝဟူသည်မှာ သုခဖြင့် လွှမ်းခြုံထားသော သောကရုပ်တုပင် ဖြစ်လေရာ၊ မည်သို့သော သုခပင် ဖြစ်စေ သောကသည် အနုသယအနေဖြင့် ပါဝင်သည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဗြဟ္မာသုခသည်လည်း သောကကို နောက်ခံပြု၏။ နတ်များသုခသည်လည်း သောကကို နောက်ခံပြု၏။ စကြဝတေးမင်း၏ သုခသည်လည်း သောကကို နောက်ခံပြု၏။ လူတို့၏ သုခ ဟူသမျှသည်လည်း သောကကို နောက်ခံပြု၏။ အခြားမည်သည့် သတ္တဝါတို့၏ သုခ မဆို သောကကို နောက်ခံပြုသည်ချည်း ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် ဘဝဟူသည်မှာ တရားကိုယ်အားဖြင့် သင်္ခါရပင် ဖြစ်၏။ သင်္ခါရဟူသည်ကလည်း သတ္တလောကနှင့် ဩကာသလောက အဖြစ် အသွင် သဏ္ဍာန် ရှိလေရာ၊ ထိုအသွင်သဏ္ဍာန်များ ပျောက်၍ သင်္ခါရ တည်းဟူသော အနှစ်သာရပါ ကုန်ဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ မအိုရာ မနာရာ မဆေရာ ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုလေတော့၏။

နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုဖို့ ဆိုသည်မှာ လွယ်သည်တော့ မဟုတ်။ ပထမအဆင့်အနေဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာဝတ္ထုတို့ကို ကျော်လွန်ပြီး သင်္ခါရကို

မြင်နိုင်မှ ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာဝတ္ထုတို့ကို ကျော်လွန်ပြီး သင်္ခါရကို မြင်ဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း အာသဝေါတရား လေးပါးကို ပယ်ခွာနိုင်သမျှ ပယ်ခွာမှ ဖြစ်၏။ အာသဝေါတရား လေးပါးကို ပယ်ခွာဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း ဝိပဿနာ ဉာဏ်အမြင်ဖြင့် ခန္ဓာကို ကြည့်နိုင်မှ ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် ဝိပဿနာ ဉာဏ်အမြင်ဖြင့် ခန္ဓာကို ကြည့်နိုင်သောအခါ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာဝတ္ထုကို ကျော်လွန်ပြီး သင်္ခါရကို မြင်၏။ ဒုတိယအဆင့် အနေဖြင့် သင်္ခါရကို မြင်လျှင် သင်္ခါရတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ ဝိသင်္ခါရကို မြင်နိုင်၏။ ဝိသင်္ခါရကို မြင်ခြင်းသည် စစ်မှန်သော သုခကို မြင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဤသုခကား သောကရုပ်တုကို လွှမ်းခြုံထားသော သုခ မဟုတ်၊ သုခတုံး သုခခဲ စစ်စစ်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယင်းကို “သန္တိသုခ” ဟူ၍ ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။

ဝိပဿနာ ဉာဏ်ကို ရဖို့ဆိုသည်မှာလည်း လွယ်သည် မဟုတ်၊ ကံကြမ္မာသိအပေါ်၌ အခြေခံမှ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် အသိဟူသည်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အခြေခံ၍လည်း ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အခြေခံ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော အသိကို “ကာမပါဒါန ပစ္စယာ ကမ္မဘဝေါ” ဟူ၍ ဆိုရ၏။

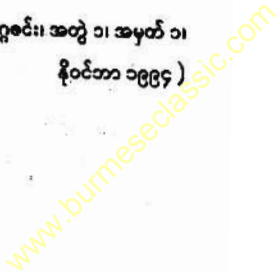
စာပြင်စာတင်စီမံ

အတွေ့အကြုံကို အခြေခံ၍လည်း ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။ အတွေ့အကြုံကို အခြေခံ၍ ဖြစ်ပေါ်သော အသိကို “ဒိဋ္ဌပါဒါန ပစ္စယာ ကမ္မဘဝေါ” ဟု ဆိုရ၏။

စရိုက်ကို အခြေခံ၍လည်း ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။ စရိုက်ကို အခြေခံ၍ ဖြစ်ပေါ်သော အသိကို “သီလဗ္ဗတုပါဒါနပစ္စယာ ကမ္မဘဝေါ” ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ကံကြမ္မာကို အခြေခံ၍လည်း ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။ ကံကြမ္မာကို အခြေခံ၍ ဖြစ်ပေါ်သော အသိကို “အတ္တဝါဒပါဒါနပစ္စယာ ကမ္မဘဝေါ” ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ဤ၌ ကမ္မဘဝ ဟူသည်မှာ ဇောပင် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် အသိ ဟူသည်မှာ ဇော ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် တကယ်တမ်း ဝိပဿနာဉာဏ် ဆိုသည်မှာ ကံကြမ္မာကို အခြေခံမှ ဖြစ်၏။ ကံကြမ္မာကို အခြေခံသော ကံကြမ္မာသိသည်သာလျှင် ပတ်ဝန်းကျင် သိကိုလည်း လွှမ်းမိုး၏။ အတွေ့အကြုံသိကိုလည်း လွှမ်းမိုး၏။ စရိုက်သိကိုလည်း လွှမ်းမိုး၏။ ထို့ကြောင့် “ကံကြမ္မာသိ” ကို “ပါရမီ” ဟူ၍ ဆိုရလေ၏။

(မဏိဇောတ ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်း။ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၁၊ နိုဝင်ဘာ ၁၉၉၄)

ဗုဒ္ဓဝါဒ ဝေါဟာရ (၂)

လောကတွင် အတ္တဟိတလည်း ရှိ၏။ ပရဟိတလည်း ရှိ၏။ အတ္တဟိတ သက်သက်ကို ဆောင်ရွက်သူသည်လည်း အစွန်းရောက် ဖြစ်၏။ ပရဟိတ သက်သက်ကို ဆောင်ရွက်သူသည်လည်း အစွန်းရောက် ဖြစ်၏။

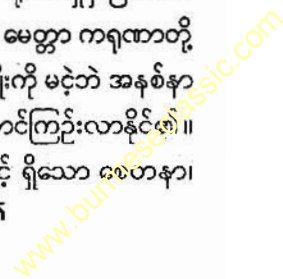
အမှန်အားဖြင့် လူဟူသည် အတ္တဟိတကိုလည်း ဆောင်ရွက်ရ၏။ ပရဟိတကိုလည်း ဆောင်ရွက်ရ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အတ္တဟိတနှင့် ပရဟိတ နှစ်မျိုးလုံးကို ဆောင်ရွက်သူ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျင့်စဉ်မှာလည်း အတ္တဟိတနှင့် ပရဟိတ နှစ်မျိုးလုံးကို ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်၏။ နှစ်မျိုးလုံးကို ဆောင်ရွက်ပါမှ “မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ” ကျလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားမဖြစ်မီ သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝမှ စ၍ ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့

၏။ ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်းမှာ ဘုရားဖြစ်ဖို့အတွက် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဆိုရလျှင် သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် မိမိကိုယ်တိုင် ဘုရားဖြစ်ချင်၍ ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း မဟုတ်၊ ဝေနေယျသတ္တဝါတို့အား သံသရာ ဒုက္ခမှ ကယ်တင်နိုင်စိမ့်သောငှာ ဘုရား ဖြစ်ချင်၍ ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် သုမေဓာ ရှင်ရသေ့သည် မိမိအတွက် ဘုရားဖြစ်လို၍ ပါရမီများကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း မဟုတ်၊ လောကအတွက် ဘုရားဖြစ်လို၍ ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း ဖြစ်၏။

ပါရမီများကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း ဟူသည်မှာ လောကနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် မိမိက အနစ်နာခံခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့အကျိုးကို ရွက်ဆောင်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ မိမိက အနစ်နာခံခြင်းနှင့် သူ့အကျိုးကို ရွက်ဆောင်ပေးခြင်းသည် မိမိနှင့်ဆက်ဆံရသော လောကအပေါ် စေတနာရှိမှု ဖြစ်၏။ လောကအပေါ် မေတ္တာရှိမှု ဖြစ်၏။ လောကအပေါ် ကရုဏာရှိမှု ဖြစ်၏။

တကယ်တမ်း စေတနာ မေတ္တာ ကရုဏာတို့ ရှိလာပြီဆိုလျှင် မိမိ၏ ကိုယ်ကျိုးကို မငဲ့ဘဲ အနစ်နာခံနိုင်လာ၏။ သူ့အကျိုးကို ဆောင်ကြဉ်းလာနိုင်၏။ ဘုရားအလောင်းတော်အနေဖြင့် ရှိသော လောကအပေါ်

မေတ္တာ၊ ကရုဏာတို့အား အတိုင်းထက်အလွန် ကြီးမားသော စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အတိုင်းထက်အလွန် အနစ်နာခံနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အတိုင်းထက်အလွန် သူ့အကျိုးကို ဆောင်ကြဉ်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

အနစ်နာခံနိုင်ခြင်း ဟူသည်မှာ မိမိ၌ တွယ်တာ မက်မောတတ်သော လောဘ မရှိမှ ဖြစ်၏။ လောဘ ဦးဆောင်သော ကိလေသာများ မရှိမှ ဖြစ်၏။ လောဘရှိနေလျှင် မိမိဘက်ကို ရယူဖို့ စိတ်ဝင်စားနေဦးမည် ဖြစ်၏။ မိမိအတွက် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိခြင်းသည် လောဘ ရှိနေ၍သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အနစ်နာခံနိုင်စိတ်ကို မွေးတော့မည်ဆိုလျှင် လောဘကို နိုင်သမျှ သတ်ထားဖို့ လို၏။

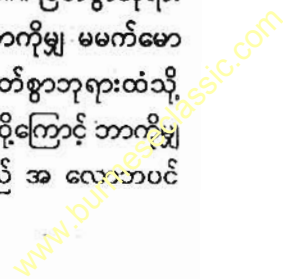
လောဘကို သတ်ခြင်းသည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို ရချိန်၌ ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၏ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကား နှယ်နှယ် ရရ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် မဟုတ်၊ ဝါသနာနှင့် တကွသော ကိလေသာတို့ကို သတ်နိုင်သော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အနစ်နာခံခြင်းသည် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို ရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၏။

သူ့အကျိုးကို ဆောင်နိုင်ခြင်းကား ပညာရှိမှ ဖြစ်၏။ ပညာရှိခြင်းတို့တွင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်

ထို ရခြင်းသည် ပညာအရှိဆုံး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရခြင်းသည် သူ့အကျိုးကို အဆောင်နိုင်ဆုံး၏ အကြောင်း ဖြစ်လေ၏။

ဘုရားအလောင်းတော် ပါရမီများကို ဖြည့်ကျင့်ရာ၌ အနစ်နာခံခြင်းနှင့် သူ့အကျိုးကို ဆောင်ခြင်းမှ တစ်ပါး အခြားသော တောင့်တမှုဟူ၍ ဘာမျှ မရှိ။ ဘုရားအလောင်းတော်၏ ဆန္ဒမှာ လောကအတွက် အနစ်နာခံနိုင်ဖို့သာ ဖြစ်၏။ နောက်ဆန္ဒတစ်ခု ရှိသေး၏။ ထိုဆန္ဒကား သူ့အကျိုးကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤဆန္ဒနှစ်ရပ်ကိုသာ ရည်ရွယ်ပြီး ဘုရားအလောင်းက ပါရမီများကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း ဖြစ်၏။ အခြား ဘာဆန္ဒမှလည်း မရှိ။ ဘာတောင့်တမှုမျိုးမှလည်း မရှိ။ သို့ရာတွင် မတောင့်တသော အရာများသည် မြတ်စွာဘုရားအတွက် အံ့နှင့် ကျင်းနှင့် ဝင်လာလေ၏။ အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ဝင်လာသော်လည်း မြတ်စွာဘုရား အနေဖြင့် မမက်မော။

အမှန်အားဖြင့် “မမက်မောလေ ရလေ” ဟူသည်မှာ ဓမ္မနိယာမတစ်ခု ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘာကိုမျှ မမက်မော၊ ဘာကိုမျှ မမက်မောသော်လည်း အားလုံးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ရောက်လာသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘာကိုမျှ မိမိအတွက် မမက်မောခြင်းသည် အ လောဘပင်

ဖြစ်၏။ အလောဘ ဟူက ကုသိုလ် ဖြစ်၏။ ကုသိုလ် ဟူက ကောင်းသောအကျိုး ပေးမြဲ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ အလောဘက မြတ်စွာဘုရားအတွက် ကောင်းကျိုးဟူသမျှကို ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ အလောဘ အကျိုးပေးရာတွင် ဝိသေသလက္ခဏာကိုလည်း ဆောင်၏။ သာမည လက္ခဏာကိုလည်း ဆောင်၏။ ဥဘတောဝိမုတ္တလက္ခဏာကိုလည်း ဆောင်၏။ ဥဘတောဝိမုတ္တ ဟူသည်မှာ “နှစ်ပါးစုံမှ လွတ်သော” ဟု အဓိပ္ပာယ် ရှိ၏။ ဝိသေသလက္ခဏာမှလည်း လွတ်၏။ သာမည လက္ခဏာမှလည်း လွတ်၏။

ဝိသေသ လက္ခဏာကို ဆောင်သောအခါ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒန၏ သားတော်အနေဖြင့် သကျသာကီဝင် မင်းမျိုးတို့၏ ပူဇော်အထူးကို ခံယူထိုက်၏။ သာမည လက္ခဏာကို ဆောင်သောအခါ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် သကျသာကီဝင် မင်းမျိုးတို့နှင့်သာ ပတ်သက်သည် မဟုတ်၊ လူသားအားလုံးတို့နှင့် ပတ်သက်၏။ ထို့ကြောင့် လူသားအားလုံးတို့၏ ပူဇော် အထူးကိုလည်း ခံယူထိုက်လာ၏။

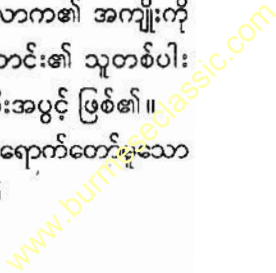
ဥဘတောဝိမုတ္တလက္ခဏာကို ဆောင်သောအခါ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် လူသားအားလုံးတို့နှင့်

သာ ပတ်သက်သည် မဟုတ်၊ သတ္တဝါအားလုံးတို့နှင့် ပတ်သက်၏။ ထို့ကြောင့် တိရစ္ဆာန်အားလုံးတို့၏ ဧကရာဇ်အနေဖြင့်လည်း ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်လာ၏။ လူသားအားလုံးတို့၏ ဧကရာဇ်အနေဖြင့်လည်း ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်လာ၏။ နတ်များ အားလုံးတို့၏ ဧကရာဇ်အနေဖြင့်လည်း ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်လာ၏။ ဗြဟ္မာအားလုံးတို့၏ ဧကရာဇ်အနေဖြင့်လည်း ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်လာ၏။

ဤသို့ လက္ခဏာသုံးပါးကို ဆောင်နိုင်ခြင်းမှာ မြတ်စွာဘုရား၏ အနှိုင်းမဲ့ မဟာကရုဏာတော်၊ အနှိုင်းမဲ့ အရဟတ္တမဂ် ဉာဏ်တော်၊ အနှိုင်းမဲ့ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်တို့၏ စွမ်းအင်များကြောင့် ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် အနှိုင်းမဲ့ မဟာကရုဏာတော်သည် လောကအပေါ် ကြင်နာတတ်သော ဘုရားအလောင်း၏ ကြင်နာခြင်း၏ အသီးအပွင့် ဖြစ်၏။ အနှိုင်းမဲ့ အရဟတ္တမဂ် ဉာဏ်တော်သည် လောကအတွက် အနစ်နာခံတတ်သော ဘုရားအလောင်း၏ အနစ်နာခံခြင်း၏ အသီးအပွင့် ဖြစ်၏။ အနှိုင်းမဲ့ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်သည် လောက၏ အကျိုးကို ဆောင်တတ်သော ဘုရားအလောင်း၏ သူတစ်ပါးအကျိုးကို ဆောင်ခြင်း၏ အသီးအပွင့် ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသော

အခါ အာဠာဝကနှင့် အင်္ဂုလိမာလလို အတိုက်အခံ ပြုကြသူများ၏ အကျိုးစီးပွားကိုလည်း ဆောင်ရွက် တော်မူ၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်လို အလိုက်သင့် အလျားသင့် ဖြစ်သူများ၏ အကျိုး စီးပွားကိုလည်း ဆောင်ရွက်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ အမြင်၌ အတိုက်အခံပြုသူ ဟူ၍လည်း မရှိ၊ အလိုက်သင့် အလျားသင့် ပြုသူ ဟူ၍လည်း မရှိ။ တကယ်တမ်း ရှိသည်ကား မဂ်ဖိုလ် အတွက် ဥပနိဿယနှင့် ပြည့်စုံသူသာ ရှိ၏။ အားလုံး သည် သူ့အဆင့်နှင့်သူ ဝေနေယျချည်းသာ ဖြစ်၏။ ခွဲခြားမှု ဟူ၍ မရှိ။

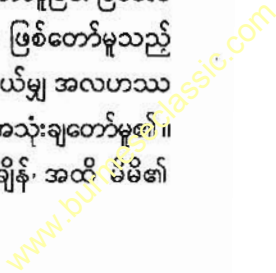
ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်အားဖြင့် ဆိုလျှင်သာ တိတ္ထိများလည်း ရှိ၏။ ပရိဗိုဇ်များလည်း ရှိ၏။ ရိုးရိုး လူ နတ် ဗြဟ္မာနှင့် သတ္တဝါများလည်း ရှိ၏။ မြတ်စွာ ဘုရား၏ အမြင်အားဖြင့်တော့ အားလုံး ဝေနေယျ ချည်းသာ ဖြစ်၏။ ဝေနေယျများအား သူတို့၏ ဥပ နိဿယများ အလိုက်သာ ချေချွတ်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဒေသနာတော်များကို ဟောကြား တော် မူခြင်း ဖြစ်၏။

တိတ္ထိများအားလည်း တိတ္ထိများ၏ ဥပ နိဿယအလိုက် ဒေသနာတော်များကို ဟောကြား တော် မူ၏။ ပရိဗိုဇ်များအားလည်း ပရိဗိုဇ်များ၏

ဥပနိဿယအလိုက် ဒေသနာတော်များကို ဟော ကြား တော်မူ၏။ ထိုထို လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါများ အားလည်း သူတို့၏ ဥပနိဿယအလိုက် ဒေသနာ တော်များကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုသို့ဟောကြား ရာ၌ သူတို့၏ ဥပနိဿယကိုလည်း သိတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသော အခါ အတ္တဟိတအနေဖြင့် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ သမာပတ် များကို ဝင်စားတော်မူ၏။ ပရဟိတ အနေဖြင့်လည်း ပူသည်၊ အေးသည်၊ ပင်ပန်းသည်၊ နွမ်းနယ်သည်၊ မကျန်းမာသည်ကို အာရုံမထား။ ကျွတ်ထိုက်သော ဥပနိဿယ ရှိသူ နေရာသို့ အခါမလင့် ချက်ချင်း ကြွတော်မူ၏။ နတ်ပြည်၌ ရှိလျှင်လည်း နတ်ပြည်သို့ ချက်ချင်း ကြွတော်မူ၏။ ဗြဟ္မာပြည်၌ ရှိလျှင်လည်း ဗြဟ္မာပြည်သို့ ချက်ချင်း ကြွတော်မူ၏။ လူ့ပြည် တစ်နေရာရာ၌ ရှိလျှင်လည်း ထိုနေရာသို့ ချက်ချင်း ကြွတော်မူ၏။

လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကျင့်ပါမှ ၄၅ နှစ်သာလျှင် အလုပ်လုပ်ချိန်ကို ရတော်မူခြင်း ဖြစ်လေ ရာ အချိန်၏ တန်ဖိုးကို အသိဆုံး ဖြစ်တော်မူသည် အားလျော်စွာ အချိန်ကို အနည်းငယ်မျှ အလဟဿ အဖြစ်မခံ၊ တန်ဖိုး အရှိဆုံးအဖြစ် အသုံးချတော်မူ၏။ နောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူချိန် အထိ မိမိ၏

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို အလေးပြုတော်မမူဘဲ၊ ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ရွက်ဆောင်တော် မူသွားလေ၏။

အတ္တဟိတ အနေဖြင့် ထိုထိုသမာပတ်များကို ဝင်စားတော်မူခြင်းမှာလည်း ပရဟိတကို ဆောင်ရွက် ရာတွင် အထောက်အပံ့အနေဖြင့် အားကူသည့် သဘောမျိုးဖြင့်သာ ဝင်စားခြင်း ဖြစ်၏။ သက်သက် ဝင်စားချင်၍ ဝင်စားခြင်း မဟုတ်။

အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ အတ္တဟိတ သည် ပရဟိတသို့ ကူးခတ်ရာ “ဖောင်” သာ ဖြစ် လေ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ အတ္တဟိတ သည် လမ်းစဉ်ဖြစ်၍၊ ပရဟိတသည်သာ ပန်းတိုင် ဖြစ်ပါ၏။ လောက၏ အကျိုးစီးပွားကို သည်ပိုးလို၍ မိမိ၏ကိုယ်ကို ကျန်းမာသန်စွမ်းအောင် အားထုတ် သည့် သဘောမျိုးသာ ဖြစ်လေ၏။

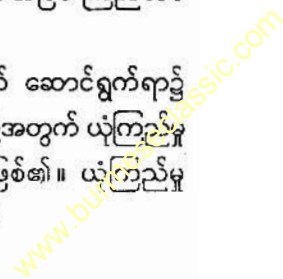
ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်အရ ဘဝအတွက် ကြီးစွာ သော အဟန့်အတားမှာ သံသယနှင့် အမြင်မှားပင် ဖြစ်၏။ သံသယကို “ဝိစိကိစ္ဆာ” ဟု ခေါ်၏။ အမြင် မှားကို “ဒိဋ္ဌိ” ဟု ခေါ်၏။ အမှန်အားဖြင့် “သံသယ နှင့် အမြင်မှား” သည် ဘဝအတွက် သံသရာ၏ ဆွဲအား ဖြစ်၏။ ထိုဆွဲအားကြောင့် ဘဝသည် သံသရာ၌ နစ်မြုပ်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဓမ္မ

ရေးရာ လုပ်ငန်း ဟူသမျှ၌ သံသယဟူ၍ လုံးဝ မရှိ အပ်ချေ။ ဓမ္မရေးရာလုပ်ငန်း ဟူသည်မှာလည်း ဘဝ ဝှံ့ဖြိုးရေးအတွက် ဆောင်ရွက်အပ်သော လုပ်ငန်းပင် ဖြစ်၏။

ဘဝဝှံ့ဖြိုးရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ရာ၌ ယုံ ကြည်မှု အပြည့်ရှိဖို့ လို၏။ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိခြင်း ကို “သိဒ္ဓိန္ဒြေရှိခြင်း” ဟူ၍ ကျမ်းဂန်များ၌ ဆို၏။ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိလာလျှင် အတွေးအမြင်များ အား လုံးသည် ရှင်းလင်းလာ၏။ ကြည်လင်လာ၏။ ပြတ် သားလာ၏။ “ယုံကြည်မှုသည် ရေနေောက်များ အား လုံးကို ကြည်လင်သန့်ရှင်းစေနိုင်သော စကြာမင်း၏ ပတ္တမြားရတနာနှင့် တူသည်” ဟု အခိုင်အနိုင် ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် တကယ်တမ်း ယုံကြည်မှုသာ ရှိပါ က အတွေးအမြင် ဟူသမျှ၌ ပေါ်ပေါက်နေသော အရှုပ်အထွေး ဟူသမျှကို ဖယ်ရှားနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ရှင်းလင်းနိုင်မည် ဖြစ်၏။ သုတ်သင်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဘဝအတွက် မိမိဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်း ၌ အတွေး ရှင်းလာမည် ဖြစ်၏။ အမြင် ကြည်လင် လာမည် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဘဝအတွက် ဆောင်ရွက်ရာ၌ အတွေးရှင်းဖို့၊ အမြင်ကြည်လင်ဖို့အတွက် ယုံကြည်မှု ကို အပြည့်အဝ လိုအပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယုံကြည်မှု

အပြည့်အဝရှိမှ သံသယပျောက်မည်ဖြစ်၏။ သံသယကို ဖျောက်နိုင်ခြင်းသည် ဘဝအတွက် သံသရာ ဆွဲအားကို ဖယ်ရှားနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

သံသရာ၏ ဆွဲအားအနေဖြင့် အမြင်မှား ဟူသည် ရှိသေး၏။ လောက၌ တစ်စုံတစ်ခုကို အခိုင်အမာ အဖြစ် ယူခြင်းသည် အမြင်မှားပင် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် လောက၌ မည်သည့်အရာမှ အခိုင်အမာ ဟူ၍ မရှိ၊ အားလုံး ဖြစ်ပျက်ချည်းသာ ဖြစ်၏။ အကြောင်းတရားတို့ ညီညွတ်နေခိုက်သာ အကျိုးတရား အနေဖြင့် ရှိနေခြင်း ဖြစ်၏။ အကြောင်းတရားတို့ မညီညွတ်တော့ဘဲ ပြိုကွဲသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အကျိုးတရားသည်လည်း ပြိုကွဲသွားမည်သာ ဖြစ်၏။

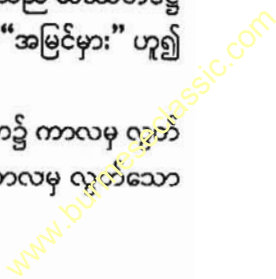
အမှန်အားဖြင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကိုပင် အကြောင်းတရား အနေဖြင့် အမြဲတည်တံ့နေအောင် မလုပ်နိုင်ကြောင်းကို ကုလ္လောပမသုတ်၌ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူထား၏။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည် နိဗ္ဗာန်သို့ ကူးခတ်ရာ ဖောင်ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်လျှင် ဖောင်ကို ဖျက်ရုံသာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတည်းဟူသော ဖောင်ကိုပင် အမြဲတည်တံ့အောင် မလုပ်နိုင်လျှင်၊ လောက၌ အမြဲတည်တံ့အောင် လုပ်နိုင်သော အရာဟူ၍ ဘာမျှ ရှိတော့မည်နည်း။

ထို့ကြောင့် လောက၌ အမြဲထာဝရ အခိုင်အမာ အနေဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ရှိသည်ဟု ယူခြင်းသည် အမြင်မှား ဖြစ်၏။ ထိုအမြင်မှားသည် ဘဝခရီး၌ သံသရာ၏ ဆွဲအား ဖြစ်၏။ ထိုဆွဲအားကို ဖယ်ရှားအပ်၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အနေဖြင့် “လောက၌ အခိုင်အမာ အမြဲထာဝရ တည်ရှိနေသော တစ်စုံတစ်ခု ဟူသည် မရှိ” ဟု ပြောဆိုသူ များပါ၏။ သို့ရာတွင် ပြောဆိုသည့်အတိုင်း ယုံကြည်သူကား နည်းပါးလေ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့၏ ဘဝမှတ်တမ်းကို ကမ္ဘာတည်သရွေ့ တည်အောင်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ မတည်ဘဲ ပျက်ကာမှ ပျက်ရော၊ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ တည်အောင်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အားထုတ်သည်ကတော့ အမှန်။

ထိုသို့ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ တည်အောင် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အားထုတ်ခြင်းကား ဘဝတဏှာသာ ဖြစ်၏။ ဘဝတဏှာသည် သဿတဒိဋ္ဌိနှင့် ယှဉ်၏။ ထို့ကြောင့် ယင်းကို “အမြင်မှား” ဟူ၍ ဆိုရ၏။

အမှန်အားဖြင့် ဤလောက၌ ကာလမှ လူ့ဘဝသော တစ်စုံတစ်ခု ဟူ၍ မရှိ၊ ကာလမှ လူ့ဘဝသော

အရာဟူ၍ နိဗ္ဗာန်သာ ရှိ၏။ နိဗ္ဗာန်သာ ကာလ၏ အရှိန်အဝါမှ လွတ်၏။ ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်သာ အစဉ် အမြဲ တည်ရှိနိုင်၏။ နိဗ္ဗာန်မှတစ်ပါး ကာလမှ အလွတ် တစ်စုံတစ်ရာဟူ၍ မရှိကောင်းသောကြောင့် အရာဝတ္ထု ဟူသမျှသည် သက်ရှိဖြစ်စေ၊ သက်မဲ့ဖြစ် စေ တစ်ခုသောအချိန်တွင် ဖြစ်၍ တစ်ခုသော အချိန် တွင် ပျက်ရမည်ကား ဓမ္မတာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် “ယံ ကိစ္ဆိ သမုဒယဓမ္မံ သဗ္ဗံ တံ နိရောဓ ဓမ္မံ = ဖြစ်သော အရာဟူသမျှသည် ပျက်ခြင်းသဘော ရှိသည်” ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဤသို့သာ တကယ်တမ်း သဘောပေါက်ပါ က သံသယနှင့် အမြင်မှားကို ပယ်ဖျောက်နိုင်ရာ၏။ အရှည်တည်တံ့ခြင်း၊ မတည်တံ့ခြင်းကား မိမိနှင့် မပတ်သက်။ မိမိနှင့် ပတ်သက်သည်ကား ပစ္စုပ္ပန် တည့်တည့်၌ ကောင်းအောင် လုပ်ခြင်းသာပါတည်း။

(မင်္ဂလာတ ဘာသာရေး မဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၂၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၉၉၄)

ဗုဒ္ဓဘိဝံသ ဝေါထွန်းခြင်း (၃)

မြတ်စွာဘုရား၏ ဝါဒသည် တစ်ခုတည်းသော ဘဝ ၌ အမြင်နှစ်မျိုးကို ပြောင်းသွားစေနိုင်၏။ အဝိဇ္ဇာ အမြင်နှင့် ဝိဇ္ဇာအမြင်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ပုထုဇဉ်တို့၏ အမြင်ကား အဝိဇ္ဇာအမြင် ဖြစ်၏။ အရိယာတို့၏ အမြင်ကား ဝိဇ္ဇာအမြင် ဖြစ်၏။

အဝိဇ္ဇာအမြင်ကို အိပ်မက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်နိုင်၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ လူတို့သည် ကောင်းကင်၌လည်း သွား နိုင်၏။ ရေပြင်၌လည်း သွားနိုင်၏။ ရှင်ဘုရင်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သူဌေးကြီးလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သူတောင်း စားလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

တစ်ခါက မိတ္ထီလာပြည်ရှင် ဘုရင်ဇနက သည် အိပ်မက်ထဲ၌ သူတောင်းစား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် အိပ်မက်ဟူသည် မက်ချင်

သလို မက်နိုင်၏။ တိကျသော စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက် ဟူ၍ မရှိ။ ထိုသို့ မက်သော်လည်း အိပ်မက်သည် အိပ်မက်ကာလ အတွင်း၌မူ အားလုံး အမှန်ချည်း ဖြစ်၏။ အားလုံး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ကြုံရသည့် ကိုယ်တွေ့များချည်းသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အိပ်မက်ကိုလည်း အမှန်ဟူ၍ ဆိုရခြင်း ဖြစ်၏။

ဝိဇ္ဇာအမြင်ကို နိုးကြားဘဝနှင့် နှိုင်းယှဉ်နိုင်၏။ အိပ်မက်မှ နိုးကြားလာသောအခါ အိပ်မက်သိဟူသမျှသည် အားလုံး အမှားချည်း ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရ၏။ အိပ်မက်ကာလ အတွင်း၌ မှန်ခဲ့သည်မှန်၏။ သို့ရာတွင် နိုးကြားသောအခါ ထိုအမှန်သည် ပင် မမှန် ဖြစ်သွားရ၏။ ထို့ကြောင့် အမှန် ဟုတိုင်းလည်း ထာဝရမှန်သည် မဟုတ်။ ယာယီအမှန်လည်း ရှိ၏။ အမှန်အားဖြင့် အိပ်မက်အမှန်ကို နိုးကြားအမှန်က ချေဖျက်လိုက်၏။

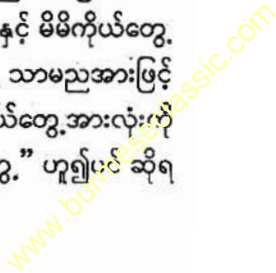
အမှန်တစ်ခုသည် နောက်အမှန်တစ်ခုက ချေဖျက်ခြင်း မခံရမီ ကာလအတွင်း အမှန်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်၏။ နောက် အမှန်တစ်ခုက ချေဖျက်ခြင်း ခံရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုအမှန်သည် အမှားအဖြစ်သို့ ရောက်သွားရလေ၏။ ဤသည်မှာ ယာယီမှန် တို့၏ သဘောဖြစ်၏။

ပုထုဇဉ်တို့၏ အတွေးအမြင် ဟူသမျှသည်

ပုထုဇဉ် ဘဝတွင်သာ အမှန်ဖြစ်၏။ အရိယာဘဝသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အားလုံး အမှားချည်း ဖြစ်သွားရ၏။ ပုထုဇဉ်တို့၏ ဘဝအမြင်ကား ဝိပုလ္လာသအမြင် ဖြစ်၏။ မစင်ကို ဝက်တို့က ဣဋ္ဌာရုံအဖြစ် သိ၏။ ဤသည်ကို “စိတ္တ ဝိပုလ္လာသ” ဟု ခေါ်၏။ ဣဋ္ဌာရုံအဖြစ် မှတ်ထား၏။ ဤသည်ကို “သညာ ဝိပုလ္လာသ” ဟု ခေါ်၏။ ဣဋ္ဌာရုံအဖြစ် မြင်၏။ ဤသည်ကို “ဒိဋ္ဌိ ဝိပုလ္လာသ” ဟု ခေါ်၏။

လူများကမူ မစင်ကို ဣဋ္ဌာရုံအဖြစ် သိလည်း မသိ။ မှတ်လည်း မမှတ်။ မြင်လည်း မမြင်။ အနိဋ္ဌာရုံအဖြစ်သာ သိလည်း သိ၏။ မှတ်လည်း မှတ်၏။ မြင်လည်း မြင်၏။ အမြင်ချင်းကား မတူ။ မတူသော်လည်း သူ့အမြင်နှင့်သူ မှန်သည်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ရှုထောင့်နှင့်သူ အမှန် ဖြစ်လေသောကြောင့် တစ်ခုကိုတစ်ခု ချေဖျက်၍ ရသည်ဟု မဆိုကောင်း။

အမှန်အားဖြင့် ကိုယ်တွေ့ တွေ့ကြုံရသမျှ ကိုယ်တွေ့ ဟူသမျှသည် အမှန်ချည်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ်တွေ့ဟူရာ၌ သူ့ကိုယ်တွေ့နှင့် မိမိကိုယ်တွေ့ ချင်းသာ ခြားနား၏။ ကိုယ်တွေ့ သာမညအားဖြင့် တော့ မခြားနား။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တွေ့အားလုံးကို ခြုံ၍ သာမညအားဖြင့် “ကိုယ်တွေ့” ဟူ၍ပင် ဆိုရ

၏။ ထို့ကြောင့် ပုထုဇဉ်သိ ဟူသမျှကို ပုထုဇဉ်တို့၏ ဘဝအတွင်း၌ အမှန်ဟူ၍ ဆိုရခြင်း ဖြစ်၏။

ပုထုဇဉ်တို့၏ ဘဝသိသည် ပုထုဇဉ်တို့၏ ဘဝအတွင်း၌သာ အမှန်ဖြစ်သော်လည်း ထာဝရ အမှန်ကား မဟုတ်။ ယင်းကို ချေဖျက်နိုင်သော အမှန် ဟူသည် ရှိသေး၏။ ထာဝရ အမှန်ကား အရိယာ သိသာ ဖြစ်၏။ အရိယာသိသည် ပုထုဇဉ်သိကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လေ၏။ ပုထုဇဉ်က ပုဂ္ဂိုလ်အနေ ဖြင့် သိ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့် မှတ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်အနေ ဖြင့် မြင်၏။ အရိယာကမူ ထိုကဲ့သို့ သိလည်း မသိ၊ မှတ်လည်း မမှတ်၊ မြင်လည်း မမြင်။

ပုထုဇဉ်က သတ္တဝါအနေဖြင့် သိ၏။ သတ္တဝါ အနေဖြင့် မှတ်၏။ သတ္တဝါအနေဖြင့် မြင်၏။ အရိယာက ထိုကဲ့သို့ သိလည်း မသိ၊ မှတ်လည်း မမှတ်၊ မြင်လည်း မမြင်။

အရိယာများအနေဖြင့် သိသည်ကား ရုပ်နာမ် သာတည်း၊ အရိယာများအနေဖြင့် မှတ်သည်ကား ရုပ်နာမ်သာတည်း၊ အရိယာများအနေဖြင့် မြင်သည် ကား ရုပ်နာမ်သာတည်း။ လောကတွင် ရုပ်နာမ်မှ လွဲ၍ အခြား ဘာမျှ မရှိ။

ပုထုဇဉ်သိကို အရိယာသိက ချေဖျက်နိုင်၏။ ပုထုဇဉ်တို့၏ အသိကို “အိပ်မက်သိ” နှင့် နှိုင်းလျှင်

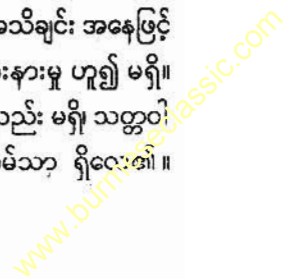
ပုဂ္ဂိုလ်အောင်တို့၏

အရိယာတို့၏ အသိကို “နိုးကြားသိ” နှင့် နှိုင်းနိုင် ၏။ ပုထုဇဉ်များတွင် တိရစ္ဆာန်တို့၏ အသိနှင့် လူတို့ ၏ အသိချင်း မတူကြ။ လူတို့၏ အသိနှင့် နတ်တို့ ၏ အသိချင်း မတူကြ။ နတ်တို့၏ အသိနှင့် ဗြဟ္မာ တို့၏ အသိချင်း မတူကြ။ တိရစ္ဆာန်အချင်းချင်း၊ လူအချင်းချင်း၊ နတ်အချင်းချင်း၊ ဗြဟ္မာအချင်းချင်း တို့သည်လည်း အသိချင်း မတူကြ။

သို့ မတူကြသော်လည်း ပုထုဇဉ်သိများ အနေ ဖြင့် အသိမှားခြင်း၊ အမှတ်မှားခြင်းနှင့် အမြင်မှားခြင်း များ ချည်းသာ ဖြစ်၏။ ယင်းကို “ဝိပ္ပုလ္လာသ” ဟု ခေါ်၏။ ဝိပ္ပုလ္လာသချင်းကား အတူတူ။ အနိမ့်အမြင့် သာ ကွာခြား၏။ ထို့ကြောင့် ပုထုဇဉ်သိ ဟူသမျှကို တိရစ္ဆာန်သိပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လူသိပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်သိပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဗြဟ္မာသိပဲ ဖြစ်ဖြစ်။ “အမှားသိ” ဟူ၍သာ ဆိုရ၏။ အမှားသိဟူသည် အဝိဇ္ဇာသိပင် ဖြစ်၏။ အိပ်မက်သိပင် ဖြစ်၏။

အရိယာသိကား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြောင်း အလဲ မရှိ။ အရိယာများ အနေဖြင့် အဆင့်ချင်း ခြား နားမှု ရှိသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် အသိချင်း အနေဖြင့် ကား မူလဘူတ သဘောအရ ခြားနားမှု ဟူ၍ မရှိ။ အရိယာများ၏ အသိတွင် ပုဂ္ဂိုလ်လည်း မရှိ၊ သတ္တဝါ လည်း မရှိ၊ အားလုံး ရုပ်နှင့်နာမ်သာ ရှိလေ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်အောင်တို့၏

ထို့ကြောင့် ထိုအသိကို “အမှန်သိ” ဟူ၍သာ ဆိုရ၏။ အမှန်သိဟူသည် ဝိဇ္ဇာသိပင် ဖြစ်၏။ နိုးကြားသိပင် ဖြစ်၏။

အဝိဇ္ဇာသိထဲတွင် ကံကြမ္မာလည်း ပါ၏။ ကံကြမ္မာသည် အရေးကြီး၏။ ကံကြမ္မာဟူသည် အဝိဇ္ဇာအပေါ်၌ အခြေခံပြီး အဝိဇ္ဇာ၏ သားသမီးသဖွယ် ဖြစ်သော်လည်း သူ့နိယာမနှင့် သူတော့ မှန်သည်ပင် ဖြစ်၏။ ကောင်းသော ကံကြမ္မာက ကောင်းသော အကျိုးတရားကို ဖြစ်စေ၏။ မကောင်းသော ကံကြမ္မာက မကောင်းသော အကျိုးတရားကို ဖြစ်စေ၏။

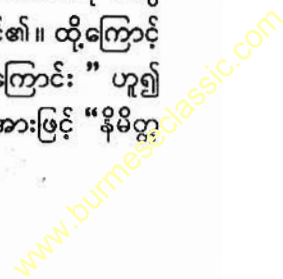
ဤသည်မှာ နိယာမ ဖြစ်၏။ ဤနိယာမသည် အိပ်မက်လောက၌ ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိ။ နိုးကြားသော လောကသို့ ရောက်သောအခါမှသာ ကံကြမ္မာဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ ကြိယာအဖြစ်သာ ရှိတော့၏။ ကံကြမ္မာဟူ၍ မရှိတော့လျှင် ကံကြမ္မာ၏ အကျိုးဟူ၍ပင် မရှိတော့ပါချေ။ သို့ရာတွင် အားကောင်းသော ကံကြမ္မာအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီးသော ကံကြမ္မာတို့ကား နိုးကြားဘဝသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင်ပင် အရှိန်အဟုန်အနေဖြင့် အကျိုးပေးသေး၏။

လောက၌ ကောင်းသောလုပ်ငန်းကို လုပ်တိုင်း ချမ်းသာသည် မဟုတ်၊ ဆင်းရဲသူများလည်း

ရှိကြ၏။ မကောင်းသော လုပ်ငန်းကို လုပ်သူတိုင်းလည်း ဆင်းရဲသည် မဟုတ်၊ ချမ်းသာသူများလည်း ရှိကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လိမ်ညာကောက်ကျစ်သူများက ထိပ်တန်း ရောက်နေသည်ကိုပင် တွေ့နိုင်၏။ ထိုအခါ ကံကြမ္မာ၏ နိယာမကို သံသယ ဝင်လာနိုင်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ကံကြမ္မာ၏ နိယာမနှင့် ပတ်သက်၍ ယုံမှားစရာဟူ၍ ဘာမျှ မရှိ။ အားလုံး အမှန်ချည်းသာ ဖြစ်၏။

ကံကြမ္မာ အကျိုးပေးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အကြောင်းလေးချက် ရှိ၏။ အတိတ်ကံကြမ္မာလည်း ပါဝင်၏။ အတိတ်ကံကြမ္မာကို “အထည်ကိုယ် အကြောင်း” ဟူ၍ ဆိုရ၏။ စားပွဲလုပ်သောအခါ သစ်သားသည် အကြောင်းတစ်ပါး ဖြစ်၏။ ယင်းအကြောင်းကို ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် “ဥပါဒါန ကာရဏ” ဟူ၍ ဆိုရ၏။

ဉာဏ်နှင့် ဝီရိယဟူသော ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းလည်း လိုအပ်၏။ စားပွဲလုပ်သောအခါ လက်သမားရှိမှ ဖြစ်၏။ လက်သမားကသာ သစ်သားကို စားပွဲအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ပုံဖော်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ဉာဏ်နှင့် ဝီရိယကို “ဗိသုကာအကြောင်း” ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ယင်းကို ပါဠိ ဝေါဟာရအားဖြင့် “နိမိတ္တ ကာရဏ” ဟူ၍ ဆိုရ၏။

ပုံစံအကြောင်းလည်း လိုအပ်၏။ စားပွဲ လုပ်သောအခါ ပုံစံရှိမှ ဖြစ်၏။ ပုံစံမရှိလျှင် မဖြစ်။ ပုံစံသည်လည်း ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းပင် ဖြစ်၏။ ယင်းပုံစံအကြောင်းကို ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် “သမဝါယကာရဏ” ဟူ၍ ဆိုရ၏။ သမဝါယကာရဏ ဟူသည်မှာ စိတ်ဓာတ်ပင် ဖြစ်၏။ အကျိုးကို တကယ်တမ်း ဖြစ်ပေါ်စေချင်သော စိတ်ဓာတ်ရှိဖို့လည်း လိုအပ်သည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးအကြောင်းကား တောင့်တမှု ဖြစ်၏။ တောင့်တမှုကို “ပတ္တနာ” ဟူ၍ ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် ခေါ်၏။ တောင့်တမှုသည်လည်း ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းပင် ဖြစ်၏။ တောင့်တမှုဟူသည် ဆန္ဒပင်ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းလေးပါး ပြည့်စုံမှ လိုအပ်သော အကျိုးကို ရနိုင်၏။

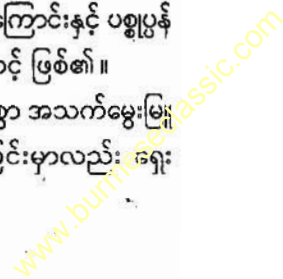
ထို့ကြောင့် အကျိုးတရားတစ်ခု ရဖို့အတွက် အကြောင်းတရား လေးပါးကို လိုပါ၏။ အကြောင်းလေးပါးတွင် အတိတ်အကြောင်းက တစ်ပါးနှင့်၊ ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းက သုံးပါးတို့ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်တွင် ဉာဏ်၊ ဝီရိယ၊ စိတ်နှင့် ဆန္ဒတို့ဖြင့် စိုက်ထုတ်ဖို့က များစွာ အရေးကြီးပါ၏။

မကောင်းသော အကုသိုလ်လုပ်ငန်းဖြင့် ချမ်းသာရာ၌ အတိတ်အကြောင်းဖြစ်သော ကံကြမ္မာသည်

လည်း ပြဋ္ဌာန်း၏။ အတိတ်က မကောင်းမှုဖြင့် ရအပ်သော အ ဓမ္မိယလဒ္ဓ ပစ္စည်းဝတ္ထုများဖြင့် အလှူဒါနကို များစွာ ပြုခဲ့သူအတွက် မကောင်းမှုဖြင့် ကောင်းကျိုး ချမ်းသာကို ပေးနိုင်၏။ ပဋ္ဌာန်း ဥပနိဿယ ပစ္စည်းခန်း၌ အကုသိုလ်ကလည်း ကုသိုလ်ကို ဥပနိဿယ ပစ္စည်းဖြင့် ကျေးဇူးပြုနိုင်ကြောင်းကို ဖော်ပြထား၏။

ထို့ကြောင့် ပစ္စုပ္ပန် အကြောင်းသုံးပါးသာ အားကောင်းမည် ဆိုပါလျှင် မကောင်းမှု အကုသိုလ်လုပ်ငန်းများဖြင့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ပေးနိုင်၏။ သို့ရာတွင် အဖေကို သတ်တိုင်း ဘုရင် မဖြစ်သည်ကိုလည်း နားလည်ရမည် ဖြစ်၏။ အဖေကို သတ်ခြင်းအားဖြင့် ဘုရင် ဖြစ်သည်လည်း ရှိ၏။ ကွပ်မျက်ခံရသည်လည်း ရှိ၏။ ဘုရင် ဖြစ်ခြင်းမှာ ရှေးအတိတ်ဘဝများက မကောင်းမှုဖြင့် ရအပ်သော ပစ္စည်းဝတ္ထုများဖြင့် ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုခဲ့ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပစ္စုပ္ပန် အကြောင်းသုံးပါးကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်သောကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်၏။ ကွပ်မျက်ခံရခြင်းမှာမူ အတိတ်အကြောင်းနှင့် ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းများ ချို့တဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သမ္မာအာဇီဝဖြင့် ကောင်းစွာ အသက်မွေးမြူပါလျက် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ရခြင်းမှာလည်း ရှေး

အတိတ်ဘဝက ကောင်းစွာရအပ်သော ဓမ္မိယလဒ္ဓ
ပစ္စည်းများဖြင့် မကောင်းမှု အကုသိုလ်လုပ်ငန်းများ
ကို ပြုလုပ်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကမ္မ
နိယာမသည် မှန်ပါ၏။ ကောင်းမှုကို လုပ်ပါက
ကောင်းကျိုးကို ရ၍ မကောင်းမှုကို လုပ်ပါက
မကောင်းကျိုးကို ရပါ၏။ ယုံမှားဖွယ် မရှိသင့်။

လူဟူသည်မှာ တစ်သားတည်း Homoge-
neity မဟုတ်၊ အမျိုးမျိုးတို့၏ အစုအပေါင်း
Hetrogeneity ဖြစ်၏။ လူ့ဘဝတွင် မရေမတွက်
နိုင်သော ဓမ္မများ ပါဝင်၏။ ထိုဓမ္မများကား မိမိတို့
သဘောကို မိမိတို့ ဆောင်ကြသည်သာ ဖြစ်၏။
ထိုအခါ ဓမ္မများ အချင်းချင်း လိုက်လျောညီထွေ
ဖြစ်သည့်အခါလည်း ရှိ၏။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဝိရောဓိ
ဖြစ်သည့်အခါလည်း ရှိ၏။

ဘဝကို ဖွဲ့စည်းထားသော ထိုထိုဓမ္မများကို
အချင်းချင်း ဝိရောဓိ မဖြစ်စေဘဲ အဝိရောဓိ သဘော
အရ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ လိုအပ်၏။
ထိုအခါမှသာ အချင်းချင်း လိုက်လျောညီထွေနှင့်
ကာရန်သင့် Harmony ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဘဝကို ဖွဲ့စည်းထားသော ဓမ္မများ အချင်း
ချင်း လိုက်လျောညီထွေနှင့် ကာရန်သင့် Harmony
ဖြစ်သောအခါ စိတ်က ကြံစည်ခြင်းနှင့် နှုတ်က ပြော

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နှုတ်က ပြောခြင်း

ဆိုခြင်း တို့သည်လည်း ရှေ့နှင့်နောက် လိုက်လျော
ညီထွေ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နှုတ်က ပြောဆိုခြင်းနှင့်
ကိုယ်က ပြုမှုခြင်း တို့သည်လည်း ရှေ့နှင့်နောက်
လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ပါက
စိတ်က ကြံချင်ရာကို ကြံပြီး၊ နှုတ်ကလည်း ပြောချင်
ရာကို ပြော၊ ကိုယ်ကလည်း လုပ်ချင်ရာကို လုပ်ပေ
လိမ့်မည်။

အမှန်အားဖြင့် ကိုယ် နှုတ် စိတ် သုံးပါးတို့
တစ်ပြောင့်တည်း ကျခြင်းသည်ပင် ကာရန်သင့် Har-
mony ဖြစ်သည် မည်ပါ၏။ ယင်းကို “ကိုယ် နှုတ်
တို့၏ ဖြောင့်မတ်ခြင်း-ဥဇ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊
“ကိုယ် နှုတ် စိတ် သုံးပါးတို့၏ ဖြောင့်မတ်ခြင်း-
သုဟုဇ” ဟူ၍ လည်းကောင်း ဆိုပါ၏။ သံဃာ
ဂုဏ်တော်၌ “ဥဇပုဋ္ဌိပုဇ္ဇော” ဟူသည်မှာ ကိုယ် နှုတ်
စိတ် သုံးပါးကို “ဖြောင့်မတ်စွာ ကျင့်သူ” ဟူ၍ ဖြစ်
၏။ ယင်းသို့ ကျင့်နိုင်ခြင်းသည် အရိယာတို့မှ ကျင့်
နိုင်သော အကျင့်ဖြစ်၏။

ဘဝကို ဖွဲ့စည်းထားသော ဓမ္မတို့အချင်းချင်း
လိုက်လျောညီထွေရှိပြီး အချင်းချင်း ကာရန်သင့်
Harmony ဖြစ်နိုင်ပါစိမ့်သောငှာ ရှေးဦးစွာ သီလ
ဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်အောင် အားထုတ်အပ်၏။ သီလဝိသုဒ္ဓိ
ဟူသည်မှာ ကာယကံမှုနှင့် ဝစီကံမှုတို့ အချင်းချင်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လိုက်လျောညီထွေရှိအောင် ပြုခြင်းပင် ဖြစ်၏။ လိုက်လျောညီထွေ ရှိလာသောအခါ ကာယဒုစရိုက်နှင့် ဝစီဒုစရိုက်တို့မှ ရှောင်ကြဉ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့နောက် စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်အောင် အားထုတ်အပ်၏။ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်သောအခါ ကာယကံမှု၊ ဝစီကံမှုနှင့် မနောကံမှုတို့ အချင်းချင်း လိုက်လျောညီထွေ ရှိလာပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မနောဒုစရိုက်ပါ ကင်းဝေးလာမည် ဖြစ်၏။ ကံသုံးပါး ဖြူစင်လာမည် ဖြစ်၏။ ကံသုံးပါး ဖြူစင်လာသောအခါ မကောင်းမှု ဟူသမျှကို မပြုခြင်း၊ ကောင်းမှုဟူသမျှကို ပြုခြင်းတို့ဖြင့် ဘဝကို တည်ဆောက်ပေလိမ့်မည်။

အမှန်အားဖြင့် မကောင်းမှုကို မပြုခြင်းနှင့် ကောင်းမှုကို ပြုခြင်းသည် ဘဝကို ဖွံ့ဖြိုးအောင် တည်ဆောက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဘဝကို ဖွံ့ဖြိုးအောင် တည်ဆောက်ခြင်းသည် ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်အရ ဒုက္ခကို တည်ဆောက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘဝတည်းဟူသော ဒုက္ခမှ ငြိမ်းအောင် မိမိ၏စိတ်ကို ဖြူစင်အောင် ထားရာ၏။ မိမိ၏ စိတ်ကို ဖြူစင်အောင် ထားခြင်း ဟူသည်မှာ “မိမိ၏အတ္တ” ကို ချုပ်ငြိမ်းအောင် ဝိပဿနာ ရှုခြင်းပင် ဖြစ်၏။ “မိမိ၏အတ္တ” ချုပ်ငြိမ်းသွားလျှင် မကောင်းမှု ဟူသည်လည်း မရှိတော့၊ ကောင်းမှု ဟူသည်လည်း မရှိတော့၊ ယင်း

စုပြည်အောင်စိုက်

ကိုပင် “ကုသလာ ကုသလံ ဇဟံ - ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်ကို ပယ်ခြင်း” ဟူ၍ ဆိုပါ၏။

အမှန်အားဖြင့် အကုသိုလ်ကား ဘဝကို သံကြီးဖြင့် ချုပ်နှောင်၏။ ကုသိုလ်ကား ဘဝကို ရွှေကြိုးဖြင့် ချုပ်နှောင်၏။ ချုပ်နှောင်ခြင်းကတော့ အတူတူ၊ သံကြီးနှင့် ရွှေကြိုးသာ ခြားနားလေ၏။ ချုပ်နှောင်ခြင်း ဟူသမျှမှ လွတ်မြောက်အောင် အားထုတ်ရေးအတွက် လောက၌ “ဗုဒ္ဓဝါဒ ပေါ်ထွန်းခြင်း” ဖြစ်ပါ၏။

(မဏိဇောတ ဘာသာရေးပဌာနင်း၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၃၊ ဇန်နဝါရီ ၁၉၉၅)

ဗုဒ္ဓ၏ဝ ပေါ်ထွန်းခြင်း (၄)

ဝါဒရေးရာများတွင် ကြိယ ဝါဒများလည်း ရှိ၏။ အကြိယ ဝါဒများလည်း ရှိ၏။ အညာဏ ဝါဒများလည်း ရှိ၏။ ဝိနယ ဝါဒလည်း ရှိ၏။ ဤဝါဒ လေးမျိုးသည် ဗုဒ္ဓနှင့် ဇာတ်ပြိုင် ထွန်းကားခဲ့သော ဝါဒများဖြစ်၏။ ဤသို့ ဒဿန သမိုင်းဆရာများက ဆိုကြသည်။

ထိုဝါဒလေးမျိုးတွင် ကြိယဝါဒသည် မဟာဝီရ၏ ဝါဒဖြစ်၏။ မဟာဝီရဟူသည် နိဂဏ္ဌနာဋ ပုတ္တပင် ဖြစ်၏။ ကြိယဝါဒအရ ကောင်းမှုကို လုပ်လျှင် ကောင်းကျိုးကို ရ၏။ မကောင်းမှုကို လုပ်လျှင် မကောင်းကျိုးကို ရ၏။ အပြောင်းအလဲဟူ၍ မရှိ။ ဤအယူဝါဒမှာ မှန်သလိုလို ရှိသော်လည်း တကယ်တမ်း အားဖြင့်မူ မမှန်။

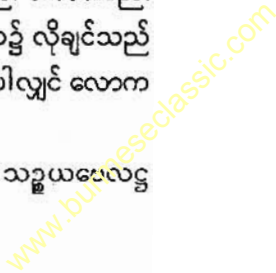
ပဋ္ဌာန်း ဥပနိဿယ ပစ္စည်းခန်း၌ အကုသိုလ်ကလည်း ကုသိုလ်ကို ကျေးဇူးပြုတတ်၏။ ကုသိုလ်

ကလည်း အကုသိုလ်ကို ကျေးဇူးပြုတတ်၏။ အကုသိုလ်က ကုသိုလ်ကို ကျေးဇူးပြုသောအခါ ကောင်းကျိုးကို ရ၏။ ကုသိုလ်က အကုသိုလ်ကို ကျေးဇူးပြုသောအခါ မကောင်းကျိုးကို ရ၏။ ဤသဘောကို နားလည်လိုလျှင် ကံတို့၏ ဥပတ္တမ္ဘက သတ္တိနှင့် ဇနက သတ္တိတို့ကို နားလည်မှ ဖြစ်၏။

မဟာဝီရကား အတ္တဂ္ဂုထောင့်မှ ကြည့်သောအခါ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်တို့၏ ဇနကသတ္တိကိုသာ နားလည်၏။ ဥပတ္တမ္ဘကသတ္တိကို နားမလည်။ ဥပတ္တမ္ဘကသတ္တိနှင့် ဇနကသတ္တိတို့ကို နားလည်ဖို့ဆိုသည်မှာလည်း အနတ္တ ဂ္ဂုထောင့်မှ ကြည့်သောအခါမှသာ နားလည်နိုင်၏။

အ ကြိယဝါဒ ဟူသည်မှာ အဓိကကေသကမ္မလ၏ ဝါဒဖြစ်၏။ လောကာယတိက ဝါဒဟူ၍လည်း ဆို၏။ စာရ်ပကဂိုဏ်း၏ အယူပင် ဖြစ်၏။ ဤဝါဒအရ လောက၌ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုဟူ၍ တကယ်တမ်း ရှိသည် မဟုတ်။ ဉာဏ်နှင့် ဝီရိယသာ ရှိ၏။ ကံဟူသည် မရှိ။ ဉာဏ်ကလည်း ကောင်းမည်၊ ဝီရိယလည်း ရှိမည်ဆိုလျှင် လောက၌ လိုချင်သည်ကို ရ၏။ လိုချင်သည်ကို ရသည်ဆိုပါလျှင် လောက၌ မကောင်းမှုဟူ၍ မရှိမှ ဖြစ်၏။

အညာဏဝါဒ ဟူသည်မှာ သဗ္ဗယပေလဋ္ဌ

ပုတ္တ၏ ဝါဒ ဖြစ်၏။ ယင်းကို အမရာဝိက္ခေပဝါဒ ဟူ၍လည်း ခေါ်၏။ သဗ္ဗယဗေလဋ္ဌပုတ္တသည် ဝါဒ ရေးရာ သမိုင်း၌ သူ၏ဝါဒကို အပြည့်စုံဆုံးဖြစ်အောင် တီထွင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် အမြဲရှိဝါဒ၌ သက်ဝင် ယုံကြည်ကြသူ ဥပနိသျှဒ် ပညာရှင်များကိုလည်း တွေ့ဖူး၏။ အမြဲမရှိ ဝါဒ၌ သက်ဝင်ယုံကြည်ကြသူ ဗုဒ္ဓဝါဒီများကိုလည်း တွေ့ဖူး၏။ အချို့ အမြဲရှိ၊ အချို့ အမြဲမရှိ ဝါဒ၌ သက်ဝင်ယုံကြည်ကြသူ နိဂဏ္ဌနာဋ ပုတ္တ ဝါဒီများကိုလည်း တွေ့ဖူး၏။

ယင်း ဝါဒသုံးမျိုးလုံးထက် ပို၍ ပြည့်စုံသော ဝါဒတစ်ရပ်ကို သဗ္ဗယ ဗေလဋ္ဌပုတ္တက တည်ထောင် လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ဝါဒမှာ စတုတ္ထ ဝါဒအဖြစ် ထင်ရှား၏။ သူ၏ ဝါဒအရ-

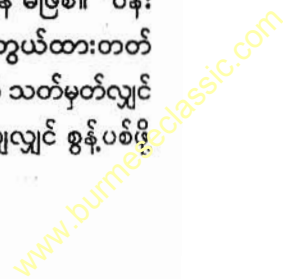
- (က) အမြဲ ရှိသည်ဟူ၍လည်း မဆိုနိုင်၊
- (ခ) အမြဲ မရှိဟူ၍လည်း မဆိုနိုင်၊
- (ဂ) အချို့ အမြဲရှိ၊ အချို့ အမြဲမရှိ ဟူ၍ လည်း မဆိုနိုင်၊
- (ဃ) ဘာမျှ မရှိဟူ၍လည်း မဆိုနိုင်၊
- (င) ဘာမျှ မရှိသည် မဟုတ် ဟူ၍လည်း မဆိုနိုင် -

ဟူ၍ ဖြစ်၏။
သဗ္ဗယဗေလဋ္ဌပုတ္တသည် သစ္စာတရားနှင့်

ပတ်သက်၍ ရှုထောင့်ငါးမျိုးဖြင့် တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် တက္ကဝါဒစရ နယ်ပယ်၌ သစ္စာ တရားဟူသည် သူ့ရှုထောင့်နှင့်သူ ယုတ္တိကို ပြနိုင် သည်သာ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း ငြင်းခုံ၍ မဆုံးနိုင် သော အမျိုးမျိုးသော အမှန်များသည် လောက၌ ရှိနေခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်ဝါဒမှာ ဝိနယဝါဒ ဖြစ်၏။ ဝိနယဝါဒ ကို လက်ခံယုံကြည်ကြသူတို့ကား များကြ၏။ ဝိနယ ဝါဒအရ သူတော်စင်တို့သည် မိမိတို့၏ အကျင့်သီလ နှင့် အကျင့် ပဋိပတ်တို့၌ သက်ဝင်ယုံကြည်ကြသည် သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ ယုံကြည်သက်ဝင်ရာ ၌ လမ်းစဉ်အဖြစ် ယုံကြည်လျှင် အရေးမကြီးသော် လည်း၊ ပန်းတိုင်အဖြစ် ယုံကြည်လျှင်ကား သီလဗ္ဗတ ပရာမာသ သဘောသို့ သက်ဝင်တတ်၏။

မြတ်စွာဘုရားကလည်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကိုပင် ပန်းတိုင်အဖြစ် သိမ်းပိုက်ပါက ဥပါဒါန်သဘော သက်ရောက်၍၊ “ဖောင်” အဖြစ် သတ်မှတ်ပါက ကူးမြောက်ရာသာ ဖြစ်၏။ ဥပါဒါန် မဖြစ်။ “ပန်း တိုင်” အဖြစ် သိမ်းပိုက်လျှင် ဖက်တွယ်ထားတတ် ၏။ ကူးမြောက်ရာ “ဖောင်” အဖြစ် သတ်မှတ်လျှင် ဖက်တွယ် မထားတတ်။ စွန့်ချိန်ကျလျှင် စွန့်ပစ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနှင့် ပတ်သက်သော ဝိနယဝါဒ ဟူသည်မှာလည်း သူတော်စင်များက လိုက်နာ ကျင့်သုံးကြသောဝါဒ ဖြစ်သော်လည်း သီလဗ္ဗတပရမာသ သဘော သက်ရောက်နိုင်သောကြောင့် ဗုဒ္ဓဝါဒနှင့် ခေတ်ပြိုင်ဝါဒတစ်မျိုး အဖြစ်သာ သမိုင်း၌ ထင်ရှား၏။

အဆိုပါ ဝါဒလေးရပ်ကို ချေဖျက်ရန် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားသည် ပေါ်ထွန်းလာခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခြောက်နှစ်တာ ကာလပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့သော်လည်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားကို တွေ့မြင်ခြင်း မရှိခဲ့။ ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ထက်သို့ ရောက်တော်မူသည့် ညဉ့်၌သာ ပုဗ္ဗနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်နှင့် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တို့ကို ရတော်မူပြီး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို တွေ့မြင်တော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

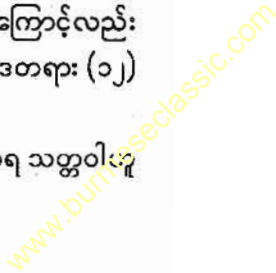
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အရ လောကတွင် သတ္တလောကသည်သာ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားကို သတ္တလောကအတွက် ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်း ဖြစ်၏။ သတ္တလောကတွင် ဗြဟ္မာလည်းပါ၏။ နတ်လည်း ပါ၏။ လူလည်း ပါ၏။ တိရစ္ဆာန်များလည်း ပါ၏။ ဗြဟ္မာ နတ် လူ တိရစ္ဆာန်တို့သည်ကား အသွင်သဏ္ဍာန်များ ဖြစ်ကြ၏။ အသွင်

သဏ္ဍာန်များ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် အရေးအတွက် အရ အနန္တပင် ဖြစ်၏။ အနှစ်သာရအားဖြင့်မူ မများ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား (၁၂) ပါးသာ ရှိလေ၏။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကိုပင် အနုလောမနည်းအရ သတ္တလောက ဖြစ်ပေါ်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း၊ ပဋိလောမနည်းအရ သတ္တလောက ချုပ်ပျက်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း ဖော်ပြထား၏။ မချုပ်ပျက်မီ ကာလအတွင်း သံသရာလည်ပတ်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ပြ၏။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားတော် အရ သတ္တဝါတို့သည် အကြောင်းကင်း၍ ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်၊ အကြောင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

အကြောင်းဆိုရာ၌လည်း ထိုထိုဒဿနများ၏ အဆိုအရ ဖန်ဆင်းရှင်က ဖန်ဆင်းခြင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်။ သင်္ချံဒဿန၏ အဆိုအရ အဏုမြူနှင့် ပရမာဏုမြူတို့ကြောင့်လည်း မဟုတ်။ ဝေဒန္တဒဿန၏ အဆိုအရ ဗြဟ္မာ သို့မဟုတ် အာတမာန်ကြောင့်လည်း မဟုတ်။ အာဇီဝက ဒဿန၏ အဆိုအရ မူလသတ်မှတ်ချက် နိယတိကြောင့်လည်း မဟုတ်။ အမှန်အားဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား (၁၂) ပါး တို့ကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားတော်အရ သတ္တဝါ

သည် အမြဲရှိနေသည်လည်း မဟုတ်။ အမြဲရှိနေသည် ဆိုလျှင် သဿတဝါဒ၌ ဝင်၏။ သဿတဝါဒကား အစွန်းရောက်ဝါဒ ဖြစ်၏။ သေလျှင် ပြီးပြတ်သွား သည်လည်း မဟုတ်။ ပြီးပြတ်သွားသည် ဆိုလျှင် ဥစ္ဆေဒ ဝါဒ၌ ဝင်၏။ ဥစ္ဆေဒဝါဒသည်လည်း အစွန်း ရောက် ဝါဒပင် ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် အကြောင်းအကျိုးတို့၏ ဖြစ် စဉ်အရ သတ္တဝါဟူသည် အမြဲတစေ ခဏတိုင်း ခဏ တိုင်း ဖြစ်ပျက်ပြုပြင် ပြောင်းလဲ၍သာ နေလေ၏။ ဤအမြင်သည်သာ သမ္မာဒိဋ္ဌိအမြင် ဖြစ်၏။ ထို့ ကြောင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမြင်အရ ကြည့်ပါလျှင် ငါသည် ဖြစ်ခဲ့သည် ဟူ၍လည်း မမြင်၊ ငါသည် ဖြစ်ဆဲ ဟူ၍လည်း မမြင်၊ ငါသည် ဖြစ်လိမ့်မည် ဟူ၍လည်း မမြင်၊ ငါနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပြီး ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်လတ္တံ့ ဟူသည်တို့ကား အတ္တကို အခြေခံ၍ တွေးခေါ်ထား ခြင်းများသာ ဖြစ်ကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် သတ္တဝါ ဟူ၍ပင် မရှိ။

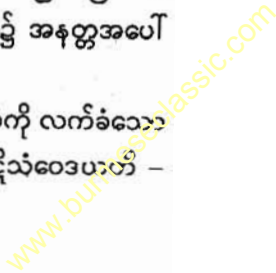
အမှန်အားဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ တရားများကို ခန္ဓာဟူ၍လည်း ဆိုရ၏။ ခန္ဓာဟူ၍ ဆိုရလျှင် ယင်း ခန္ဓာတို့သည် အမြဲတစေ ဖြစ်နေကြ၏။ တည်နေကြ ၏။ ပျက်နေကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံမျှ ရပ်နားသည် ဟူ၍ မရှိ။ ဖြစ်လိုက်၊ တည်လိုက်၊ ပျက်လိုက်ဖြင့်

နိဗ္ဗာန်မရမီ ကာလအတွင်း မြစ်ရေအလျဉ်ကဲ့သို့ တသွင်သွင် ဖြစ်နေသည်သာ ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်လျှင် အခိုင်အမာ အတ္တဟူ၍ မရှိသည် သာ ဖြစ်၏။ အခိုင်အမာ အတ္တဟူ၍ မရှိလျှင် ငါဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ငါ့ဥစ္စာဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ငါ၏ အတ္တ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါ့ဥစ္စာ ဟူ၍ လည်း ကောင်း ဆိုနိုင်စရာ ဘာမျှ မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် တွယ်တာစရာ ဟူ၍လည်း မရှိ။ မက်မောစရာ ဟူ၍ လည်း မရှိ။ ထိုသို့ တွယ်တာမှု မရှိခြင်းသည်ပင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ ပဋိလောမအရ နိဗ္ဗာန်ကို ရခြင်း မည်ပါ ၏။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ တရားတော်၌ ကမ္မသဘော သည် များစွာ အရေးကြီး၏။ ကောင်းသော ကုသိုလ် ကံသည် ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေ၏။ မကောင်းသော အကုသိုလ်ကံသည် မကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေ၏။ ကံ၏သဘောကို ဗြဟ္မာဏတို့ကလည်း လက်ခံသည် ပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဗြဟ္မာဏတို့က ကံကို လက်ခံ ရာ၌ အတ္တအပေါ် အခြေခံ၍ လက်ခံခြင်း ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဝါဒီတို့ကမူ ကံကို လက်ခံရာ၌ အနတ္တအပေါ် အခြေခံ၍ လက်ခံခြင်း ဖြစ်၏။

အတ္တအပေါ် အခြေခံ၍ ကံကို လက်ခံသော အခါ “ယောကရောတိ၊ သော ပဋိသံဝေဒပးဟိ -

ပြုလုပ်သူသည်ပင် ကောင်းမှု၏ အကျိုးနှင့် မကောင်းမှု အကျိုးကို ခံစားရ၏” ဟူ၍ ယူ၏။

ဤအယူကား ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ လက်ခံယုံကြည်ကြသော အယူဖြစ်၏။ ဤအယူအရ ဆိုလျှင် အတ္တကို အမြဲရှိ တရားအနေဖြင့် လက်ခံယုံကြည်ရာ ရောက်၏။ ဗြဟ္မာဏ အယူလည်း ဖြစ်၏။ အဿတ အယူလည်း ဖြစ်၏။

နောက်အယူတစ်မျိုး ရှိသေး၏။ “အညောကရောတိ၊ အညော ပဋိသံဝေဒယတိ - ပြုလုပ်သူက တခြား၊ ခံစားသူက တခြား” ဟူသော အယူဖြစ်၏။ ကံပြုလုပ်စဉ်က ခန္ဓာတို့သည် ချုပ်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးနှင့် မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးကို ခံစားချိန်၌ ခန္ဓာကား အသစ်ဖြစ်သော ခန္ဓာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပြုလုပ်သူက တခြား၊ ခံစားသူက တခြား ဖြစ်သည်ဟု ယူ၏။ ဤအယူသည်လည်း ဗြဟ္မာဏအယူ တစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။ ဥစ္ဆေဒအယူ ဖြစ်၏။

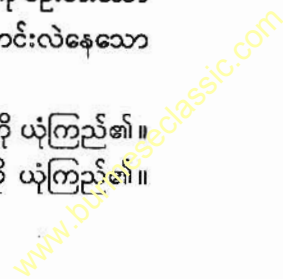
ဗုဒ္ဓဝါဒကား အဿတလည်း မဟုတ်၊ ဥစ္ဆေဒလည်း မဟုတ်။ ဗုဒ္ဓဝါဒအရ ခန္ဓာတို့သည် အမြဲတစေ ဖြစ်ပျက်ပြုပြင် ပြောင်းလဲနေကြသည် မှန်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်ပြုပြင် ပြောင်းလဲနေကြသည် မှန်သော်လည်း အကြောင်းအကျိုး နိယာမအရ ဖြစ်ပျက် ပြုပြင် ပြောင်းလဲနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သဿတဝါဒအရ တစ်ဦးတည်း ဟူ၍လည်း မဆိုနိုင်။ ဥစ္ဆေဒဝါဒအရ သတ်သတ်စီ ဟူ၍လည်း မဆိုနိုင်။ ဤသဘောကို ပဲ့တင်သံ ဥပမာ ဖြင့် ပြလေ့ ရှိပါ၏။ ဤသို့ တစ်ဦးတည်းလည်း မဟုတ်၊ သတ်သတ်စီလည်း မဟုတ် ဟူ၍ မြင်မှသာ “မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ အမြင်” ဟူ၍ ဆိုရ၏။

ဗုဒ္ဓဝါဒအရ ကမ္မသဘောကို စဉ်းစားသော အခါ အမြဲတမ်း ဖြစ်ပျက်ပြုပြင် ပြောင်းလဲနေသော ခဏိက သဘောနှင့် ယှဉ်၍လည်း စဉ်းစားရ၏။ အကြောင်းအကျိုးတို့၏ ဖြစ်စဉ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ သဘောနှင့်လည်း ယှဉ်၍ စဉ်းစားရ၏။ ကမ္မသဘော ချည်း သက်သက် စဉ်းစား၍ မရ။ ကမ္မသဘောချည်း သက်သက် စဉ်းစားလျှင် ဗုဒ္ဓဝါဒအရ စဉ်းစားခြင်း မဟုတ်၊ ဗြဟ္မာဏဝါဒအရ စဉ်းစားခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဗြဟ္မာဏဝါဒက ကမ္မသဘောကို စဉ်းစားသောအခါ အမြဲတမ်း ရှိနေသော အတ္တကို အခြေခံ၍ စဉ်းစား၏။ ဗုဒ္ဓဝါဒက ကမ္မသဘောကို စဉ်းစားသော အခါ အမြဲတမ်း ဖြစ်ပျက်ပြုပြင် ပြောင်းလဲနေသော အနတ္တကို အခြေခံ၍ စဉ်းစား၏။

ဗြဟ္မာဏဝါဒကလည်း ကံကို ယုံကြည်၏။ လက်ခံ၏။ ဗုဒ္ဓဝါဒကလည်း ကံကို ယုံကြည်၏။

လက်ခံ၏။ သို့ရာတွင် အချင်းချင်း ယုံကြည်ပုံချင်း မတူ၊ လက်ခံပုံချင်း မတူ။ ဗုဒ္ဓဝါဒအရ ကံကို ပုံသေ မှတ်ယူထားခြင်း မရှိ။ အထောက်အပံ့ ပေးရုံသာ ပေးနိုင်သော အဆင့်လည်း ရှိ၏။ တိုက်ရိုက် အကျိုး ပေးသော အဆင့်လည်း ရှိ၏။

အထောက်အပံ့ ပေးရာတွင် ကောင်းသော ကုသိုလ်ကံကလည်း မကောင်းသော အကုသိုလ်ကံ ကို အထောက်အပံ့ ပေးနိုင်၏။ ကောင်းသောကုသိုလ် ကံက မကောင်းသော အကုသိုလ်ကံကို အထောက် အပံ့ ပေးသောအခါ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ် ကိုင်စားသောက်ပါလျက် ဆင်းရဲမွဲတေခြင်းသဘော ကို ပြ၏။ မကောင်းသော အကုသိုလ်ကံကလည်း ကောင်းသော ကုသိုလ်ကံကို အထောက်အပံ့ ပေးနိုင် ၏။ မကောင်းသော အကုသိုလ်ကံက ကောင်းသော ကုသိုလ်ကံကို အထောက်အပံ့ ပေးသောအခါ မကောင်းမှု ဒုစရိုက် လုပ်ငန်းများဖြင့် ကြီးပွား ချမ်း သာခြင်း သဘောကို ပြ၏။

တိုက်ရိုက် အကျိုးပေးသော အဆင့်တွင်မူ ကောင်းသော ကုသိုလ်ကံက ကောင်းကျိုးကို ပေး၍၊ မကောင်းသော အကုသိုလ်ကံက မကောင်းကျိုးကို ပေး၏။ ဤသည်မှာ ဗုဒ္ဓဝါဒအရ နားလည်ရသော ကမ္မနိယာမတို့ ဖြစ်၏။

ရည်ရွယ်ချက်

အမှန်အားဖြင့် ဗုဒ္ဓဝါဒတွင် ဗြာဟ္မဏဝါဒများ ရောနှောပါဝင်တတ်လေရာ ဝါဒနှစ်ရပ်တို့၏ ခြားနား ချက်ကို နားလည်အောင် လေ့လာအပ်ပါ၏။ သို့ မဟုတ်ပါက ဗုဒ္ဓဝါဒ အယောင်ဆောင်သော ဗြာဟ္မ ဏ ဝါဒနှင့် တိုးပေးလိမ့်မည်။

(မင်္ဂလာတ ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၄၊
ဖေဖော်ဝါရီ ၁၉၉၅)

www.burmeseclassic.com

မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာထော်
ပေါ်ထွန်းလာခြင်း (၁)

မြတ်စွာဘုရား လောက၌ ပွင့်တော်မူသော အချိန်ကား ဘီစီ ၆ ရာစု ဖြစ်၏။ ဘီစီ ၆ ရာစုကား ထူးခြားသော ရာစုနှစ် ဖြစ်၏။ အသိဉာဏ်နယ်ပယ်၌ ကလေးဘဝမှ လူကြီးဘဝသို့ ကူးပြောင်းသော ရာစုနှစ် ဖြစ်သည်ဟု သမိုင်းပညာရှင်များက ဆိုကြ၏။ ဘီစီ ၆ ရာစု ရောက်မှသာ ကမ္ဘာ၌ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ပညာရှင်များ ပေါ်ပေါက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအလျင်ကမူ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ပညာရှင်များသည် ကမ္ဘာ့သမိုင်း၌ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း မရှိသေးချေ။ ထို့ကြောင့် ဘီစီ ၆ ရာစုကို အသိဉာဏ်နယ်ပယ်၌ ကလေးဘဝမှ လူကြီးဘဝသို့ ကူးပြောင်းသော ရာစုနှစ်အဖြစ် ကမ္ဘာ့သမိုင်း ပညာရှင်များက ဆိုကြခြင်း ဖြစ်၏။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဘီစီ ၆ ရာစု၌ အိန္ဒိယ၊ တရုတ်၊ ပါရှား၊ ဂရိ တို့၌ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ပညာရှင်ကြီးများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါ၏။ ထိုပညာရှင်များအနက် အိန္ဒိယ၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ပညာရှင်များကို ဆိုရပါလျှင် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူချိန်၌ မဟာဝီရ စသော ဂိုဏ်းဆရာကြီး ၆ ဦးတို့နှင့် ပရိပိုဇ်များသည် ထင်ရှားသော ပညာရှင်များ ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့သည် သစ္စာတရားကို ရှာဖွေနေကြသူများလည်း ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့၏ ဝါဒအမျိုးမျိုးကို ဖြန့်နေကြသူများလည်း ဖြစ်ကြ၏။ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုများသည် သူတို့၏ ရင်တွင်း၌ ဂယက် ထနေကြ၏။ သစ္စာတရားနှင့် ပတ်သက်၍ သိလိုစိတ်များသည်လည်း သူတို့၏ ရင်တွင်း၌ ပြင်းပြနေကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် သူတို့ သိလိုသော ပြဿနာများမှာ-

- တမလွန်လောကဟူသည်
- ရှိလေသလား၊ မရှိဘူးလား။
- သေပြီးနောက် သတ္တဝါဟူသည်
- ဖြစ်လေသလား၊ မဖြစ်တော့ဘူးလား။
- ကံ၏ အကျိုးတရားဟူသည်
- ရှိလေသလား၊ မရှိဘူးလား။
- ဟူသော ပြဿနာများပင် ဖြစ်၏။ ထိုပြဿ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နာများ၏ အဖြေကို သူတို့သည် တိတိကျကျ သိချင်ကြ၏။

အမှန်အားဖြင့် သူတို့သည် အသိဉာဏ်ကို မရသောကြောင့် ထိုပြဿနာများ၏ အဖြေကို တိတိကျကျ မသိနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ သူတို့သည် ပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် အသိဉာဏ်ကိုသာ ရထားမည်ဆိုပါက ထိုပြဿနာများသည် ခဲယဉ်းသောပြဿနာများ မဟုတ်ကြ။ အလွယ်တကူပင် ထိုပြဿနာများ၏ အဖြေကို သိနိုင်ကြမည်ဖြစ်၏။

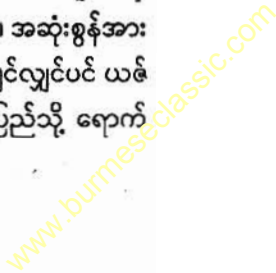
သို့ရာတွင် သူတို့ကား သန္နိဋ္ဌိက အနေဖြင့် တရားများကို သိသူများ မဟုတ်ကြဘဲ၊ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှု တက္ကဝစရ အနေဖြင့်သာ တရားများကို သိကြသူများသာ ဖြစ်ကြပါပေ၏။ ထို့ကြောင့်သာ သူတို့သည် ထိုပြဿနာများ၏ အဖြေကို တွေးခေါ်မြော်မြင်သည့် နည်းဖြင့် သိလိုကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုခေတ် အတွေးအခေါ် မြော်မြင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်း ရှိ၏။ ထို ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်းအနက် တစ်ခုသော ဂိုဏ်းမှာ သမဏဂိုဏ်း ဖြစ်၍၊ အခြားသော ဂိုဏ်းမှာ ဗြာဟ္မဏဂိုဏ်း ဖြစ်၏။ သမဏဂိုဏ်း ဆိုသော်လည်း မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော သမဏ ဂိုဏ်းမျိုး

မဟုတ်တတ်သေး။ ရှေးဦး သမဏဂိုဏ်းသာ ဖြစ်၏။

ထိုဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်းတွင် သမဏဂိုဏ်းက ဝေဒကို မယုံကြည်။ အကျင့် တပကိုသာ ယုံကြည်၏။ ဝေဒကို မယုံကြည်သောအခါ ဝေဒ၏ အဆိုအမိန့်အရ ယဇ်ပူဇော်မှုကိုလည်း မယုံကြည်တော့။ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအားဖြင့် ဘာမျှ အကျိုးမရှိ၊ အကျိုးရှိသည်ဆိုလျှင်လည်း မဖြစ်စလောက် အကျိုးသာ ရှိသည်ဟု ယုံကြည်၏။ တကယ်တမ်း သစ္စာတရားကို ရှာဖွေမည်ဆိုပါလျှင် တပအကျင့်ဖြင့် ရှာဖွေမှသာ သစ္စာတရားကို တွေ့နိုင်သည်ဟု သမဏဂိုဏ်းက ဆို၏။

ဗြာဟ္မဏဂိုဏ်းကမူ ဝေဒကို ယုံကြည်၏။ ဝေဒကို ယုံကြည်သောအခါ ဝေဒ၏ အဆိုအမိန့်အရ ယဇ်ပူဇော်မှုကိုလည်း ယုံကြည်လေတော့၏။ အရာရာကို ယဇ်က ဖန်တီး၏။ စီးပွားဥစ္စာ ဖြစ်ထွန်းချင်လျှင်လည်း ယဇ်ပူဇော်ရ၏။ ယဇ်ပူဇော်မှ စီးပွားဥစ္စာ ဖြစ်ထွန်း၏။ အသက်အန္တရာယ် မကျရောက်စေချင်လျှင်လည်း ယဇ်ပူဇော်ရ၏။ ယဇ်ပူဇော်မှ အသက်အန္တရာယ် ကွယ်ပျောက်၏။ အဆုံးစွန်အားဖြင့် ဆိုရလျှင် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ချင်လျှင်ပင် ယဇ်ကို ပူဇော်ရ၏။ ယဇ်ပူဇော်မှ နတ်ပြည်သို့ ရောက်နိုင်၏။

သို့ရာတွင် ယစ်ကား တစ်မျိုးတည်း မဟုတ်။ သူ့အကျိုးနှင့် သူ့ယစ် ဖြစ်၏။ အကျိုးအမျိုးမျိုး ရှိသည့်အလျောက် ယစ်လည်း အမျိုးမျိုး ရှိ၏။ ယစ် ပူဇော်ရာတွင် မှန်မှန်ကန်ကန် ပူဇော်တတ်ဖို့ လို၏။ ယစ်ပူဇော်မှားလျှင် အကျိုးကို လိုချင်သည့်အတိုင်း မရသည့်အပြင် အပြစ်ပင် ဖြစ်တတ်၏။ ထို့ကြောင့် ယစ်ပူဇော်နည်းကို စနစ်တကျ တတ်ဖို့လို၏။ စနစ် တကျ တတ်အောင်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ သင်ယူရ ၏။

သမဏနှင့် ဗြာဟ္မဏတို့တွင်လည်း နောက် ပိုင်း ဒဿနပညာရှင်တို့၏ ခွဲခြားမှုအရ “အတ္တိက နှင့် နတ္ထိက” ဟူ၍ အုပ်စုနှစ်ခု ရှိပြန်၏။ အစပထမ ဌ အတ္တိက၏ အနက်မှာ ဖန်ဆင်းရှင်ကို ယုံကြည်သူ များဟူ၍ ဖြစ်ပြီး၊ နတ္ထိက၏ အနက်မှာ ဖန်ဆင်းရှင် ကို မယုံကြည်သူများ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်း ပါဏိနိ သဒ္ဒါဆရာကြီး ခေတ်သို့ ရောက်သောအခါ-

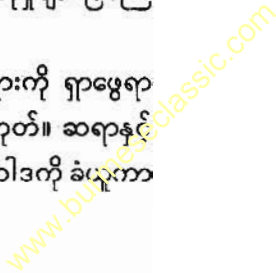
“နတ္ထိ ပရလောကော ယဿ သော” ဟူ၍ ဝိဂြိုဟ်ဆိုပြီး “နတ္ထိက ဟူသည်မှာ တမလွန်ကို မယုံ ကြည်သူ” ဟူ၍ အနက်ဖွင့်၏။ ထိုနှင့် ဆန့်ကျင် ဘက် အားဖြင့် “အတ္တိက ဟူသည်မှာ တမလွန်ကို ယုံကြည်သူ” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် သမဏနှင့် ဗြာဟ္မဏတို့တွင်

ဗြာဟ္မဏတို့မှာ ဖန်ဆင်းရှင်ကိုလည်း ယုံကြည်ကြ ၏။ တမလွန်ကိုလည်း ယုံကြည်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဗြာဟ္မဏတို့သည် အတ္တိကအုပ်စုများ ဖြစ်ကြ၏။ သမဏတို့တွင်သာ အချို့က ဖန်ဆင်းရှင်ကို မယုံ ကြည်သော်လည်း တမလွန်ကိုမူ ယုံကြည်ကြသူများ လည်း ရှိ၏။ မယုံကြည်သူများလည်း ရှိ၏။ ထို့ ကြောင့် သမဏတို့သည် အတ္တိက အုပ်စုလည်း ဟုတ် ၏။ နတ္ထိက အုပ်စုလည်း ဟုတ်၏။ နှစ်မျိုးလုံး ဟုတ် ကြ၏။ ဤသို့ ဒဿနပညာရှင်များက ဆိုကြ၏။

သမဏနှင့် ဗြာဟ္မဏတို့သည် ယဉ်ကျေးမှု အားဖြင့် တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦးက လွမ်းမိုးကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် သမဏတို့သည် သံသရာလွန် ချမ်း သာကို ရှာဖွေကြ၍၊ ဗြာဟ္မဏတို့သည် သံသရာ ချမ်းသာကို ရှာဖွေကြ၏။ ဗြာဟ္မဏတို့သည် အိမ်ရာ ထောင်သူများ ဖြစ်ကြ၍၊ သမဏတို့သည် အိမ်ရာ မထောင်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် အချင်းချင်း ရန်လိုကြ၏။ သူတို့၏ ရန်လိုမှုကား ကမ္ဘာ့ရန်လိုမှု များ ဖြစ်ကြ၏။ မငြိမ်းနိုင်သော ရန်လိုမှုများ ဖြစ်ကြ ၏။

သမဏတို့သည် သစ္စာတရားကို ရှာဖွေရာ တွင် အထီးတည်း ရှာဖွေသည် မဟုတ်။ ဆရာနှင့် ရှာဖွေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဆရာ၏ ဩဝါဒကို ခံယူကာ

ဂိုဏ်းနှင့် နေထိုင်ကြ၏။ ဗြာဟ္မဏတို့ကား ဂိုဏ်းနှင့် နေထိုင်ကြသည် မဟုတ်။ အထီးတည်း နေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဗြာဟ္မဏတို့သည် ဝေဒကျမ်းများအရ ယဇ်၏ ပဓာနကျမှုကို အစ ပထမ၌ လက်ခံကြ၏။ ယဇ်ကို ပူဇော်တတ်အောင် အားထုတ်ကြ၏။ ယဇ်ကို ပူဇော်တတ်အောင် အားထုတ်ခြင်း ဟူသည်မှာ ဝေဒကျမ်းဂန်များကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့လာခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ယဇ်ကို အဓိကထားခြင်းကို “ကမ္မကဏ္ဍကို အဓိက ထားခြင်း” ဟူ၍ ဆို၏။ ကမ္မကဏ္ဍတွင် မန္တ ဇေဒါန၊ ဟောမ၊ မင်္ဂလတို့သည် အရေးကြီးကြ၏။ ထိုတွင် မန္တ ဟူသည်မှာ မန္တန်ရွတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဟောမ ဟူသည်မှာ တစ်ခုခုဖြင့် ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်၏။ မင်္ဂလ ဟူသည်မှာ မင်္ဂလာယူခြင်း ဖြစ်၏။

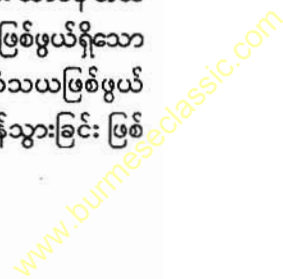
ဗြာဟ္မဏတို့သည် အစပထမ၌ ဝေဒကို မြတ်နိုး၏။ ဝေဒကို အထင်ကြီး၏။ ထို့ကြောင့် ဝေဒကို အပတ်တကုတ် လေ့လာကြ၏။ ထိုအခါ ပရိသတ်က ဗြာဟ္မဏတို့အပေါ် ကြည်ညို၏။ နောက်ပိုင်း၌ သူတို့သည် ဝေဒထက် ဝေဒ၏ အဓိပ္ပာယ် ဖော်ဆောင်နိုင်မှုအပေါ် ကိုးစားလွန်းလာ၏။

အမှန်အားဖြင့် သူတို့သည် ဝေဒဆိုင်ရာ ယဇ်များကို ပူဇော်ရာ၌ မည်သူက ပူဇော်မှ အကျိုးအာနိ

သင်ကို ရ၍၊ မည်သူက ပူဇော်လျှင် အကျိုးအာနိသင်ကို မရဟူ၍ အယူရှိလာ၏။ ထိုအခါ ဘဝင်မြင့်ရောဂါသည် ဗြာဟ္မဏတို့၌ စွဲကပ်လာ၏။ ဝေဒသက် မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီးလာ၏။

ထိုစဉ်အခါက ပုရောဟိတ်များသည် လူသားစင်စစ်က “ဒေဝတာ” များ ဖြစ်သွားကြ၏။ ထိုအခါ အတော်အတန် စဉ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိသူများသည် ဗြာဟ္မဏများ အပေါ် စိတ်ပျက်လာကြ၏။ ဤသည်မှာ ဗြာဟ္မဏ ဝါဒအပေါ် ဗုဒ္ဓဝါဒက ချိုးဖောက်နိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ကြောင်း ဖြစ်၏။

အဟိံသာ တရားကို ဗြာဟ္မဏများက ယုံကြည်ကြ၏။ ယနေ့တိုင်အောင်ပင် အိန္ဒိယ၌ မဟတ္တမ ဂန္ဓိ၏ အဟိံသာဝါဒကို လက်ခံ ကျင့်သုံးကြဆဲပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုခေတ် အယူအဆ အရ ဝေဒကျမ်း အဆိုအမိန့်အတိုင်း ယဇ်ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်ပါက တိရစ္ဆာန်များကို ဖြစ်စေ၊ လူကို ဖြစ်စေ အသေသတ်၍ ပူဇော်စေကာမူ “မကောင်းမှု မဖြစ်” ဟူ၍ ယုံကြည်ကြ၏။ ဤယုံကြည်ချက်ကား သာမန် အသိဉာဏ် ရှိသူများ အတွက်ပင် သံသယဖြစ်ဖွယ်ရှိသော ယုံကြည်ချက် ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ သံသယဖြစ်ဖွယ်များကြောင့်ပင် ဗြာဟ္မဏဝါဒ မှေးမှိန်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်ပိုင်း၌ ဗြာဟ္မဏတို့သည် ကမ္မကဏ္ဍ
 လာ အဆိုအမိန့်များထက် ဉာဏကဏ္ဍလာ အဆို
 အမိန့်များကို အလေးထားလာကြ၏။ ကမ္မကဏ္ဍ
 လာ အဆိုအမိန့်များဟူသည် ယဇ်ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်၏။
 ဉာဏကဏ္ဍလာ အဆိုအမိန့်များဟူသည် သမထ
 ဘာဝနာ ပွားများမှု ဖြစ်၏။ သမထဘာဝနာကို
 ပွားများမှ ဗြာဟ္မဏဉာဏ်ကို ရ၏။ ဗြာဟ္မဏဉာဏ်
 ကို ရမှ ကိုယ်တိုင် ဗြာဟ္မာ ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် ယဇ်ပူဇော်မှုသည် ဗဟိဒ္ဓကို
 အားကိုးခြင်း ဖြစ်၏။ သမထ ဘာဝနာပွားများမှု
 သည် အဇ္ဈတ္တကို အားကိုးခြင်း ဖြစ်၏။ ဗဟိဒ္ဓကို
 အားကိုးသော ခေတ်ကို “ဝေဒခေတ်” ဟု ဆိုပါ၏။
 အဇ္ဈတ္တကို အားကိုးသောခေတ်ကို “ဥပနိသျှဒခေတ်”
 ဟု ဆိုပါ၏။ ဝေဒခေတ်မှ ဥပနိသျှဒခေတ်သို့ ရောက်
 လာခြင်းသည် အယူအဆ ရေးရာ၌ တိုးတက်မှု
 သဘောကို ဆောင်၏။

အမှန်အားဖြင့် ဗြာဟ္မဏမှန်က ဝေဒကို လေး
 စားကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ သဒ္ဒပမာဏအဖြစ် ဝေဒ
 ကို ဗြာဟ္မဏများက လက်ခံကြ၏။ သဒ္ဒပမာဏ
 ဟူသည်မှာ ဝေဒက ဘာဆိုဆို၊ ဝေဒအဆို မှန်သမျှ
 သည် အမှန်ချည်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဖြစ်၏။

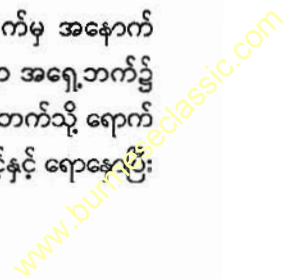
ဝေဒကို သစ္စဓမ္မအဖြစ် လက်ခံသော်လည်း

ဝေဒ၏ အနက်ကို ဖွင့်ဆိုရာ၌မူ တစ်ခေတ်နှင့်တစ်
 ခေတ် မတူကြ။ ဝေဒကို ဗြာဟ္မဏခေတ်က ယဇ်
 အဖြစ် အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆို၍ ဥပနိသျှဒ ခေတ်က
 မူ သမထ ဘာဝနာအဖြစ် အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆို
 ၏။

ထို့ကြောင့် ဗြာဟ္မဏခေတ်ကို “ကမ္မကဏ္ဍ
 ခေတ်” ဟု ခေါ်ပြီး၊ ဥပနိသျှဒခေတ်ကိုမူ “ဉာဏ
 ကဏ္ဍခေတ်” ဟု ခေါ်ဆိုကြခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အား
 ဖြင့် ဉာဏကဏ္ဍသည် ကမ္မကဏ္ဍထက် ပို၍ တိုး
 တက်လေ၏။

ဥပနိသျှဒ၏ သမထဘာဝနာတွင် တောနေ
 ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တောနေ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အကျင့်လည်း
 ပါဝင်၏။ တောနေပုဂ္ဂိုလ်ကို “ဝေခါနသ” ဟု ခေါ်
 ၍၊ တောနေပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အကျင့်ကို “ဝေခါနသ
 သုတ္တ” ဟု ခေါ်၏။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ သမိုင်းဆရာ
 တို့၏ အဆိုအရ ဝေခါနသ သုတ္တကို ပြုပြင်ပြောင်း
 လဲ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ ဓတင်္ဂအကျင့်ကို ကျင့်သုံးခြင်း
 ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာသည် အရှေ့ဘက်မှ အနောက်
 ဘက်သို့ ပျံ့နှံ့သွားခြင်း ဖြစ်လေရာ အရှေ့ဘက်၌
 ရှိစဉ်က ရိုးရိုးပင် ဖြစ်၏။ အနောက်ဘက်သို့ ရောက်
 သောအခါမှ ဗြာဟ္မဏတို့၏ အကျင့်နှင့် ရောနှောပြီး

ဓုတင်္ဂ အကျင့် ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ဓုတင်္ဂ အကျင့်သည် မူရင်းအားဖြင့် အနောက်ပိုင်းဒေသရှိ ဗြာဟ္မဏတို့၏ အကျင့်ဖြစ်၏။ ဗြာဟ္မဏတို့၏ ဝေခါနသသတ္တအကျင့်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲ၍ ဓုတင်္ဂ အမည်ဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းတော်များက လိုက်နာ ကျင့်သုံးခြင်း ဖြစ်၏။

ဤနည်းအားဖြင့် ဗြာဟ္မဏနှင့် ဗုဒ္ဓဝါဒသည် အချို့သော နေရာ၌ ထွေးရောယှက်တင် ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ဝေခါနသ သုတ္တမှ ဓုတင်္ဂ အကျင့်သို့ ပြောင်းလဲ ကျင့်သုံးသည် ဆိုသော်လည်း၊ အသွင်သဏ္ဍာန် အားဖြင့် တူချင်တူမည် ဖြစ်သော်လည်း အနှစ်သာရ အားဖြင့်မူ များစွာ ခြားနား၏။

ဗြာဟ္မဏတို့သည် အကျင့်ကို ကျင့်သုံးရာ၌ သံသရာချမ်းသာကို ပန်းတိုင်အဖြစ် ထားပြီး ကျင့်သုံး ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည်ကား မည်သည့်အကျင့် ကို ကျင့်သုံးသည်ဖြစ်စေ၊ သံသရာလွန်ချမ်းသာကို ပန်းတိုင်အဖြစ် ထားပြီး ကျင့်သုံး၏။ ဤသို့လျှင် နောက်ဆုံး ရည်မှန်းချက်ချင်းကား ခြားနား၏။

အမှန်အားဖြင့် ဗြာဟ္မဏတို့သည်လည်း ကံ နှင့် ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည်လည်း ကံနှင့် ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ကြသူများပင် ဖြစ်ကြ၏။ ဗြာဟ္မဏတို့သည်

ရရှိပြန်သော်လျှင်

လည်း တမလွန်ကို ယုံကြည်ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည်လည်း တမလွန်ကို ယုံကြည် ကြသူများပင် ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဗြာဟ္မဏတို့ ယုံကြည်သည်ကား သံသရာ ချမ်းသာ ရရှိရေး အတွက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို လုပ်ရာ၌ ဗြာဟ္မဏတို့သည် သံသရာ ချမ်းသာကို ရည်စူး၍ လုပ်ကြ၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ယုံကြည်သည်ကား သံသ ရာလွန် ချမ်းသာ ရရှိရေးအတွက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ပြုလုပ်ရာ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ သည် သံသရာလွန် ချမ်းသာကို ရည်စူး၍ လုပ်ကြ ၏။ ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်ပုံချင်း တူသော်လည်း ရည်ရွယ်ချက်ချင်း မတူ။

အမှန်အားဖြင့် မဇ္ဈိမဒေသ၌ သစ္စာတရားကို ရှာဖွေကြသူများ ယောက်ယက်ခတ်နေချိန်၌ သက္က တိုင်း ကပိလဝတ်ပြည်၌ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို ဖွားမြင် ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

(ဉာဏ်လင်း ဓမ္မစာပဒေသာ၊ နိုဝင်ဘာ ၁၉၉၄)

မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော် ပေါ်ထွန်းလာခြင်း (၂)

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည့် ရှင် ဘုရင် သုဒ္ဓေါဒနနှင့် မယ်တော် မာယာဒေဝီတို့ မှ ဖွားမြင်သော သားတော်ဖြစ်၏။ ဇာတိအားဖြင့် ခတ္တိယ ဖြစ်၏။ အနွယ်အားဖြင့် ဂေါတမ ဖြစ်၏။ အမျိုးအားဖြင့် သာကီယ ဖြစ်၏။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား သည် ယသောဓရာဒေဝီနှင့် လက်ဆက်ကာ နန်း စည်းစိမ်ကို ၁၃ နှစ်တိုင်အောင် စံစားတော်မူ၏။ သက်တော် ၂၉ နှစ်အရွယ်တွင် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ် တော်ကို ရဖို့အတွက် တောထွက်လေ၏။

ထိုစဉ်ကာလက မဇ္ဈိမဒေသ၏ အရှေ့ဘက် အပိုင်း၌ ခတ္တိယတို့သည် ပဓာန ကျ၏။ အနောက် ဘက် အပိုင်း၌မူ ဗြာဟ္မဏတို့သည် ပဓာန ကျ၏။

စာပြည့်အောင်တိုက်

ပဓာနကျသည် ဆိုခြင်းမှာ အသိဉာဏ် နယ်ပယ်၌ ပဓာနကျခြင်းကို ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ မိတ္တိလာပြည့်ရှင် ဘုရင်နေကသည် ဗြာဟ္မဉာဏ်ကို ရသူအဖြစ် ထင် ရှား၏။ ဘုရင်နေကသည် သီတာဒေဝီ၏ ဖခမည်း တော်လည်း ဖြစ်၏။ နိဂဏ္ဌနာဠပုတ္တခေါ် မဟာဝီရ သည်လည်း ဘုရင်တစ်ပါးပင် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် အရှေ့ဘက်အပိုင်း၌ အမျိုးလေးပါးတို့တွင် ခတ္တိယ ဇာတ်ကို အမြင့်ဆုံးနေရာ၌ ထားကြ၏။ အနောက် ဘက် အပိုင်း၌မူ ထိုသို့မဟုတ်၊ ဗြာဟ္မဏဇာတ်ကို အမြင့်ဆုံးနေရာ၌ ထားကြ၏။

ကပိလဝတ္ထု ဟူသည်ကား တိုင်းငယ်ပြည် ငယ် အဆင့်၌ပင် ရှိ၏။ ထိုစဉ်ကာလ မဇ္ဈိမဒေသ တွင် တိုင်းကြီး ၁၆ တိုင်း ရှိသည်ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်း ကြီးကျယ်သော တိုင်းကြီးကား ၄ တိုင်းသာ ရှိ၏။ တိုင်းကြီး ၄ တိုင်းတို့မှာ မဂဓတိုင်း၊ ကောသလတိုင်း၊ ကောသမ္မိနှင့် အဝန္တီတိုင်းတို့ပင် ဖြစ်ကြ၏။

ထိုတွင် မဂဓတိုင်း၏ ဘုရင်မှာ ဗိမ္ဗိသာရ ဖြစ်၏။ ကောသလတိုင်း၏ ဘုရင်မှာ ပဿေနဒီ ကောသလ ဖြစ်၏။ ကောသမ္မိ၏ ဘုရင်မှာ ဥဒေန ဖြစ်၏။ အဝန္တီတိုင်း၏ ဘုရင်မှာ စန္ဒပဇ္ဇောတ ဖြစ် ၏။ နောင်တွင် ဤတိုင်းကြီး ၄ တိုင်းတို့သည် ဗုဒ္ဓဓမ္မ

စာပြည့်အောင်တိုက်

ဖြန့်ဖြူးရာ အချက်အချာကျသော ဒေသများ ဖြစ်သွားကြ၏။

ဘုရင် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် အစဉ်အလာ အတိုင်း ဝေဒ၌ သက်ဝင်ယုံကြည်သူ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ် ကာလက ရသေ့များသည် သစ္စာတရားကို ရှာဖွေကြ သူများ စာရင်းတွင်း ရှေ့တန်း၌ ရှိကြ၏။ ကာဠ ဒေဝီလရသေ့သည် သုဒ္ဓေါဒနဘုရင်၏ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းခံကြွလေ့ရှိ၏။ အဠာရကာလာမ ရသေ့နှင့် ဥဒကရာမပုတ္တ ရသေ့တို့သည် ကပေါဝနခေါ် သင်ခန်း ကျောင်း၌ သစ္စဉာဏ်ကို ရသူများအဖြစ် ထင်ရှားကြ၏။

သို့ရာတွင် သူတို့ရသော သစ္စဉာဏ်ကား ပရမတ္ထသစ္စဉာဏ်ကို မဟုတ်၊ ဈာန်သမာပတ်များသာ ဖြစ်၏။ ဈာန်သမာပတ်များကိုပင် ပရမတ္ထသစ္စဉာဏ်အဖြစ် သူတို့က အထင်မှားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ဖမမည်းတော် ယုံကြည်နေသော ဝေဒ၌ ကျေနပ်သူ မဟုတ်။ သူကား စဉ်းစားဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘဝ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိချင်၏။ သံသရာချမ်းသာများကို ချမ်းသာဟု သူက မမြင်။ ဘဝဟူသည် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လွမ်းခြုံထားသော သောကရုပ်တုသာ ဖြစ်သည်ဟု သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားက သဘောပေါက်ထား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

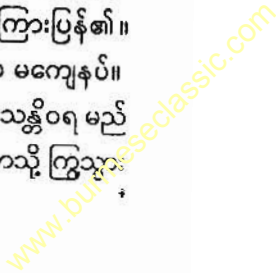
၏။ ထို့ကြောင့် ဘဝ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူက သိချင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ဘဝ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိပါမှ ဘဝဟူသည်မှာ “ဘာမျှ မဟုတ်ပါတကား” ဟူ၍ သိမည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှ ဘဝမှ လွတ်မြောက်မှုကို ရယူနိုင်မည် ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ်ပါက မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လွမ်းခြုံထားသော သောကရုပ်တုကိုပင် ဘဝအဖြစ် တွယ်တာရင်း တွယ်တာရင်းဖြင့် သံသရာ၌ မျောပါနေရပေလိမ့်မည်။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ပရမတ္ထသစ္စာကို ရှာရန်အတွက် ထိုစဉ်ကာလက ကျော်ကြားသော အဠာရကာလာမ ရသေ့ကြီးထံ ချဉ်းကပ်၏။ သူ သိချင်သော မအိုရာ၊ မနာရာ၊ မသေရာ ဖြစ်သော တရားကို မေး၏။ ရသေ့ကြီးက ဈာန်သမာပတ်ကို ဖြေ၏။ အမေးက တခြား၊ အဖြေက တခြား။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် အဠာရကာလာမ ရသေ့ကြီး၏ အဖြေကို မကျေနပ်သောအခါ ဥဒကရာမပုတ္တ ရသေ့ကြီးထံ ချဉ်းကပ်ပြန်၏။ ဥဒကရာမ ရသေ့ကြီးကလည်း ဈာန်သမာပတ်ကိုပင် ဖြေကြားပြန်၏။ ထိုအဖြေကိုလည်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားက မကျေနပ်။

ထိုအခါ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် သန္တီဝရ မည်သော နိဗ္ဗာန်ကို ရှာဖွေရန် ဥရဝေလတောသို့ ကြွသွား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တော်မူ၏။ ဥရုဝေလတော၌ ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးတို့သည် လည်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားနှင့်အတူ တရားကျင့်ကြ၏။ တရားကျင့်ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို ဆရာအဖြစ် ထား၍ တရားကျင့်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့သည် “အနုသနဝတ္ထ” အကျင့်ဖြင့် ပရမတ္ထသစ္စာကို သိရန် ကျင့်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ အနုသနဝတ္ထ အကျင့်ဟူသည် မှာ အစာမစားဘဲ ကျင့်ရသော ကျင့်ဝတ်ဖြစ်၏။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ၆ နှစ်တာ ကာလ ပတ်လုံး အနုသနဝတ္ထ အကျင့်ဖြင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ် ကို ရနိုင်ရန် ကျင့်ခဲ့ပါ၏။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ကျင့်သော အနုသနဝတ္ထ အကျင့်ကား လောကသုံးပါးတွင် မည် သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မကျင့်ဝံ့၊ မကျင့်နိုင်သော အကျင့်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကျင့်ဖြင့် တစ်စုံတစ် ရာ တရားထူးကို မရခဲ့ချေ။

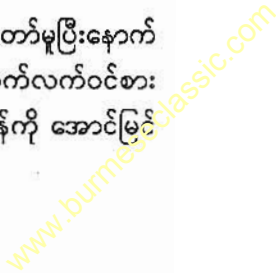
ထိုအခါ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် အနုသနဝတ္ထ အကျင့်အားဖြင့် အားအင်နည်းရမှတစ်ပါး သမ္မာ သမ္မောဓိဉာဏ်ကို မရနိုင်ကြောင်း သိမြင်လာသော အခါ ဆွမ်းကို ပြန်စားပြန်၏။ ထိုအခါ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ကြည်လင်ပြီး သမာဓိကို ရရှိတော်မူ၏။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် အနုသနဝတ္ထ အကျင့်ကို စွန့် လိုက်သောအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂါတို့သည် ဘုရားအလောင်း အပေါ်၌ များစွာ စိတ်ပျက်သွားကြ၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဘုရားအလောင်းကို စွန့်ခွာကာ ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တောသို့ ထွက် ခွာသွားကြ၏။ ထိုတော၌ပင် သူတို့သည် အနုသန ဝတ္ထ အကျင့်ကို ဆက်၍ ကျင့်ကြ၏။ ရိုးရာယုံကြည် မှုခေါ် သီလဗ္ဗတုပါဒါန်သည် ကိုယ်တွေ့ကြုံရခြင်း ခေါ် ဒိဋ္ဌပါဒါန်အပေါ်၌ များစွာ လွမ်းမိုးနိုင်ပါ၏။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဥရုဝေလတော မှ ဗုဒ္ဓဂယာသို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင် ဗောဓိညောင်ပင် ရင်း၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုသို့ ထိုင်နေတော်မူချိန်မှာ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်နေ့ ညနေချမ်းအချိန် ဖြစ်၏။ ထို နောက် အာနာပါန စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ ကာ -

“အရေ၊ အကြော၊ အရိုးတို့သာ ကြွင်း ကျန်လျှင် ကြွင်းကျန်ပါစေ၊ အသွေးအသား တို့ ခန်းခြောက်လျှင် ခန်းခြောက်ပါစေ၊ ဘုရား မဖြစ်သမျှ ဤထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေ ခြင်းကို မဖျက်တော့အံ့”

ဟု အဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၏။ အဓိဋ္ဌာန်တော်မူပြီးနောက် အာနာပါန စတုတ္ထဈာန်ကိုပင် ဆက်လက်ဝင်စား တော်မူ၏။ နေမဝင်မီ မာရ်နတ်ရန်ကို အောင်မြင် တော် မူ၏။

ညဉ့်ဦးယံ၌ ပုဇွန်ဝါသာနုသတိဉာဏ်တော်ကို ရပြီး ထိုဉာဏ်တော်ဖြင့် ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိကို ရတော်မူ၏။ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိကို ရသောအခါ နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ခွဲခြား၍ သိတော်မူသော နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရတော်မူ၏။

သန်းခေါင်းယံ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တော်ကို ရပြီး ထိုဉာဏ်တော်ဖြင့် ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိကို ရတော်မူ၏။ ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိကို ရသောအခါ နာမ်ရုပ်တို့၏ အကြောင်းကို ခွဲခြား၍ သိတော်မူသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကို ရတော်မူ၏။

မိုးသောက်ယံ၌ နာမ်ရုပ်တို့ကို ဝိပဿနာရှုရာမှ အာသဝက္ခယဉာဏ်ခေါ် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို ရတော်မူ၏။ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို ရတော်မူသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ရပြီး လောက သုံးပါးတွင် ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်တော်မူ၏။ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတို့ ကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူကာ တောင့်တခဲရသော ဆန္ဒတော်မြတ်သည် ယခုတော့ ပြည့်လေပြီ။

မဇ္ဈိမဒေသတွင် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ခေတ်ပြိုင်ဘုရားအမည်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ခြောက်ဦးတို့သည်လည်း ရှိကြသေး၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ခြောက်ဦးမှာ -

- (၁) ပူရဏကဿပ၊

- (၂) မက္ခလိ ဂေါသာလ၊
- (၃) အဇိတ ကေသကမ္မလ၊
- (၄) ပကုဓ ကစ္စာယန၊
- (၅) သဗ္ဗယ ဗေလဋ္ဌပုတ္တ၊
- (၆) နိဂဏ္ဏနာဋပုတ္တ

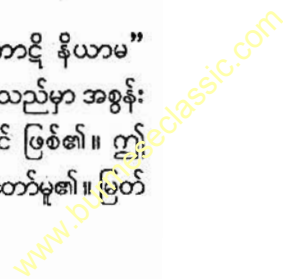
တို့ ဖြစ်ကြ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ခြောက်ဦးတို့၏ ဝါဒကို အကျဉ်းချုပ်၍ ဖော်ပြရလျှင် ဘဝဟူသည် -

- (၁) အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်၏ - ဟူ၍ လည်းကောင်း၊
- (၂) အကြောင်းမဲ့ဖြစ်၏-ဟူ၍လည်းကောင်း၊
- (၃) အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သည်လည်းဟုတ်၏။ အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်သည်လည်းဟုတ်၏ - ဟူ၍ လည်းကောင်း၊
- (၄) အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟူ၍ လည်းမဆိုနိုင်။ အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်သည် ဟူ၍လည်း မဆိုနိုင် - ဟူ၍ လည်းကောင်း

ဖြစ်လေ၏။

ဤသို့ ယူခြင်းကို “စတုကောဋိ နိယာမ” ဟူ၍ ဆို၏။ စတုကောဋိ နိယာမ ဟူသည်မှာ အစွန်းလေးဖက် ထွက်နေသော နိယာမပင် ဖြစ်၏။ ဤနိယာမကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်တော်မူ၏။ မြတ်

စွာဘုရား၏ ဝါဒမှာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အပေါ်၌ သစ္စာလေးပါးကို အထွတ်တင်သော ဝါဒ ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဝါဒအရ ဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ ဘဝကိုလည်း သိရ၏။ ဘဝသမုဒယကိုလည်း သိရ၏။ ဘဝနိရောဓကိုလည်း သိရ၏။ ဘဝနိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါကိုလည်း သိရ၏။

ထိုတွင် ဘဝဟူသည်မှာ ဒုက္ခဖြစ်၏။ ဘဝသမုဒယ ဟူသည်မှာ ဒုက္ခ၏ အကြောင်းဖြစ်၏။ ဘဝနိရောဓ ဟူသည်မှာ ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းရာ ဖြစ်၏။ ဘဝနိရောဓဂါမိနီပဋိပဒါ ဟူသည်မှာ ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းရာသို့ ရောက်စေသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အကျင့်တရား ဖြစ်၏။

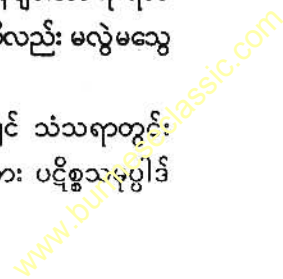
အမှန်အားဖြင့် ဘဝဟူသည်မှာ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် အကြောင်းကို နှစ်မျိုးခွဲရ၏။ “ချုပ်” ကြောင်းနှင့် “ဖြစ်” ကြောင်းတို့ပင် ဖြစ်၏။ ချုပ်ကြောင်းကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပဋိလောမ နည်းဖြင့် ဖော်ပြ၏။ ဖြစ်ကြောင်းကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အနုလောမ နည်းဖြင့် ဖော်ပြ၏။ ဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ကြောင်းကိုသာ နားလည်လျှင် ဗြာဟ္မဏဝါဒနှင့် ဘာမျှ ခြားနားတော့မည် မဟုတ်။ ဗြာဟ္မဏဝါဒကား သံသရာ ချမ်းသာကို ပန်းတိုင်အဖြစ်ထားပြီး သွန်သင်သော ဝါဒဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် သံသရာ ချမ်းသာဟူသည် သောကကို မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လွှမ်းခြုံထားသော ချမ်းသာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သောကကို မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လွှမ်းခြုံထားသော သံသရာချမ်းသာကို ပန်းတိုင်အဖြစ် ထား၍ ဟောကြားသော ဓမ္မကို “ဒုရက္ခာတ ဓမ္မ” အဖြစ် မြတ်စွာဘုရားက သတ်မှတ်တော်မူ၏။ သံသရာလွန် ချမ်းသာကိုသာ ပန်းတိုင်အဖြစ် ထား၍ ဟောကြားသော ဓမ္မကိုသာ “သွာက္ခာတ ဓမ္မ” အဖြစ် မြတ်စွာဘုရားက သတ်မှတ်ပါ၏။

ထိုတွင် ဒုရက္ခာတဟူသည်မှာ မကောင်းသဖြင့် ဟောအပ်သော ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ သွာက္ခာတ ဟူသည်မှာ ကောင်းစွာ ဟောအပ်သော ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ကောင်းစွာ ဟောအပ်သော ဓမ္မမှာ သံသရာလွန် ချမ်းသာကို ရစေနိုင်သော ဓမ္မဖြစ်၍၊ မကောင်းသဖြင့် ဟောအပ်သော ဓမ္မမှာ သံသရာလွန် ချမ်းသာကို မရစေနိုင်ဘဲ သံသရာတွင်း ချမ်းသာကိုသာ ရစေနိုင်သော ဓမ္မဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် သံသရာလွန်ချမ်းသာကို ရစေနိုင်ပါက သံသရာတွင်း ချမ်းသာကိုလည်း မလွဲမသွေ ရစေနိုင်သည်သာ ဖြစ်၏။

အကျဉ်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် သံသရာတွင်း ချမ်းသာကို ရစေနိုင်သော ဓမ္မကား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

အနုလောမ နည်းအတိုင်း ဖြစ်၏။ သံသရာလွန် ချမ်းသာနှင့် သံသရာတွင်း ချမ်းသာ နှစ်မျိုးလုံးကို ရစေနိုင်သော ဓမ္မကား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အနုလောမ နည်းအတိုင်းလည်း ဖြစ်၏။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပဋိလောမ နည်းအတိုင်းလည်း ဖြစ်၏။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ဝါဒနှင့် အခြားဂိုဏ်းဆရာကြီးတို့၏ ဝါဒတို့သည် အချင်းချင်း ခြားနားကြ၏။ သို့မှသာ ဒုရက္ခာတဓမ္မနှင့် သွာက္ခာတဓမ္မတို့၏ ခြားနားမှုကို နားလည်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် ဗောဓိပင်၌ ၄၉ ရက်တိုင်တိုင် ဝိမုတ္တိသူခကို ခံစားတော်မူ၏။ နောင် ၄၅ ဝါတိုင်တိုင် ပူသည် မဟူ၊ အေးသည် မဟူ၊ မကျန်းမာသည် မဟူ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို ဂရုမထားဘဲ ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့အား ချေချွတ်တော်မူရန် “အား” ဖြည့်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဤလောက၌ သတ္တဝါတို့အတွက် အပင်ပန်းအခံနိုင်ဆုံးသူကို ဖော်ပြပါဆိုလျှင် မြတ်စွာဘုရားကိုသာ ဖော်ပြရမည် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားကား အရာရာ အနှိုင်းမဲ့ ဖြစ်ပါ၏။ ကရုဏာ အရာ၌လည်း အနှိုင်းမဲ့ ဖြစ်၏။ ပညာ အရာ၌လည်း အနှိုင်းမဲ့ ဖြစ်၏။

ဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင် ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့အား တရားဦးကို ဟောကြားတော်မူရန် မိဂဒါဝန်တောသို့ ကြွတော်မူ၏။ ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့ကား မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌ ယုံကြည်မှု လျော့ပါးကာ မြတ်စွာဘုရားကို စွန့်ခွာပြီး မိဂဒါဝန်တော၌ တရားကျင့်နေသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ ကျင့်သော အကျင့်ကား အတ္တကိလမထ အကျင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

(ဉာဏ်လင်း ဓမ္မစာပဒေသာ၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၉၉၄)

မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်
ပေါ်ထွန်းလာခြင်း (၃)

မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသောအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က ခရီးဦး မကြိုကြရန် အချင်းချင်း ကတိကဝတ် ထားကြ၏။ တကယ်တမ်း မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ မဟာကရုဏာ အင်အားကို သူတို့ မခံနိုင်ကြ။ ဤလောကတွင် မြတ်စွာဘုရား၏ မဟာကရုဏာ အင်အားကို တွန်းလှန် ခုခံနိုင်သောသူ ဟူ၍လည်း မရှိနိုင်။

ထို့ကြောင့် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသောအခါ ခရီးဦးကြို ကြလေ၏။ သူတို့အချင်းချင်း ထားသော ကတိကဝတ်ကိုပင် အမှတ်မရကြတော့။ ကရုဏာ၏ အားသည် တကယ်ပင် အစွမ်းထက်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အား ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ်ခေါ် ဓမ္မစကြာ ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ လောကတွင် အစွန်းနှစ်ပါး ရှိ၏။ စိတ်ကို အထိန်းအကွပ်မရှိဘဲ လွတ်ပေးခြင်းသည်

ရပြည်စာအုပ်တိုက်

မြတ်စွာဘုရား

လည်း အစွန်းတစ်ပါး ဖြစ်၏။ စိတ်ကို အတင်းအကျပ် နှိပ်ကွပ်ပါကလည်း အစွန်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် စိတ်ကို လွတ်ပေးခြင်းနှင့် နှိပ်ကွပ်ခြင်းသည် ပဓာန မဟုတ်။ အာရုံကို အမှန်အတိုင်း သိရေးသည်သာ ပဓာနဖြစ်၏။ အာရုံကို အမှန်အတိုင်းသိရန် အားထုတ်ခြင်းကို မဇ္ဈိမပဋိပဒါ ကျကျ အားထုတ်ရန် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အား မြတ်စွာဘုရားက သွန်သင်တော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

အာရုံကို အမှန်အတိုင်း သိလာပါက ရုပ်နှင့် နာမ်ကို သိလာမည် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ရုပ်နှင့်နာမ်တို့၏ အကြောင်းကို သိလာမည် ဖြစ်၏။ ရုပ်နှင့် နာမ်တို့၏ ဖြစ်ခြင်းနှင့် ပျက်ခြင်းကို သိလာမည် ဖြစ်၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ရုပ်နှင့် နာမ်တို့အပေါ် ဝိပဿနာ ရှုပွားနိုင်၏။ ဝိပဿနာ ရှုပွားရာတွင် ရုပ်နှင့် နာမ်မှတစ်ပါး အခြား ရှုပွားစရာဟူ၍ ဘာမျှ မရှိ။

ဝိပဿနာ ရှုပွားရာတွင် အစဉ် ရုပ်နှင့်နာမ်ကို မြင်သည်။ ထို့နောက် ရုပ်နှင့်နာမ်တို့၏ အကြောင်းကို မြင်မည်။ ထို့နောက် ရုပ်နှင့်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ခြင်းနှင့် ပျက်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခနှင့် အနတ္တသဘောကို လည်းကောင်း မြင်မည်။ ထို့နောက် ငြိမ်

ရပြည်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ခြင်းနှင့်ပျက်ခြင်း ကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်မည်။ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိလေသာများကို သမုဇ္ဈေဒပဟာန်ဖြင့် ပယ်ပြီး ဖြစ်မည်။ ဤသဘောကို မြတ်စွာဘုရားက ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့အား ဟောကြားတော်မူ၏။

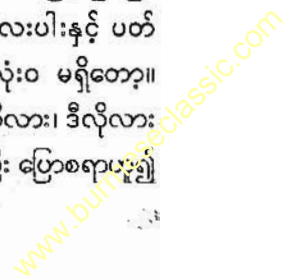
မြတ်စွာဘုရားက ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့အား အစွန်းနှစ်ပါးကို ပယ်ရန် ဟောကြားပြီးနောက် သစ္စဉာဏ်၊ ကိစ္စဉာဏ်၊ ကတဉာဏ်တို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ သစ္စဉာဏ် ဟူသည် ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ဉာတပရိညာဖြင့် သိခြင်း ဖြစ်၏။ ဉာတပရိညာဖြင့် သိသောအခါ ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ရုပ်နှင့်နာမ်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ယင်း ရုပ်နာမ်တို့၏ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း သိ၏။

ကိစ္စဉာဏ်ဟူသည် ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို တိရဏပရိညာဖြင့် သိခြင်း ဖြစ်၏။ တိရဏပရိညာဖြင့် သိသောအခါ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ အနိစ္စသဘော၊ ဒုက္ခသဘော၊ အနတ္တ သဘောတို့ကို သိ၏။ ကတဉာဏ်ဟူသည် ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပဟာနပရိညာဖြင့် သိခြင်း ဖြစ်၏။ ပဟာနပရိညာဖြင့် သိသောအခါ ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ တွယ်တာတတ်သော တဏှာကို သမုဇ္ဈေဒပဟာန်ဖြင့် ပယ်သတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ တဏှာကို ပယ်သောအခါ ဆိုင်ရာ ကိလေသာများကိုလည်း ပယ်ပြီးဖြစ်၏။

ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ ကောဏ္ဍညသည် သောတာပန် ဖြစ်၏။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့၌ ဝပ္ပသည် သောတာပန် ဖြစ်၏။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့၌ ဘဒ္ဒိယသည် သောတာပန် ဖြစ်၏။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၃ ရက်နေ့၌ မဟာနာမ်သည် သောတာပန် ဖြစ်၏။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၄ ရက်နေ့၌ အဿဇီသည် သောတာပန် ဖြစ်၏။ ဤသို့ အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်၏။

သောတာပန် ဖြစ်သောအခါ ကောဏ္ဍည၏ လျှောက်ထားချက်သည် မှတ်သားဖွယ် ကောင်း၏။ “ဒိဋ္ဌ ဓမ္မော” အရ ကောဏ္ဍညသည် သစ္စာလေးပါးကို ကိုယ်တိုင် မြင်လေပြီ။ “ပတ္တ ဓမ္မော” အရ ကိုယ်တိုင်မြင်ရာ၌ အဝေးကနေ မြင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင် ရောက်သောအားဖြင့် မြင်ပြီ။ “ဝိဒိတ ဓမ္မော” အရ မြင်ရုံသာ မြင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ သိခြင်းအားဖြင့် မြင်ပြီ။

“ပရိယောဂါဋ္ဌ ဓမ္မော” အရ ထက်ဝန်းကျင် စေ့စပ်သေချာစွာ ထွင်းဖောက်သောအားဖြင့် မြင်ပြီ။ “တိဏှာ ဝိစိကိစ္ဆော” အရ သစ္စာလေးပါးနှင့် ပတ်သက်၍ သိရာ၌ သံသယဟူ၍ လုံးဝ မရှိတော့။ “ဝိဂတ ကထကထော” အရ ဟိုလိုလား၊ ဒီလိုလား ဟူ၍ သစ္စာလေးပါးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာယူ၍

ဘာမျှ မရှိတော့။ “ဝေသာရဇ္ဇ ပတ္တော” အရ သစ္စာလေးပါးနှင့် ပတ်သက်၍ မှန်မှန်ကန်ကန်နှင့် ရဲရဲရင့်ရင့် ပြောဆိုနိုင်လေပြီ။ “အပရပစ္စယော” အရ သူများပြော၍ သိခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သိမြင်လေပြီ။

ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့သည် မေဗ္ဗစက္ကပဝတ္တနသုတ်နဲ့ သောတာပန် ဖြစ်သောအခါ ဒိဋ္ဌိအတ္တကိုသာ ပယ်နိုင်သေး၏။ မာနအတ္တနှင့် လောဘအတ္တတို့ ကျန်သေး၏။ ထို့ကြောင့် မာနအတ္တနှင့် လောဘအတ္တတို့ကို ပယ်နိုင်ရန် အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၅ ရက်နေ့၌ မြတ်စွာဘုရားက ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အား ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

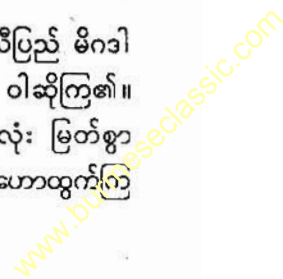
ထိုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုကာ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်များ ဖြစ်သွားကြလေ၏။ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့သည် သောတာပန် ဖြစ်ကတည်းက ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ဤလောက၌ ဘုရားလည်း ရှိပြီ။ တရားလည်း ရှိပြီ။ သံဃာတော်များလည်း ရှိကြလေပြီ။ ရတနာသုံးပါး ဖုံးပြီ။

ယသသေဋ္ဌေးသားနှင့် သူငယ်ချင်း ၅၄ ယောက်တို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာကြားရသဖြင့် ရဟန္တာများ ဖြစ်သွားကြ

၏။ သူတို့သည်လည်း ရဟန္တာမဖြစ်မီ သောတာပန် ဖြစ်ကတည်းကပင် ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းများ ဖြစ်ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ယသသေဋ္ဌေးသားနှင့် သူငယ်ချင်း ၅၄ ယောက်တို့အား တရားဟောကြားရာတွင် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အား သစ္စာတရားကို တိုက်ရိုက်ဟောကြားသကဲ့သို့ မဟော။ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အား မြတ်စွာဘုရားက သစ္စာတရားကို တိုက်ရိုက်ဟောကြားတော်မူ၏။

ယသသေဋ္ဌေးသားနှင့် သူငယ်ချင်း ၅၄ ယောက်တို့အား ဒါနကထာကို ဟော၏။ နောက် သီလကထာကို ဟော၏။ နောက် သဂ္ဂကထာကို ဟော၏။ နောက်ဆုံးမှ မဂ္ဂကထာကို ဟော၏။ မဂ္ဂကထာကို ဟောသဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို သိသွားသောအခါ ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်ကိုလည်း မြင်သွားကြ၏။ ကာမဂုဏ်တို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်း အကျိုးအာနိသ်ကိုလည်း မြင်သွားကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားက ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အဇ္ဈာသယကို လိုက်၍ တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ တရားဟောပုံချင်း ခြားနား၏။

ရဟန္တာ ၆၀ လုံး ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝန် တော၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝါဆိုကြ၏။ ဝါကျွတ်သောအခါ ရဟန္တာ ၆၀ လုံး မြတ်စွာဘုရား၏ တိုက်တွန်းချက်အရ တရားဟောထွက်ကြ

၏။ မြတ်စွာဘုရားကမူ ဥရဝေလတောသို့ ကြွတော်မူပြီး ဥရဝေလ ကဿပ၊ နဒီ ကဿပနှင့် ဂယာ ကဿပတို့အား နောက်ပါ အခြွေအရံ တစ်ထောင်တို့နှင့်အတူ ချေချွတ်တော်မူ၏။ ထိုရသေ့တို့ကား ဆံကျစ်ထုံးသော ရသေ့များ ဖြစ်ကြ၏။

အမှန်အားဖြင့် ဥရဝေလ ကဿပ ညီနောင်တို့သည် အင်္ဂတိုင်းနှင့် မဂဓတိုင်း နှစ်တိုင်းလုံး၌ ရဟန္တာများအဖြစ် ထင်ရှားကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဗိမ္ဗိသာရ ဘုရင်မင်းကြီးနှင့်တကွ နန်းတော် ဝန်ထမ်း အားလုံးတို့က ကြည်ညိုကြ၏။ ကဿပ ညီနောင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝကများ ဖြစ်သွားကြသောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်သည် တစ်ရှိန်ထိုး မြင့်မားသွားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရား ရာဇဂြိုဟ်သို့ ရောက်သောအခါ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးသည် သောတာပန် ဖြစ်သွား၏။ မင်းကြီးက ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကို လှူဒါန်း၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ပထမဆုံးကျောင်းအလှူပင် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ်ပင် ရှင်အဿဇိသည် ဒေသ

စာရီ လှည့်လည်ရာမှ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လာ၏။ ရှင်အဿဇိသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ရာမှ သဗ္ဗယဗေလဋ္ဌပုတ္တ၏ တပည့် ဥပတိဿနှင့် တွေ့၏။ ဥပတိဿ မေးလျှောက်ချက်အရ ရှင်အဿဇိက -

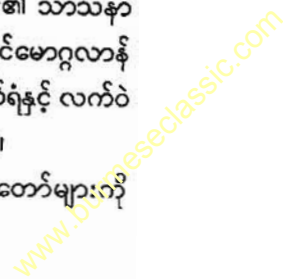
ယေ ဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘဝါ၊ တေသံ ဟေတုံ တထာဂတော။

တေသဉ္စ ယော နိရောဓော၊ ဧဝံ ဝါဒီ မဟာ သမဏော -

ဟူ၍ ဓမ္မ၊ ဓမ္မ သုမုဒယ၊ ဓမ္မ နိရောဓနှင့် ဓမ္မ နိရောဓ ဂါမိနီ ပဋိပဒါအားဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို ဟောပြောလိုက်၏။

ဤနေရာ၌ ဓမ္မဟူသည် ဒုက္ခဓမ္မပင် ဖြစ်၏။ သစ္စာလေးပါး တရားကို ကြားနာရသောအခါ ဥပတိဿသည် သောတာပန် ဖြစ်သွား၏။ သူ၏အဖော် ကောလိတအား ပြန်၍ ဟောပြန်သောအခါ လောလိတလည်း သောတာပန် ဖြစ်သွားပြန်၏။ ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့ကား မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ဟူသော အမည်တို့ဖြင့် လက်ယာတော်ရုံနှင့် လက်ဝဲတော်ရုံ အဂ္ဂသာဝက အစုံ ဖြစ်ကြ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဒေသနာတော်များကို

အကျဉ်းချုပ်၍ တင်ပြကြသူများ ရှိကြ၏။ ထိုသို့ တင်ပြသူများအနက် ဒဿနဆရာ အရိယဒေဝ၏ တင်ပြချက်မှာလည်း တစ်နည်းတစ်ဖုံ မှတ်သားဖွယ် ကောင်း၏။ အရိယဒေဝ၏ တင်ပြချက်မှာ-

ဓမ္မသမာသတော ဟိံသံ၊ ဝဏ္ဏယန္တိ တထာ ဂတာ။
သုညတမေဝ နိဗ္ဗာနံ၊ ကေဝလံ တဒိဟော ဘယံ။

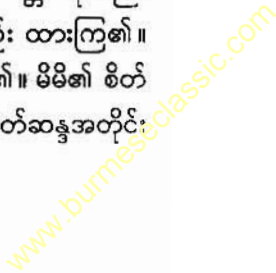
သမာသတော-အကျဉ်းအားဖြင့်၊ ကေဝလံ- တစ်ခုတည်းသော၊ အဟိံသံ - မေတ္တာတရားကို၊ ဓမ္မံ - ဓမ္မဟူ၍ လည်းကောင်း။ ကေဝလံ - တစ်ခု တည်းသော၊ သုညတမေဝ - သုညတ တရားကိုသာ လျှင်၊ နိဗ္ဗာနံ - နိဗ္ဗာန်ဟူ၍ လည်းကောင်း။ ဣဟ - ဤလောက၌၊ တဒဘယံ - ထိုတရားနှစ်ပါးကို၊ တထာဂတာ- ဘုရားရှင်တို့သည်၊ ဝဏ္ဏယန္တိ- ဖွင့်ဆို ကြကုန်၏ ... ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဤလောကတွင် အကျဉ်းအားဖြင့် တရား နှစ်ပါးသာ ရှိ၏။ မေတ္တာနှင့် သုညတပင် ဖြစ်၏။ မေတ္တာဟူသည် လောကဓမ္မ အားလုံးတို့၏ “အနှစ်” ဖြစ်၏။ သုညတ ဟူသည် လောကုတ္တရဓမ္မ အားလုံး တို့၏ “အနှစ်” ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် သုညတ ဟူသည် နိဗ္ဗာန်ပင် ဖြစ်၏။

လောက၏ အစီးအပွားအတွက် ဆောင်ရွက် မည် ဆိုပါက မေတ္တာပါမှ ဖြစ်၏။ လောကုတ္တရ အစီးအပွားအတွက် ဆောင်ရွက်မည် ဆိုပါက သုည တ မပါဘဲနှင့် မဖြစ်။ သုညတ ပါမှ ဖြစ်၏။ သုညတ ဟူသည် အတ္တမှ ဆိတ်သုဉ်းမှုပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သုညတကို နိဗ္ဗာန် ဟု ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ အရိယဒေဝက ဖွင့်ဆိုခဲ့၏။

မေတ္တာနှင့် ပတ်သက်၍ မူလ ပဏ္ဏာသပါဠိ တော်၊ စူဠဂေါသိင်္ဂသုတ်၌လည်း ဤသို့ ဖွင့်ဆိုထား ၏။ အရှင် အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင် နန္ဒိယနှင့် အရှင် ကိမိလ တို့ သုံးပါးသည် ဂေါသိင်္ဂ အင်ကြင်းတော၌ နေစဉ်က ဖြစ်၏။

သူတို့သုံးပါးသည် အချင်းချင်း ညီညွတ်ကြ ၏။ အချင်းချင်း ဝမ်းဇံမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကြ၏။ အချင်းချင်း ငြင်းခုံမှုဟူ၍ မရှိကြ။ အချင်းချင်း နို့နှင့် ရေ ရောထားသကဲ့သို့ တစ်သားတည်း ဖြစ်ကြ၏။ အချင်းချင်း ချစ်သော မျက်စိဖြင့်သာ ကြည့်ကြ၏။ တစ်ဦးက တစ်ဦးအပေါ် ကာယကံ မေတ္တာကိုလည်း ထားကြ၏။ ဝစီကံ မေတ္တာကိုလည်း ထားကြ၏။ မနောကံ မေတ္တာကိုလည်း ထားကြ၏။ မိမိ၏ စိတ် ဆန္ဒကို ချိုးနှိမ်ပြီး အခြားသူတို့၏ စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း နေထိုင်ကြ၏။

အမှန်အားဖြင့် သူတို့ သုံးပါးသည် ကိုယ် ခန္ဓာအားဖြင့်သာ သုံးပါး ဖြစ်၏။ စိတ်အားဖြင့်မူ တစ်ပါးတည်းသာ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် သူတို့ သုံးပါးနှင့် ပတ်သက်၍ ဤသို့ မိန့်တော် မူ၏။

ဤအမျိုးကောင်းသား သုံးယောက်တို့သည် မိမိတို့၏ ဆိုင်ရာ အိမ်ထောင်စုမှ ရဟန်းပြုခဲ့သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုအိမ်ထောင်စုသည် လည်းကောင်း။ ဆိုင်ရာ အမျိုးအနွယ်မှ ရဟန်းပြုခဲ့သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုအမျိုး အနွယ်သည် လည်းကောင်း။ ဆိုင်ရာ ရပ်ရွာမှ ရဟန်း ပြုခဲ့သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုရပ်ရွာသည် လည်းကောင်း။ ဆိုင်ရာ နိဂုံးမှ ရဟန်းပြုခဲ့သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုနိဂုံးသည် လည်းကောင်း။ ဆိုင်ရာမြို့မှ ရဟန်းပြုခဲ့သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုမြို့သည် လည်းကောင်း။ ဆိုင်ရာ ဇနပုဒ်မှ ရဟန်း ပြုခဲ့သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုဇနပုဒ်သည် လည်းကောင်း ထို သုံးပါးတို့၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာများကြောင့် ရှည်မြင့် စွာသော ကာလပတ်လုံး အစီးအပွားအလိုငှာ၊ ချမ်း သာခြင်းအလိုငှာ ဖြစ်၏။

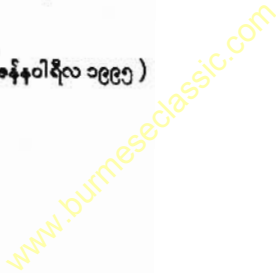
အမှန်အားဖြင့် နတ်နှင့်တကွသော လောက သည် ထိုရဟန်းသုံးပါး အပေါ်၌ ကြည်ညိုသော စိတ် ထား ရှိမည်ဆိုပါလျှင် ထိုနတ်နှင့်တကွသော လောက သည်ပင် အစီးအပွားအလိုငှာ၊ ချမ်းသာခြင်းအလိုငှာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့သုံးပါးသည် နတ်နှင့်တကွ သော လောက၏ အစီးအပွားအလိုငှာ၊ ချမ်းသာခြင်း အလိုငှာ ကျင့်ရာ ရောက်ကြ၏။ မေတ္တာရှင်၏ မေတ္တာအားသည် မေတ္တာရှင်အတွက်သာ အစီးအပွား ကို ဆောင်သည် မဟုတ်။ လောကတစ်ခုလုံး အတွက် ပါ အစီးအပွားကို ဆောင်ပါ၏။

ဂေါသိင်္ဂီ အင်ကြင်းတောသည် ဝဇ္ဇီ နိုင်ငံ အတွင်း၌ ရှိ၏။ ဂေါသိင်္ဂီ အင်ကြင်းတော၌ သူတို့ သုံးပါးကို ရခြင်းသည် ဝဇ္ဇီနိုင်ငံအတွက် ကောင်းသော ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် ကောင်းချီးပေးကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် မေတ္တာ၏ စွမ်းအားသည် ကြီးမားပါ၏။ ထို့ကြောင့် မေတ္တာကို လောကတစ်ခုလုံး၏ အနက်အမြစ် အရိယဒေဝက ဆိုထားခြင်း ဖြစ်၏။

မေတ္တာသည် လောက၏ “အနှစ်” ဖြစ်လျှင် ကျန်သော တရားဓမ္မတို့သည် လောက၏ “အကာ” သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မေတ္တာဆိုသော်လည်း မေတ္တာ ချည်း မဟုတ်။ ယှဉ်ဖက် စေတသိက်များ၏ အ ထောက် အပံ့လည်း ပါသည်ပင်။

(ဉာဏ်လင်း ဓမ္မဇာပဒေသာ၊ ဓနိနဝါဒီလ ၁၉၉၅)

အဘိဓမ္မာ

အဘိဓမ္မာဟူသည် အဘိနှင့် ဓမ္မကို ပေါင်းစပ်ထားသော ပါဠိဝေါဟာရ ဖြစ်၏။ သဒ္ဒါနက်အားဖြင့် သုတ္တန်ဓမ္မထက် ပိုလွန်သော၊ ထူးခြားသော ဓမ္မဖြစ်၏။ ပိုလွန်ရာတွင် ခန္ဓာ၊ အာယတန စသော အရေအတွက်အားဖြင့် ပိုလွန်၏။ ထူးခြားရာတွင် သုတ္တန္တဘာဇနိယ စသော နည်းအားဖြင့် ထူးခြား၏။

အဘိဓမ္မာကို မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တမဝါတွင် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဟောတော်မူ၏။ ထို့နောက် လူ့ပြည် စန္ဒကူးတော၌ ရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဟောတော်မူ၏။ တစ်ဖန် ရှင်သာရိပုတ္တရာက မိမိ၏တပည့် ရဟန်းငါးရာတို့အား ဟောတော်မူ၏။ ဤသို့လျှင် အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်သည် ပိဋကသုံးပုံတွင် အဘိဓမ္မာ ပိဋက အနေဖြင့် ထင်ရှား၏။

သို့ရာတွင် အဘိဓမ္မာသည် ဘုရားဟောဟုတ် မဟုတ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းပွားမှုများ

အပေါ် အဋ္ဌကထာဆရာ ရှင်ဗုဒ္ဓဃောသက ဘုရားဟော ဖြစ်ကြောင်း အဋ္ဌသာလိနီ အဋ္ဌကထာနိဒါန်း၌ ခိုင်လုံစွာ ရှင်းလင်းထား၏။

အဘိဓမ္မာကို စနစ်တကျ သဒ္ဒါပညာဖြင့် လေ့လာပါက သဗ္ဗညု ဘုရားရှင်မှ တစ်ပါး အခြား မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မျှ ထိုမျှလောက် နက်နဲသော အဘိဓမ္မာကို ဟောစွမ်းနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း မလွဲမသွေ ယုံကြည် သက်ဝင်မည်ပင် ဖြစ်၏။

ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ တပည့် ရဟန်းငါးရာတို့သည် ကဿပ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တွင် လင်းနို့များ ဖြစ်ကြ၏။ လင်းနို့များ အနေဖြင့် ရဟန်းတော် နှစ်ပါး၏ အဘိဓမ္မာ ရွတ်ဆိုသံကို နာကြားကြရ၏။ ထိုကောင်းမှုကြောင့် လင်းနို့ဘဝမှ စုတေသောအခါ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြရ၏။

ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါမှသာ လူ့ပြည်၌ လူလာဖြစ်ပြီး ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အတူနေ တပည့် ရဟန်းငါးရာ အဖြစ်သို့ ရောက်ကြရ၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ဟောတော်မူသော အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်ကို ပထမဆုံး နာကြားရသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သင်ယူသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဤကံကား သုတ္တန်တရားတို့ထက် ပိုလွန်သော၊ ထူးခြားသော အဘိဓမ္မာတရားကို နာကြားရသည့် “ကံ” ဖြစ်၏။

လင်းနို့တို့သည် အဘိဓမ္မာကို နာကြားရသော အခါ အနက်ကို မသိကြ။ အဓိပ္ပာယ်ကို မသိကြ။ သို့ရာတွင် ထို “က” သည် လင်းနို့များအား ကဿပ မြတ်စွာဘုရား ခေတ်နှင့် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား ခေတ်တို့အကြား ရှည်စွာသော ကာလတစ်လျှောက် လုံး နတ်ပြည်၌ ဖြစ်စေ၏။ ထို့နောက် လူ့ပြည်၌ ဖြစ်စေ၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အတူနေ တပည့် ရဟန်းငါးရာ ဖြစ်စေ၏။ အဘိဓမ္မာကို ပထမဆုံး နာကြားစေ၏။ သင်ယူစေ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် အဘိဓမ္မာကား မည်သို့သော တရားပေးနည်း။

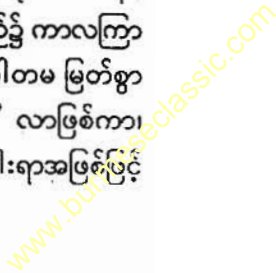
သဒ္ဒါဆရာတို့၏ အဆိုအမိန့်အရ စိစစ်လျှင် သက်ရှိ သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်၌ ပကတိအားဖြင့် အလွန်စင်ကြယ်သော သိခြင်းသဘော ရှိ၏။ ယင်းကို “ပဋိဘာန” ဟု ခေါ်၏။ “ပဋိဘာန” ဖြစ်ပေါ်စေရန် အသံ (ဘာသာစကား) သဘောသည် ရှိ၏။ ယင်းကို “နိရုတ္တိ” ဟု ခေါ်၏။ “နိရုတ္တိ” တွင် “ဓမ္မ (ဝေါဟာရ)” နှင့် “အတ္တ (အနက်)” ဟူသော သဘော နှစ်မျိုးတို့သည် “နိရုတ္တိ” ၏ တစ်ဖက်စီ၌ မျက်နှာပြင် နှစ်ခုသဖွယ် ဆက်စပ်လျက် ရှိ၏။

ဥပမာအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ငွေစက္ကူတစ်ရွက်သည် “နိရုတ္တိ” နှင့် တူ၏။ ငွေစက္ကူ၏ “ခေါင်း” ဘက်နှင့် “ပန်း” ဘက်တို့သည် “ဓမ္မ” နှင့် “အတ္တ”

နှင့် တူကုန်၏။ ငွေစက္ကူ၏ သတ်မှတ်တန်ဖိုးတို့သည် “ပဋိဘာန” နှင့် တူ၏။ သတ်မှတ်တန်ဖိုးအတိုင်း အသုံးပြုနိုင်ရန် ငွေစက္ကူလည်း အစစ်ဖြစ်ဖို့ လို၏။ “ခေါင်း” ဘက်နှင့် “ပန်း” ဘက်တို့လည်း အစစ်ဖြစ်ဖို့ လို၏။ သို့မဟုတ်ပါက ငွေစက္ကူသည် သုံးမရသော ငွေစက္ကူ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဤအဆိုအမိန့်အရ အဘိဓမ္မာ၌ ပါဝင်သော “အသံ” (ဘာသာစကား) သဘောသည် သဘာဝ နိရုတ္တိ ဖြစ်၏။ ယင်းတွင် ဓမ္မနှင့် အတ္တတို့သည် သဘာဝ ဝေါဟာရနှင့် သဘာဝအနက်တို့ အနေဖြင့် မျက်နှာပြင် နှစ်ခုသဖွယ် ဆက်စပ်လျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် “သဘာဝဓမ္မ” နှင့် “သဘာဝအတ္တ” တို့ ပါဝင်သော “သဘာဝနိရုတ္တိ” ဖြစ်သော အဘိဓမ္မာ တရားသံတို့ နာကြားရသောအခါ သက်ရှိ သတ္တဝါ၏ သန္တာန်၌ ပကတိအားဖြင့် အလွန်စင်ကြယ်သော “ပဋိဘာန” ခေါ် သိခြင်း သဘောသည် ဖြစ်ပေါ်ရလေသည်။

ထိုပဋိဘာန၌ ပါဝင်သော ကုသိုလ်စေတနာကြောင့် လင်းနို့သားတို့သည် နတ်ပြည်၌ ကာလကြာမြင့်စွာ နတ်သားဘဝဖြင့် နေပြီး၊ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ထက်တော်၌ “လူ” လာဖြစ်ကာ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ တပည့်ရဟန်း ငါးရာအဖြစ်ဖြင့်

အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်ကို ဦးစွာ နာကြားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးစွာ သင်ယူရခြင်း ဖြစ်သည်။

သုတ္တန် တရားများ၌ ပါဝင်သော “အသံ (ဘာသာစကား)” သဘောကား သဘာဝကို မလိုက်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကို လိုက်၏။ စွမ်းအင် အနိမ့်အမြင့် ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ဟောလျှင် တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ မြန်မာက ဟောလျှင် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်က ဟောလျှင် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ သုတ္တန်တရားများ၌ ပါဝင်သော “အသံ (ဘာသာ စကား)” သဘောသည် သဘာဝနိရုတ္တိ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်၏။ ဝေါဟာရအနေဖြင့် ကြည့်လျှင်လည်း ပုဂ္ဂိုလ် ကို လိုက်၍ ပုဂ္ဂိုလ်က လုပ်သော ဝေါဟာရများ ဖြစ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် “ဓမ္မ” သည် သဘာဝဝေါဟာရ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်၏။ အနက်အနေဖြင့် ကြည့်ပြန်ပါက လည်း ပုဂ္ဂိုလ်က မိမိတို့၏ ဘာသာစကားအလိုက် လှ၊ ခွေး၊ မြင်း၊ ဆင်၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ စသည်ဖြင့် သမုတ်ထားသော ပညတ်နက်များသာ ဖြစ်၏။ ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ စသည်ဖြင့် သဘာဝအတိုင်း ရှိနေသော ပရမတ္ထ အနက်များ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် “အတ္တ” သည် သဘာဝအနက် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

သို့ဖြစ်လျှင် သုတ္တန်တရားများ၌ ပါဝင်သော

ရုပ်ပြုစာအုပ်တိုက်

“အသံ (ဘာသာစကား)” သဘော၊ “နိရုတ္တိ” တွင် ဓမ္မနှင့် အတ္တ တို့သည် မျက်နှာပြင် နှစ်ခုသဖွယ် သဘာဝအနေဖြင့် ဆက်စပ်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ “ဤ ဝေါဟာရက အနက်ကို ဟော၏” ဟူ၍ ပုဂ္ဂိုလ်က ဆက်စပ် ပေးပါမှသာ ဆက်စပ်နိုင်ခြင်း ရှိတော့ ၏။

ထို့ကြောင့် သုတ္တန်တရားသံကို နာကြားရ သောအခါ ဝေါဟာရကိုလည်း နားလည်ဖို့ လို၏။ အနက်ကိုလည်း သိဖို့လို၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သုတ္တန်တရားသံသည် “သဘာဝနိရုတ္တိ” မစစ်သဖြင့် ယင်းတွင် သဘာဝဓမ္မနှင့် သဘာဝအတ္တတို့ မကွေ မကွာ ဆက်စပ်ပါဝင်ခြင်း မရှိဘဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်လုပ် ဓမ္မ (ဝေါဟာရ) နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်လုပ် အတ္တ (အနက်) တို့သာ ဆက်စပ်ပါဝင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပါဝင်နေ မှလည်း ပဋိဘာနသည် ဖြစ်ပေါ်နိုင်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ သုတ္တန် တရားများနှင့် အဘိဓမ္မာ တရားများကို သဒ္ဒါ ဆရာတို့၏ အဆိုအမိန့်အတိုင်း နှိုင်းယှဉ်လေ့လာ လိုက်သောအခါ၊ အဘိဓမ္မာ တရား များ၌ သုတ္တန်တရားများထက် ပိုလွန်သော သဘော ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ထူးခြားသော သဘောကိုလည်း တွေ့ရ၏။ “မိ” ကို မီးမှန်းသိ၍ ကိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ “မိ” မှန်း မသိဘဲ ကိုင်သည်ဖြစ်စေ “မိ” သည်

ရုပ်ပြုစာအုပ်တိုက်

သူ့သဘော သူ့ဆောင်ကာ ကိုင်သူအား ပူလောင်စေသည်သာ ဖြစ်၏။

အဘိဓမ္မာ တရားများသည်လည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိသည် ဖြစ်စေ၊ မသိသည် ဖြစ်စေ သဘာဝ နိရုတ္တိ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရွတ်ဖတ်သူအား လည်းကောင်း၊ နာကြားသူအား လည်းကောင်း သူ့သဘော သူ့ဆောင်ကာ “ပဋိဘာန” သဘောအရ ကောင်းသော အကျိုးကို ပေးမည်သာ ဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဘိဓမ္မာတရားများသည် ပရမတ္ထ သစ္စာအရ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မဖက်၊ သဘာဝ သက်သက်ကိုသာ ဖော်ပြသော တရားများ ဖြစ်သဖြင့် အတ္တဒိဋ္ဌိမှ လွတ်၍ မူလပကတိအတိုင်း စင်ကြယ်သော သဘောရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ “စာတစ်လုံး ဘုရားတစ်ဆူ” ဟူ၍ ရှေးဆရာမြတ်တို့က မိန့်ဆိုခြင်းမှာလည်း “သဘာဝ နိရုတ္တိ” ဖြစ်သော ပရမတ္ထဒေသနာကို ရည်၍ မိန့်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူအပ်၏။

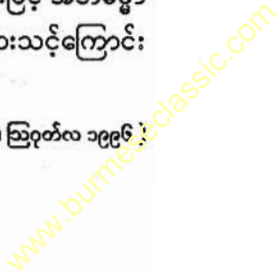
ပါဏိနီအဖွင့် မဟာဘဿမည်သော သဒ္ဒါကျမ်း (၁၊ ၁၊ ၁၊) ၌လည်း “ဧကော သဒ္ဒေါ သုဂ္ဂ၊ ပယုတ္တော သတ္တာနီတော သဂ္ဂေ လောကေစ ကာမဓုတော ဘဝတိ - သဒ္ဒါကျမ်းနှင့်အညီ ကောင်းစွာ

အသုံးပြုအပ်သော ဝေါဟာရတစ်ခုသည် နတ်ပြည်၌ လည်းကောင်း၊ လူ့ပြည်၌ လည်းကောင်း အလိုဆန္ဒအတိုင်း ပေးတတ်သော နွားမ (ပဒေသာပင်) သဖွယ် ဖြစ်၏” ဟူ၍ ဖော်ပြခြင်းမှာလည်း ဤသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

အဘိဓမ္မာ တရားတော်ကို ရွတ်ဖတ်သော အခါ၊ သို့မဟုတ် နာကြားသောအခါ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုပါ သိမည်ဆိုလျှင် အထူးဆိုဖွယ် မရှိ။ ပါရမီ များစွာ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကဿပ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်က ရဟန်းတော် နှစ်ပါး၏ အဘိဓမ္မာ ရွတ်ဖတ်သံကို လင်းနို့သား ငါးရာဘဝဖြင့် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို မသိဘဲ နာကြားရုံ သက်သက်မျှဖြင့် နတ်ပြည်၌ ရှည်မြင့်စွာသော ကာလတစ်လျှောက်လုံး နတ်သားများ ဖြစ်ပြီး၊ လူ့ပြည်၌ ရှင်သာရိပုတ္တရာထံမှ အဘိဓမ္မာကို ရှေးဦးစွာ နာယူသင်ကြားရသော ရဟန်းတော် ငါးရာတို့၏ သာဓကကို အထောက်အထားပြု၍ ခိုင်မာသော သဒ္ဒါတရားဖြင့် အဘိဓမ္မာကို ရွတ်ဖတ်သင့်ကြောင်း၊ နာကြားသင့်ကြောင်း တင်ပြအပ်ပါသည်။

(မြတ်ဆုမွန် စာစောင်၊ ဩဂုတ်လ ၁၉၉၆)

မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ထေရဝါဒအုတ်မြစ်

နိုင်ငံတော်အစိုးရသည် ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် အားသွန်ခွန်စိုက် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုဆောင်ရွက်ချက်ထဲမှ စေတီ ပုထိုးများနှင့် ကျောင်းကန်များ ပြုပြင်တည်ဆောက် ခြင်းသည် ရှေးခေတ် ပုဂံပြည်ကို အမှတ်ရစေပါ၏။ ထိုအခါ ရှေးခေတ် ပုဂံပြည်နှင့် ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုသော စိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေပါ၏။

ပုဂံပြည်တွင် ထေရဝါဒအုတ်မြစ်ကို ခိုင်မာစွာ ချခဲ့သူများထဲတွင် ဆရာများ၏ဘက်မှ ရှင်အရဟံ ဦးဆောင်၏။ ဒါယကာများဘက်မှ အနော်ရထာ ဦးဆောင်၏။ ထိုအုတ်မြစ်သည် မည်မျှ ခိုင်မာလေ သနည်း။

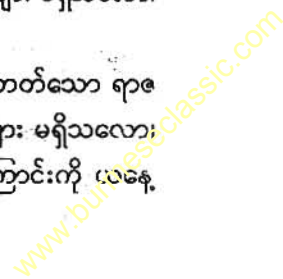
ထိုအုတ်မြစ်ကြောင့်ပင် ပုဂံ၌ မင်းမြတ် အနော်ရထာအား ဓမ္မဝိနယနှင့်အညီ မှန်ကန်စွာ လမ်း ညွှန်နိုင်သော ရှင်အရဟံလို ရဟန်းတော်များကို တွေ့

ရခြင်း ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် အနော်ရထာလို နိုင်ငံတော် ကို ဦးဆောင်နိုင်သော ခေါင်းဆောင်ကောင်းများကို တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ မင်းအဖြစ် တင်မြောက်ခြင်း ခံရပါလျက် ငြင်းပယ်သော ကျန်စစ်သားလို သူရဲ ကောင်းများကို တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ကျေးဇူးကို အလွန် သိတတ်သော ရာဇကုမာရ မင်းသားလို သူတော်စင်များကို တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဤဖြစ်ရပ်များကို ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသားတို့သည် အစဉ်အလာအားဖြင့် အလွန် ယဉ်ကျေးသူများ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါ၏။

ခိုင်မာသော ထေရဝါဒ အုတ်မြစ်ကြောင့် ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံ၌လည်း ရှင်အရဟံလို ဓမ္မဝိနယ နှင့် အညီ မှန်ကန်စွာ လမ်းညွှန်နိုင်သော ရဟန်း ကောင်း ရဟန်းမြတ်များ မရှိသလော၊ ရှိပါ၏။ နိုင်ငံ တော်ကို ဦးဆောင်နိုင်သော မင်းမြတ် အနော်ရထာ လို ခေါင်းဆောင်ကောင်းများ မရှိသလော၊ ရှိပါ၏။ မင်းအဖြစ် တင်မြောက်ခြင်း ခံရပါလျက် ငြင်းပယ် သော ကျန်စစ်သားလို သူရဲကောင်းများ မရှိသလော၊ ရှိမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

သူ့ကျေးဇူးကို အလွန် သိတတ်သော ရာဇ ကုမာရ မင်းသားလို သူတော်စင်များ မရှိသလော၊ ရှိမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသို့ ရှိကြောင်းကို ယနေ့

မြန်မာနိုင်ငံ၌ ကျောင်းကန်ဘုရားနှင့် စေတီပုထိုးများကို တည်ဆောက် မွမ်းမံနေခြင်းက သက်သေပြပါ၏။

မြန်မာနိုင်ငံသည် ဘာသာရေး အရလည်း အစဉ်အလာကြီးသော နိုင်ငံဖြစ်၏။ မိမိ၏ မိသားစုကို ချစ်တတ်၏။ မိမိ၏ မိသားစုမှတစ်ပါး အခြားသော နိုင်ငံသားများကိုလည်း ချစ်တတ်ပါ၏။ ကမ္ဘာလူသား အားလုံးနှင့်တကွ သတ္တဝါမှန်သမျှကိုလည်း ချစ်တတ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံသည် ဘာသာရေး အရလည်း အစဉ်အလာကြီးသော နိုင်ငံဖြစ်သည်ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ယဉ်ကျေးမှုအရလည်း မြန်မာနိုင်ငံသည် အစဉ်အလာ ကြီးပါ၏။ အဆောက်အအုံများဆိုင်ရာ “ဗိသုကာ” ပညာရပ်နှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း ရှေးခေတ် ပုဂံပြည်၏ စေတီများနှင့် ကျောင်းဘုရားများ၏ တည်ရှိမှုများက သက်သေခံလျက် ရှိပါ၏။ ဤသည်မှာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ယဉ်ကျေးမှု ရှုထောင့်မှ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်၏။

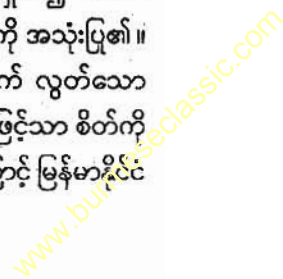
နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း လက်ရှိ စာပေအပေါ်၌ ဗုဒ္ဓစာပေနှင့် နိုင်ငံခြားစာပေတို့၏ ဩဇာသည် များစွာ လွှမ်းမိုးလျက် ရှိပါ၏။ ဗုဒ္ဓစာပေအရ ဆိုလျှင် ခံစားမှုဆိုင်ရာ

အပိုင်းတို့၌ လည်းကောင်း၊ သိမှုဆိုင်ရာ အပိုင်းတို့၌ လည်းကောင်း၊ တီထွင်မှုဆိုင်ရာ အပိုင်းတို့၌ လည်းကောင်း၊ ကျင့်ကြံမှုဆိုင်ရာ အပိုင်းတို့၌ လည်းကောင်း ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မြင့်မားမှုကို ဦးစားပေး၍ ဖော်ပြ၏။ သွန်သင်၏။ ဆိုဆုံးမ၏။

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မြင့်မားပါမှ စိတ်သည် ယဉ်ကျေးမည် ဖြစ်၏။ စိတ်သည် ယဉ်ကျေးပါမှ ချမ်းသာကို ဆောင်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို ရည်၍ “စိတ္တံ ဒန္တံ သုခါဝဟံ” ဟူ၍ ကျမ်းဂန်များ၌ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓစာပေအရ စိတ်ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆောင်ရွက်ရာတွင် စိတ်ကို အထိန်းအကွပ်မရှိဘဲ လွတ်ပေးခြင်း နည်းကိုလည်း အသုံးမပြု။ ထိုနည်းသည်လည်း အစွန်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၏။ စိတ်ကို အတင်းအဓမ္မ ထိန်းကွပ်ခြင်း နည်းကိုလည်း အသုံးမပြု။ ထိုနည်းသည်လည်း အစွန်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သည်ပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုနည်းမျိုးကို ရှောင်၍ “သတိ သမ္ပဓဇာ” ဖြင့် ထိန်းသိမ်းသောနည်းကို အသုံးပြု၏။ ထိုနည်းသည်သာလျှင် အစွန်းနှစ်ဖက် လွတ်သော ဓမ္မိပဋိပဒါ နည်းဖြစ်၏။ ဤနည်းဖြင့်သာ စိတ်ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမပါ၏။ ထို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံ

၏ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ယဉ်ကျေးမှုသည်လည်း ဒုစရိုက်ကင်း၍ သုစရိုက် ဖြစ်ပေါ်လာရေးသို့ ဦးတည်သဖြင့် မြင့်မားပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ ယဉ်ကျေးမှုအရလည်း မြန်မာနိုင်ငံသည် အစဉ်အလာကြီးသည်ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ပစ္စည်းဘဏ္ဍာ ထိန်းသိမ်းရေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် လည်းကောင်း၊ စားရေးသောက်ရေး၊ နေထိုင်ရေးတို့နှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ရန် ရှင်သာမဏေဘဝ၌ “စုဒ္ဓသ ခန္ဓကပတ်” နှင့် “သေခိယ သိက္ခာပုဒ်” များကို သင်ကြားပေးလိုက်၏။ ဘဝနေနည်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ရန် မင်္ဂလသုတ်၊ သင်္ဂါလောဝါဒ သုတ်တို့ကို သင်ကြားပေးလိုက်၏။

ထိုသို့ သင်ကြားပေးရာ၌ ယနေ့ခေတ်ကျောင်းသင်ဘာသာရပ်များကို သင်ကြားပေးသလို သင်ကြားပေးခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဖြူစင်မှု “သီလဝိသုဒ္ဓိ”၊ စိတ်ထားဖြူစင်မှု “စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ” နှင့် အမြင်ကြည်လင်မှု “ဒိဋ္ဌိ ဝိသုဒ္ဓိ” တို့၏ အပေါ်၌ အခြေခံ၍ သင်ကြားပေးခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။

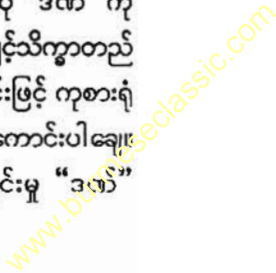
မြန်မာနိုင်ငံသည် ဤစာပေသင်နည်းကို နေ့ခေတ်က အစဉ်တစိုက် လိုက်နာကျင့်သုံး ခဲ့ပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် မြန်မာနိုင်ငံသည် ထေရဝါဒ အုတ်မြစ် ခိုင်မာသောနိုင်ငံ ဖြစ်သဖြင့် ခေါင်းဆောင်ကောင်းများ၊ သူရဲကောင်းများ၊ သူတော်စင်များကို မွေးထုတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်နိုင်ပါ၏။ “တပည့်ကောင်းပါက ဆရာကောင်း ရှိ၍သာ” ဟူသော နိယာမအတိုင်း ဆရာကောင်းများလည်း ရှိခဲ့ပါ၏။

သို့ဖြစ်လျှင် ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ထေရဝါဒ၏ အုတ်မြစ်သည် ‘ခိုင်မာပြီလား’ ဟူ၍ မေးရန် ရှိပါ၏။ ခိုင်မာသင့်သလောက်တော့ ခိုင်မာ၏။ မပြိုပျက်လောက်အောင်တော့ မခိုင်မာသေး။ မပြိုပျက်လောက်အောင် ခိုင်မာရန် ဆက်၍ အားထုတ်ဖို့ ရှိသေး၏။ ဤသို့ပင် ဖြေရမည် ဖြစ်၏။

မြန်မာနိုင်ငံသည် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းဘဝမှ သူတစ်ပါး လက်အောက်သို့ ကျရောက်သွားသော “ဒဏ်” ကို ခံခဲ့ရ၏။ ကျရောက်သွားသဖြင့် ခံရသော “ဒဏ်” များအနက် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ယိုယွင်းသွားမှုဆိုင်ရာ “ဒဏ်” သည် များစွာ ပြင်းထန်ပါ၏။ ထို “ဒဏ်” ကို ကုစားရပေဦးမည်။ ထို “ဒဏ်” ကို ကုစားရာ၌ ထေရဝါဒဆိုင်ရာ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတည်ဆောက်မှု တည်းဟူသော ဆေးကောင်းဖြင့် ကုစားရုံမှတစ်ပါး အခြားကုစားနည်းဟူ၍ မရှိကောင်းပါချေ။

မြန်မာနိုင်ငံ၌ စာရိတ္တ ယိုယွင်းမှု “ဒဏ်”

ကြောင့် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်သူများသည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၏ အမှုအကျင့်များအတိုင်း ကျင့်ကြံကြသည် ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ဤနေရာ၌ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟူသည်မှာ “နတ္ထိက ဒိဋ္ဌိ၊ အကြိယ ဒိဋ္ဌိနှင့် အဟေတုက ဒိဋ္ဌိ” တို့ကို ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ “နတ္ထိကဒိဋ္ဌိ” ၏ မူရင်း ဝါဒရှင်မှာ “အဇိတ ကေသကမ္မလ” ဖြစ်၏။ “အဇိတ ကေသကမ္မလ” သည် မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါက ထင်ရှားသော တိတ္ထိကြီး (၆) ယောက်တို့အနက် တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်၏။

သူ၏ ဝါဒမှာ ကံ၏အကျိုး “ကမ္မဖလ” ကို မယုံကြည်သော ဝါဒဖြစ်၏။ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်ကို သာ အာရုံစိုက်၏။ အနာဂတ်ကို ရှိသည်ဟူ၍ပင် မခံယူပါချေ။

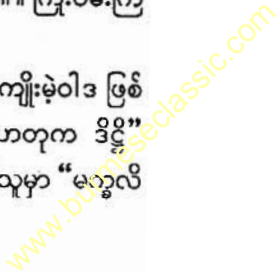
နောက်တစ်နည်းမှာ “ပုရာဏကဿပ” ၏ နည်း ဖြစ်၏။ ပုရာဏကဿပသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အခါက ထင်ရှားသော တတ္ထိဆရာကြီး (၆) ယောက်တို့အနက် တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ပုရာဏကဿပ၏ ဝါဒကို “အကြိယ ဒိဋ္ဌိ” ဟု ခေါ်၏။ အကြိယဒိဋ္ဌိသည် “ကံ” ကို မယုံကြည်၊ လိုအပ်သော အကျိုးကို ရလျှင် ပြီးရေး၊ ဘယ်လိုနည်းဖြင့် ရရ၊ ရခြင်းသာ ပဓာန ဖြစ်၏။

ဤသို့သာ ယုံကြည်၏။ ဤနည်းကို “မက္ခိယ ဗေလိ” မည်သော အီတလီ နိုင်ငံရေး သုခမိန်ကြီးကလည်း သုံးသည်ဟု ဆိုကြ၏။

အကျိုးကို ရမည်ဆိုလျှင် ဘာကိုပဲ လုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ကြမည်သာ ဖြစ်၏။ အခြားကိစ္စတွင်လည်း အလားတူပင် သဘောထားကြ၏။ ဆောင်ရွက်ကြ၏။ အကြောင်း “မှန် မမှန်” ကို အကျိုးတရား “ရခြင်း” နှင့် တိုင်းတာကြ၏။ အကယ်၍ လိုအပ်သော အကျိုးကို ရရှိရိုးမှန်လျှင် အကြောင်းမှန်၍သာ ဖြစ်သည်ဟူသော သဘောဖြစ်၏။

အကယ်၍ အဓာတသတ်လို အဖကို သတ်သဖြင့် ထီးနန်းကို ရလျှင် အဖကို သတ်ခြင်းသည် မှန်ကန်သည်ဟူ၍ ခံယူသော ဝါဒဖြစ်၏။ ဤဝါဒသည်လည်း ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ဖျက်ဆီးသော ဝါဒဖြစ်သဖြင့် ယင်းဝါဒကိုလည်း ဤမြန်မာနိုင်ငံ၌ မထွန်းကားအောင် ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ရှိပါ၏။ ကြီးပမ်းရန် တာဝန်ရှိပါ၏။ တာဝန်ရှိသည် အားလျော်စွာ ဆောင်ရွက်ကြရမည် ဖြစ်၏။ ကြီးပမ်းကြရမည် ဖြစ်၏။

နောက်ဝါဒတစ်ခုမှ ကြောင်းကျိုးမဲ့ဝါဒ ဖြစ်၏။ ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် “အဟေတုက ဒိဋ္ဌိ” ဟူ၍ ဆို၏။ ဤဝါဒကို တည်ထောင်သူမှာ “မဂ္ဂလိ

ဂေါ်သာလ” ဖြစ်၏။ မက္ခလိဂေါ်သာလသည် မြတ်စွာ ဘုရား လက်ထက်တော်အခါက ထင်ရှားသော တိတ္ထိကြီး (၆) ယောက်တို့တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ဤဝါဒကို အိန္ဒိယ ဒဿနကျမ်းများ၌ “စာရိဝက” အမည်ဖြင့်လည်း တွေ့ရ၏။

ဤဝါဒအရ လောက၌ အကြောင်းဟူ၍လည်း မရှိ၊ အကျိုးဟူ၍လည်း မရှိ၊ အကြောင်းနှင့် အကျိုးတို့၏ ဆက်သွယ်မှု ဟူ၍လည်း မရှိ၊ ထို့ကြောင့် “ကံ” ဟူ၍လည်း မရှိ။ အမှန်အားဖြင့် လောကဟူသည် ကစားကွင်း “ကီဠာထလ” သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လောက တည်းဟူသော ကစားကွင်း၌ အနိုင်ရအောင်သာ ကစားကြရမည် ဖြစ်၏။ အနိုင်ရရှိရေးသို့သာ ဦးတည်ကြရမည် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကစားရာတွင် သက်ရှိနှင့်လည်း ကစားရသည့်အခါ ရှိမည်။ သက်မဲ့နှင့်လည်း ကစားရသည့်အခါ ရှိမည်။ ဘာနှင့်ပဲ ကစား ကစား နိုင်အောင်သာ ကစားရန် ကြိုးပမ်းရမည်ဟု ဤဝါဒက သွန်သင်၏။ ညွှန်ကြား၏။

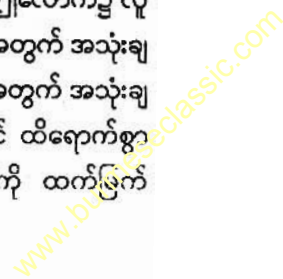
ဤဝါဒအရ မိမိတို့ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး ဂုဏ်တွေ၊ သိက္ခာတွေ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွေ၊ စည်းကမ်းဥပဒေတွေကို လိုက်နာနေစရာ မလို။ အကယ်၍ လိုက်နာနေ

လျှင် အနိုင်ရရှိရေး၌ “နှောင့်နှေး” နေမည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အခြေအနေအရ “လစ်” လျှင် “လစ်” သလိုသာ ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်၏။ သို့မှသာ မြန်မြန် အနိုင်ရရှိမည် ဖြစ်၏။ အနိုင်ရရှိမှုသည်သာ လျှင် ဘဝ၏ ပန်းတိုင် ဖြစ်၏။

“အမြီး” ကျက်လျှင် “အမြီး” ကို စားနေသူများ ရှိကြ၏။ “ခေါင်း” ကျက်လျှင် “ခေါင်း” ကို စားနေသူများ ရှိကြ၏။ သူတို့၌ “စောင့်ထိန်းမှု” ဟူ၍ ဘာမျှ မရှိ။ သစ္စာဟူသည် “ဝေးလေ” နေသေး၏။ ဤဝါဒ၊ ဤအမြင်၊ ဤအယူအဆသည်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာနိုင်ငံ၌သာမက လူ့လောက၌ မရှိသင့် မရှိကောင်းသော ဝါဒ၊ အမြင်၊ အယူ ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် ဤဝါဒ၊ ဤအမြင်၊ ဤအယူကို မြန်မာနိုင်ငံ၌ မရှိရလေအောင် အားထုတ်ရမည် ဖြစ်၏။ လူ့လောက၌ မရှိအောင် အားထုတ်ရာတွင်လည်း မြန်မာနိုင်ငံက ပံ့ပိုးရမည် ဖြစ်၏။

ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာအရ ဤလောက၌ လူဖြစ်လာခြင်းသည် လောကကို မိမိအတွက် အသုံးချရန် မဟုတ်ဘဲ၊ မိမိကိုသာ လောကအတွက် အသုံးချရန် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ အသုံးချရာတွင် ထိရောက်စွာ အသုံးချနိုင်ရေးအတွက် မိမိကိုယ်ကို ထက်မြက်

အောင် လေ့ကျင့်အပ်၏။ လေ့ကျင့်ခြင်းဟူသည် ပါရမီ ကုသိုလ်မြောက်အောင် အားထုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ပါရမီ ကုသိုလ်မြောက်အောင် အားထုတ်ခြင်း ဟူသည် (၁) လိုအပ်သော အကူအညီကို စွမ်းနိုင် သလို ပေးခြင်း၊ (၂) ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို မြင့်မား အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်း၊ (၃) တုံ့ပြန်မှု ကို မျှော်လင့်ခြင်းမရှိဘဲ စေတနာသန်သန်ဖြင့် ဆောင် ရွက်ခြင်း၊ (၄) အသိဉာဏ် တိုးတက်၍ ထက်မြက် လာအောင် အားထုတ်ခြင်း၊ (၅) မလျှော့သော ဇွဲ လုံ့လရှိခြင်း၊ (၆) အရာရာကို သည်းခံခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ (၇) သစ္စာရှိခြင်း၊ (၈) အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ (၉) လောကကို ချစ်တတ်ခြင်း၊ (၁၀) ဘက်မလိုက် ဘဲ တစ်သမတ်တည်းနှင့် တည့်တည့်မတ် ဆောင် ရွက်ခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာအရ ဤကဲ့သို့ ပါရမီ ကုသိုလ်မြောက်အောင် အားထုတ်ရင်း အားထုတ်ရင်း မိမိကိုယ်ကို ထက်မြက်အောင် ပြုအပ်၏။ မိမိကိုယ် တိုင် ထက်မြက်ပါမှ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ ထိရောက်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်မည် ဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ပေါ့

ရပြည့်စေရန်

များလာပါမှ မြန်မာနိုင်ငံသည် ဒုစရိုက်များ တဖြည်း ဖြည်း ပ ပျောက်ပြီး သုစရိုက်များ တဖြည်းဖြည်း တိုးပွားလာမည် ဖြစ်ပါ၏။ သုစရိုက်များ တိုးပွားလာ သည်နှင့် အမျှ မြန်မာနိုင်ငံသည် ငြိမ်းချမ်းသာယာ လာမည် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ဖြစ်လာနိုင်စေရန် လူတိုင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ၌ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မြင့်မားအောင် တည်ဆောက်မှု ကို အလေးအနက်ထားသော ထေရဝါဒ အုတ်မြစ်ကို မြန်မာနိုင်ငံ၌ ခိုင်မာသည်ထက် ခိုင်မာအောင် တည် ဆောက်ရန်မှ တစ်ပါး အခြား နည်းကောင်းဟူ၍ မရှိပါကြောင်း အလေးအနက် ခံယူအပ်ပါ၏။

(မြတ်ဝမ်းစာ စာစောင်၊ အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၁၊ နိုဝင်ဘာ ၁၉၉၁)

မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ဝင်ဒါဝ

ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ဗုဒ္ဓစာပေ

ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ရှိနေသည့် ပိဋကသုံးပုံ၊ နိကာယ် ငါးရပ် ပါဠိတော်များသည် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ် တော်တိုင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့် မူရင်း ဒေသနာ တော် အစစ်အမှန်များ ဖြစ်ကြောင်း မြန်မာ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်များ အားလုံးက လက်ခံ ယုံကြည်ထားကြ ပါသည်။

ပါဠိတော်များ၏ အဖွင့်ဖြစ်သည့် အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ စသည်တို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အလို တော် အတိုင်း ဖွင့်ဆိုထားသည့် အဖွင့်ကျမ်းများ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်မှတ်ယူကာ၊ ထိုထို အဖွင့်ကျမ်း များ၌ လာရှိသည့် အနက်အဓိပ္ပာယ်များအတိုင်း သံသယ ကင်းစွာ လိုက်နာကျင့်ကြံလျက် ရှိပါသည်။

လိုက်နာ ကျင့်ကြံသောအခါ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ စသည့် အဖွင့်ကျမ်းများနှင့်တကွ ပါဠိတော်

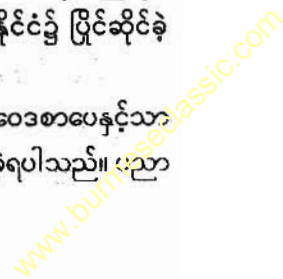
များသည် ပရိယတ္တိ ဉာဏ်၊ ပဋိပတ္တိဉာဏ်၊ ပဋိဝေဓ ဉာဏ် ဟူသော ဉာဏ်သုံးမျိုးကို အဆင့်ဆင့် ပေးစွမ်း နိုင်သဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ သာသနာတော် သမိုင်း၌ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များ မဆိတ်သုဉ်းခဲ့ကြောင်း လက်တွေ့ အားဖြင့်လည်း အခိုင်အမာ သက်သေပြနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာ နိုင်ငံများ အားလုံးအနက် မြန်မာနိုင်ငံသည် မူရင်းအကျဆုံးနှင့် အပြည့်စုံဆုံးသော ဗုဒ္ဓစာပေ ကျမ်းဂန်များကို လက် ဝယ် ထိန်းသိမ်းထားရှိနိုင်ခဲ့သည့် တစ်ခုတည်းသော နိုင်ငံအဖြစ် ထည်ဝါစွာ တည်ရှိနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ ဗုဒ္ဓစာပေ တိမ်ကောခြင်း

ဗုဒ္ဓစာပေသည် မဇ္ဈိမဒေသခေါ် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ စတင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။ ဗုဒ္ဓစာပေ မပေါ်ပေါက်မီ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ ဝေဒစာပေသည် ရှိနှင့်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဝေဒစာပေကို ဆန့်ကျင်ကာ ဗုဒ္ဓစာပေ ပေါ်ပေါက် ခြင်း ဖြစ်ရာ၊ ဗုဒ္ဓစာပေနှင့် ဝေဒစာပေတို့သည် နိုင် တစ်ခါ ရူးတစ်လှည့်ဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့ ကြပါသည်။

ထိုစဉ်က ဗုဒ္ဓစာပေသည် ဝေဒစာပေနှင့်သာ မက ဂျိန်းစာပေနှင့်လည်း ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသည်။ ။ ဤ

ရှင်များ၏ အဆိုအရ ဝေဒစာပေကို သက္ကတဘာသာဖြင့် မှတ်သားပြီး၊ ဂျိန်းစာပေကို အဒ္ဒမာဂဓီ ဘာသာဖြင့် မှတ်သားပါသည်။ ထိုခေတ် စာပေများသည် ဘာသာရေး သို့မဟုတ် သာသနာရေးသဘော ပြဋ္ဌာန်းသည့် စာပေများသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဘာသာရေး သို့မဟုတ် သာသနာရေး သဘောမှာ ယုံကြည်မှုသဒ္ဒါကို အခြေခံထား၍ လိုက်နာကျင့်သုံးရသည့် သဘောရှိပါသည်။ ဒဿန ဝေါဟာရဖြင့် ပြောရလျှင် ဘာသာရေး သို့မဟုတ် သာသနာရေး စာပေသည် သဒ္ဒပမာဏ စာပေ ဖြစ်သည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မမှားနိုင်ဟု ယုံကြည်ခြင်းခံရသူ ဘုရား သို့မဟုတ် ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်ကို အားပြု၍ မိမိ ဉာဏ်မမီနိုင်သည့် ကိစ္စရပ်များ၌ သဒ္ဒါတရားဖြင့် အကြွင်းမဲ့ လက်ခံယုံကြည်ပြီး လိုက်နာကျင့်သုံးရသည့် စာပေ ဖြစ်ပါသည်။ ပညာထက်သဒ္ဒါကို အလျင် စေစားရပါသည်။ လပေါ် လူရောက်သည့် ဖြစ်ရပ်၌ မိမိ ဉာဏ်မမီသော်လည်း သိပ္ပံပညာရှင်များကို ယုံကြည်၍ အကြွင်းမဲ့ လက်ခံရသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသဘောမျိုးကို ယုံကြည်မှုဖြင့် သက်သေပြခြင်း (= သဒ္ဒေယျ သိဒ္ဓ) ဟု ဆိုကြပါသည်။

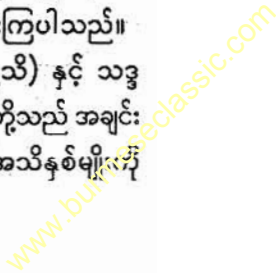
မိမိဉာဏ် မမီပါဘဲလျက် ယုံကြည်မှုသဒ္ဒါဖြင့်

အကြွင်းမဲ့ လက်ခံရသည့် ကိစ္စမှာ လွယ်ကူသောကိစ္စမဟုတ်။ လူသားတို့၏ သဘာဝအရ မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခံစားရသည့် ဖြစ်ရပ်များကို ကျေနပ်စွာ လက်ခံနိုင်သော်လည်း၊ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် မတွေ့ကြုံခံစားရသည့် ဖြစ်ရပ်များသည် နယ်နိမိတ်အားဖြင့် အလွန် ကျဉ်းမြောင်းသည် မှန်စေကာမူ၊ ထို ကိုယ်တွေ့များဖြင့် ဘာသာရေး သို့မဟုတ် သာသနာရေး အဆိုအမိန့်များကို ချိန်ထိုး စံချိန်တင်၍ တွက်ချက်ချင်ကြသည်။

ထိုအခါ ဒဿန ဝေါဟာရအားဖြင့် “ပစ္စက္ခပမာဏ” ခေါ် အတွေ့အကြုံသိနှင့် “သဒ္ဒ ပမာဏ” ခေါ် ကျမ်းဂန်သိတို့သည် အချင်းချင်း မပြေလည်သည့် အနေအထားတွင် ရှိကြပါသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် ပစ္စက္ခပမာဏ (= ကိုယ်တွေ့သိ) နှင့် သဒ္ဒပမာဏ (= ဘာသာရေးကျမ်းဂန်သိ) တို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆန့်ကျင်ကြပါသည်။ မိမိတို့ မသိ မမြင်နိုင်သည့် လောကုတ္တရာရေးရာကိစ္စ၊ တမလွန်ရေးရာ ကိစ္စတို့သည် နောက်တန်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်သွားကြပါသည်။

ပစ္စက္ခပမာဏ (=ကိုယ်တွေ့သိ) နှင့် သဒ္ဒပမာဏ (=ဘာသာရေးကျမ်းဂန်သိ) တို့သည် အချင်းချင်း ဆန့်ကျင်ကြသောအခါ ထိုအသိနှစ်မျိုးသည်

စေ့စပ်ရန် “ကြားခံ” စာပေတစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာ
ပါသည်။ ထိုကြားခံစာပေကို ဒဿနဝေါဟာရဖြင့်
အနုမာန ပမာဏ (=ယုတ္တိစာပေ) ဟု ခေါ်ပါသည်။
ဒဿန စာပေဟူ၍လည်း ခေါ်ပါသည်။ ဖိလိုဆိုဖိ
ဟူ၍လည်း ခေါ်ပါသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ဒဿန
စာပေခေါ် အနုမာန ပမာဏ၏ အလုပ်မှာ ပစ္စက္ခ
ပမာဏ (= ကိုယ်တွေ့သိ) နှင့် သဒ္ဒပမာဏ (= ဘာ
သာရေး ကျမ်းဂန်သိ) တို့ကို အချင်းချင်း ညီညွတ်
စေရန် ရင်ကြားစေပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆန့်ကျင်ဘက် အင်အားစုနှစ်ခုကို စေ့စပ်
ပေးရခြင်းမှာ လွယ်ကူသောကိစ္စ မဟုတ်။ နှစ်ဖက်
စလုံး၏ အထင်မှား အမြင်မှားခြင်းကို ခံရတတ်
သဖြင့် ထိုကဲ့သို့ အထင်မှား အမြင်မှားခြင်း မခံရစေ
ရန် မိမိကိုယ်တိုင် မိမိ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လည်ပြင်ဆင်
နေရသည်နှင့်ပင် ဒဿနစာပေသည် သမိုင်းစဉ်
တစ်လျှောက်လုံး၌ မတည်ငြိမ်သည့်သဘော၊ မခိုင်မာ
သည့် အနေအထားကို ဖော်ပြခဲ့ရပါသည်။ သို့ဖြစ်၍
လည်း တစ်ကျမ်းကို တစ်ကျမ်းက၊ ပညာရှင်တစ်ဦး
ကို ပညာရှင်တစ်ဦးက ထာဝစဉ် ချေဖျက်နေခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

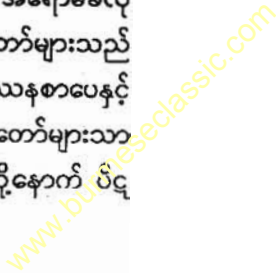
အိန္ဒိယစာပေသမိုင်းတွင် ဒဿနစာပေကဏ္ဍ
ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝေဒစာပေသည် တိုက်

ရိုက်အားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်သောအားဖြင့် ဖြစ်စေ
ဒဿန စာပေဂိုဏ်းများကို ပေါက်ဖွားပေးပြီး ဒဿန
စာပေများနှင့် ရောနှောသွားပါသည်။ အလားတူပင်
ဂျိန်းစာပေသည်လည်း ဒဿနစာပေနှင့် ရောနှော
သွားပါသည်။

ဗုဒ္ဓစာပေမှာမူ ဒဿနစာပေနှင့် ရောနှော
သည့် အပိုင်းနှင့် မရောနှောသည့် အပိုင်းဟူ၍ နှစ်ပိုင်း
ကွဲထွက်သွားပါသည်။ ဒဿနစာပေနှင့် ရောနှော
သည့် အပိုင်းမှာ “မဟာယာန” အမည်ဖြင့် ထင်ရှား
၍၊ အခြား ဒဿနစာပေများနှင့် အပြိုင်စည်းရုံးကာ
မူရင်း ပါဠိဘာသာဖြင့် မဟုတ်တော့ဘဲ သက္ကတ
ဘာသာသို့ ကူးပြောင်းပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် တည်ရှိ
ရစ်ပါသည်။

ဒဿနစာပေနှင့် မရောနှောသည့် အပိုင်းမှာ
အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ သီဟိုဠ်ကျွန်း (သီရိလင်္ကာ) စသည့်
တောင်ပိုင်း ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ နိုင်ငံများသို့
ရောက်ရှိ ပျံ့နှံ့သွားပါသည်။

ဤသို့လျှင် ဒဿနစာပေနှင့် အရောမခံလို
သည့် ထေရဝါဒ ပါဠိ ပိဋကတ်တော်များသည်
အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ တိမ်ကောသွားရပြီး၊ ဒဿနစာပေနှင့်
အရော ခံလိုသည့် သက္ကတ ပိဋကတ်တော်များသာ
အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ပိဋ

ကတ် စာပေသဘော ဆုတ်ယုတ်ပြီး ဒဿနစာပေ သဘောသာ ထင်ရှား ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ ပါဠိ ပိဋကတ်စာပေ

ဗုဒ္ဓ၏ ပါဠိပိဋကတ်စာပေသည် သဒ္ဒါအားဖြင့်လည်း မည်သည့်ဘာသာနှင့်မျှ အရောအနှောမခံဘဲ မူရင်း ပါဠိဘာသာ အတိုင်းပင် တည်ရှိစေရန် ရှေးဆရာ များ အစဉ်အဆက် အားထုတ်ခဲ့ကြပါသည်။ အဋ္ဌ ကထာ ဟောင်းများ သီဟိုဠ်ကျွန်း (သီရိလင်္ကာ)၌ သီဟိုဠ်ဘာသာဖြင့် ရှိနေခြင်းကို အဋ္ဌကထာဆရာ ရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသသည် ပါဠိဘာသာသို့ ပြန်လည် ပြောင်းယူခဲ့ပါသည်။

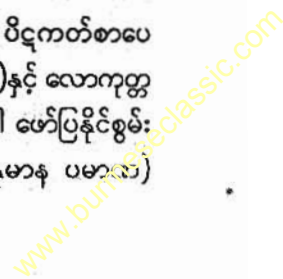
ဘာသာတစ်ခုမှ ဘာသာတစ်ခုသို့ ပြောင်းယူ ခြင်းသည် အနည်းနှင့်အများ မူရင်း အနက်အဓိပ္ပာယ် ကို ချွတ်ယွင်းစေနိုင်သဖြင့်၊ မူလ ရှိရင်းစွဲ ဘာသာ အတိုင်း ပြန်လည်ထားခြင်းက ပို၍ ကောင်းမွန်သဖြင့် ထိုကဲ့သို့ ပြန်လည်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း အဋ္ဌကထာ သစ် ဆရာ ရှင်မဟာ ဗုဒ္ဓဃောသက အမှာအထား ပြုပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓ၏ ပါဠိပိဋကတ်စာပေ သည် သဒ္ဒါအားဖြင့်လည်း သန့်ရှင်း စင်ကြယ်ပါ သည်။

ဗုဒ္ဓ၏ ပါဠိပိဋကတ်စာပေသည် အနက် အား

ဖြင့်လည်း မူရင်း အရင်းအတိုင်းပင် သဒ္ဓပမာဏ အဆင့်မှ လျှော့ကျမခံခဲ့ပါ။ သဒ္ဓပမာဏအဆင့်တွင် ပရိယတ္တိ သိလည်း ပါဝင်သည်။ ပဋိပတ္တိသိလည်း ပါဝင်သည်။ ပဋိဝေဓသိလည်း ပါဝင်သည်။ ပရိ ယတ္တိ သိမှာ ဒဿနစာပေကဲ့သို့ “အနုမာန ပမာဏ” သဘော ရှိပါသည်။ ပဋိပတ္တိသိမှာ လောကီ ကိုယ် တွေ့ဖြစ်ရပ်ကဲ့သို့ “ပစ္စက္ခ ပမာဏ” သဘော ရှိပါ သည်။ ပဋိဝေဓ သိမှာ လောကုတ္တရာ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်ကဲ့သို့ “သစ္စိကရဏ ပမာဏ” သဘော ရှိပါ သည်။

သို့ဖြစ်၍ သဒ္ဓပမာဏ (=ဘာသာရေး ကျမ်း ဂန်သိ) စာပေဖြစ်သည့် ပါဠိပိဋကတ်စာပေသည် မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်က ဟော ကြားတော် မူခဲ့သည့်အတိုင်း သဒ္ဒါအားဖြင့်လည်း သန့်ရှင်းသည်။ အနက်အားဖြင့်လည်း သန့်ရှင်း သည်။ အစ အလယ် အဆုံး ကောင်းခြင်း သုံးပါးနှင့် လည်း ပြည့်စုံသည်။ အပိုအလို မရှိ။ အားလုံး ပြည့်စုံ သည်။

အချုပ်အားဖြင့် ဗုဒ္ဓ၏ ပါဠိ ပိဋကတ်စာပေ သည် လောကီကိုယ်တွေ့. (=ပဋိပတ္တိ)နှင့် လောကုတ္တ ရာ ကိုယ်တွေ့. (=ပဋိဝေဓ) တို့ကိုပါ ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိသဖြင့် အမြဲတစေ ယုတ္တိ (=အနုမာန ပမာဏ)

နှင့် ပြည့်စုံနိုင်စွမ်း ရှိပါသည်။ အကယ်၍ ယုတ္တိနှင့် မပြည့်စုံဟု ထင်လျှင်လည်း ထင်သူ၏ ဉာဏ်ပညာ နှံ့မှုနှင့် အတွေ့အကြုံ နယ်နိမိတ် ကျဉ်းမှုကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယုတ္တိဟူသည် မြင် တစ်ပိုင်း မမြင်တစ်ပိုင်းဖြင့် သက်သေပြခြင်းမျိုး (=ဒိဋ္ဌတော အဒိဋ္ဌသိဒ္ဓိ)^၁ ဖြစ်၍ လောကီကိုယ်တွေ့ မြင် (=ပဋိပတ္တိ) နှင့် လောကုတ္တရာ ကိုယ်တွေ့မြင် (=ပဋိဝေဓ) တို့ နယ်နိမိတ် ကျယ်ဝန်းသည်နှင့်အမျှ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်မှု ရှိနိုင်ပြီး၊ ယုတ္တိ (=အနုမာန) တို့ နယ်နိမိတ် ကျဉ်း၍ ကျဉ်း၍ သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်မှု ရှိသူအတွက် ဗုဒ္ဓ၏ ပါဠိပိဋကတ်စာပေ (=ယုတ္တိ) သည် အလုံးစုံယုတ္တိ ဖြင့် တန်ဆာဆင်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒဿန ပညာရှင်များက စစ်မှန်သည့် ကိုယ်တွေ့ ဟူသည် အမြဲတမ်း ယုတ္တိနှင့် ပြည့်စုံ၏ (န ဟီ ဒိဋ္ဌေ အနုပ ပန္နံနာမ)^၂ ဟု တညီတညွတ်တည်း ဝန်ခံကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

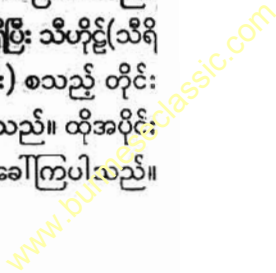
၁။ ဒိဋ္ဌတော၊ အမြင်မှ၊ အဒိဋ္ဌသိဒ္ဓိ၊ မမြင်ကို သက်သေပြခြင်း။
၂။ ဒိဋ္ဌေ၊ မှန်တန်သည်အမြင်၌၊ အနုပ ပန္နံနာမ၊ ယုတ္တိမဲ့မည်သည်။
နဟီ၊ မရှိသည်သာ။

ဗုဒ္ဓ၏ စာပေ မဇ္ဈိမဒေသ ပြင်ပသို့ ပျံ့နှံ့ခြင်း ဗုဒ္ဓစာပေမှာ နှစ်ပိုင်း ရှိပါသည်။ တစ်ပိုင်းမှာ ဒဿန စာပေ (=အနုမာန ပမာဏ) နှင့် ရောနှောသည့် အပိုင်းဖြစ်၍ ထိုအပိုင်းမှာ သက္ကတဘာသာနှင့် ရှိပြီး တိဘက်၊ တရုတ် စသည့် တိုင်းပြည်များသို့ ရောက်ရှိ ပျံ့နှံ့သွားပါသည်။ ထိုအပိုင်းကို “မြောက်ပိုင်း ဗုဒ္ဓ ဘာသာ” ဟု ခေါ်ပါသည်။ မြောက်ပိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ၏ မူရင်းမှာ မဟာယာန သက္ကတဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်ပါ သည်။

မဟာယာန သက္ကတ ဗုဒ္ဓဘာသာသည် မိမိ ရောက်ရှိရာ ဒေသရှိ ထိုထိုလူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ရောနှောကာ စာပေအသွင် အမျိုးမျိုးကို ဆောင် သဖြင့် “ဇင်ဝါဒ” သည် မူရင်း မဟာယာနနှင့် တရုတ် ဝါဒမှ ပေါက်ဖွား ပေါ်ထွန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤသည်မှာ မဟာယာန ပိဋကတ်တော်များ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပြင်ပသို့ ရောက်ရှိပုံ ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်ပိုင်းမှာ ဒဿနစာပေနှင့် မရောဘဲ မိမိချည်း သီးသန့် တည်ရှိသည့်အပိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအပိုင်းမှာ မူရင်း ပါဠိဘာသာနှင့် ရှိပြီး သီဟိုဠ်(သီရိ လင်္ကာ)၊ မြန်မာ၊ ယိုးဒယား (ထိုင်း) စသည့် တိုင်း ပြည်များသို့ ရောက်ရှိ ပျံ့နှံ့သွားပါသည်။ ထိုအပိုင်း ကို “တောင်ပိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ” ဟု ခေါ်ကြပါသည်။

တောင်ပိုင်းဗုဒ္ဓဘာသာ၏ မူရင်းမှာ ရှင်မဟာကဿပ စသည့် မထေရ်ကြီးများ ပထမ သံဂါယနာတွင် အတည်ပြုခဲ့သည့် ထေရဝါဒ ပါဠိဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထေရဝါဒ ပါဠိ ဗုဒ္ဓဘာသာသည် မည်သည့် တိုင်းပြည်သို့ရောက်ရောက် မိမိရောက်ရှိရာ ဒေသရှိ ထိုလူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ရောနှောခြင်း မရှိဘဲ၊ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အတိုင်း ပါဠိဘာသာဖြင့်ပင် အပိုအလိုမရှိ အားလုံးပြည့်စုံမှု (=ကေဝလ ပရိပုဏ္ဏ) ဂုဏ်ကို အစဉ်တစိုက် ထိန်းသိမ်းခဲ့သည့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာရောက်ရှိရာ တိုင်းပြည်ရှိ ပညာရှင်များသည် မိမိတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိလေအောင် မူရင်းထေရဝါဒ ပါဠိ ပိဋကတ်တော်များကို သင့်လျော်ရာ ဘာသာစာပေများဖြင့် ဖွင့်ဆို ပြုစုကြစေကာမူ၊ မူရင်းကို မည်သည့်အခါမျှ ပျောက်ပျက်အောင် ပြုလုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ဖွင့်ဆိုကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

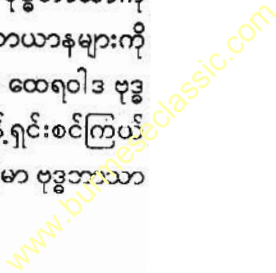
တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် မူရင်း ပိဋက (=သာဓု) သည် ဆင့်ပွားအဖွင့် (=သာဓန) များ ခြုံကော ကဏ္ဍအလိုက် သီးခြားစီပင် တည်ရှိပါသည်။ ထိုထိုလူမျိုးများ၏ ယဉ်ကျေးမှုများသည် ထေရဝါဒ

ပါဠိပိဋကတ်တော်များကဲ့သို့ မည်သည့်အခါမျှ မူရင်းအစစ်ယောင်ဆောင်ကာ ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ ဝါဒသစ် တစ်ရပ်အဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့ခြင်းလည်း မရှိပါ။

မူရင်း ပါဠိ ပိဋကတ်တော်များသည် မူရင်းအတိုင်းပင် သီးခြားတည်ရှိပြီး၊ အဖွင့်ကျမ်းများသည်လည်း မူရင်းယောင် မဆောင်ဘဲ သို့မဟုတ် ဝါဒသစ် တစ်ရပ်အဖြစ် မရပ်တည်ဘဲ အဖွင့်ကျမ်းများ အနေဖြင့်သာ သီးခြား ရှိခဲ့ပါသည်။ ဤသည်မှာ ထေရဝါဒ ပိဋကတ်တော်များ၏ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပြည်ပသို့ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိပုံ ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓစာပေအပေါ် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ခံယူချက်

ဗုဒ္ဓ ပိဋကတ်တော်များသည် မြန်မာနိုင်ငံ အတွင်းသို့ စတင် ဝင်ရောက်ချိန်တွင် အရောရော အနှောနှော ဝင်ရောက်ဟန် တူပါသည်။ မဟာယာနလည်း ပါသည်။ ထေရဝါဒလည်း ပါသည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို တဖြည်းဖြည်း စိစစ်ရှာဖွေပြီး မဟာယာနများကို မြန်မာနိုင်ငံမှ ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့ပါသည်။ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုသာ အစဉ်တစိုက် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် အားထုတ်ခဲ့ကြပါသည်။ မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာ

ဝင်များသည် ထေရဝါဒ ပိဋကတ်တော်များထဲသို့ မိမိတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုကို အခြေခံသည့် ဝါဒသစ်များကိုလည်း ထပ်ထည့်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ သူများ ထပ်ထည့်ထားသည့် မဟာယာန ဝါဒလက်သစ်များကိုလည်း လက်ခံခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

ထေရဝါဒ ပါဠိပိဋကတ်တော်များကို မြန်မာနိုင်ငံ၌ အရောအနှော မရှိစေဘဲ အစင်ကြယ်ဆုံး တည်ရှိစေခြင်းသည် ရှေးမြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အစဉ်တစိုက် တည်ရှိခဲ့သည့် ဆန္ဒပင် ဖြစ်ပါသည်။ မိမိတို့၌ ရှိသည့်ဆန္ဒကိုပင် မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် ဂုဏ်ယူမဆုံး ရှိကြပါသည်။

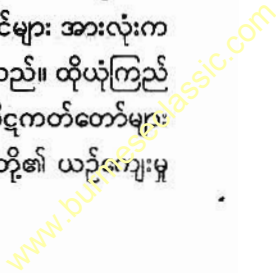
ဘိုးတော်ဘုရား လက်ထက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ အတွင်းသို့ သက္ကတစာပေများကို သွတ်သွင်းစေခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ သွတ်သွင်းစေရာတွင် ဆေးကျမ်း၊ ဗေဒင်ကျမ်း၊ သဒ္ဒါကျမ်း၊ အလင်္ကာရကျမ်း စသည့် ဘာသာရေး မန္တယ်သည့် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ကျမ်းများကိုသာ သွင်းစေခဲ့ပါသည်။ ဘာသာရေးန္တယ်သည့် ဒဿန စာပေဆိုင်ရာ ကျမ်းများကိုမူ သွင်းခွင့် မပြုခဲ့ပါ။

ဘာသာရေးန္တယ်သည့် စာပေများကို သွင်းခွင့် ပြုခဲ့လျှင် ဘုရား၌ ယုံမှားမှု (=ဗုဒ္ဓေ ကင်္ခံတိ)၊ တရား၌ ယုံမှားမှု (=ဓမ္မေ ကင်္ခံတိ)၊ သံဃာတော်၌ ယုံမှားမှု

(=သံဃေ ကင်္ခံတိ) စသည့် တွေးတောယုံမှားမှု ပိုမို ကိစ္စာများကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရာ ရောက်မည် စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် မြန်မာမင်းများ လက်ထက်၌လည်း ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာကို အရောအနှော မရှိစေဘဲ၊ အစင်ကြယ်ဆုံး တည်ရှိစေရန် အားထုတ်ခဲ့ကြပါသည်။ ယနေ့ခေတ်သည် အတွေးအခေါ်ကို ဦးစားပေးသည့်ခေတ် ဖြစ်ပါသည်။ အတွေးအခေါ်ကို ဦးစားပေးသည့်အလျောက် ထေရဝါဒ ပိဋကတ်စာပေတွင် မည်သည့် သုတ္တန်သည် ဘုရားဟောမဟုတ်ဘဲ နောက်မှထည့်သည့် သုတ္တန်ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်သုတ္တန်သာ မူရင်းဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် စိစစ် လေ့လာသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ထိုသို့ စိစစ်ကြသည်မှာ ထေရဝါဒ ပိဋကတ် အစစ်ကိုသာ တန်ဖိုးထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ စိစစ်ဝေဖန်ကာ ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ရှိနေသည့် ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ စသည့် ပါဠိ ပိဋကတ်တော်များသည် မူရင်း စစ်စစ်များသာ ဖြစ်ကြောင်း မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အားလုံးက ယုံကြည် လက်ခံထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုယုံကြည်ချက်ကြောင့်ပင်လျှင် ထေရဝါဒ ပိဋကတ်တော်များကို မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိမိတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု

နှင့် မရောနှော၊ သူတစ်ပါးတို့ ရောနှောထားသည့် စာပေများကိုလည်း ပိဋကတ်အဖြစ် မိမိတို့က လက်ခံရန် အသင့် မရှိခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဇင် ဝါဒ

ဇင် ဝါဒသည် မဟာယာန ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် တရုတ် ရှေးဟောင်းဝါဒ (=တာအို) တို့ ပူးပေါင်း ရောနှောရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် ဝါဒသစ်တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ ဇင်ဝါဒ၏ ပဓာနကျမ်းစာမှာ ပညာ ပါရမီ တာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်း၏ အကျဉ်းချုပ် ဟဒယ သုတ်ကို ဇင်ဘုန်းကြီးကျောင်းများ၌ နေ့စဉ် ညတိုင်း ရွတ်ဖတ်ကြကြောင်း ဆိုကြပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဇင်ဝါဒ၊ ဇင်စာပေသည် ဒဿနစာပေ အမျိုးအစား (=မဟာယာန) ကို မိမိတို့၏ ကာလ၊ ဒေသ၊ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိစေရန် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပုံသွန်းထားသည့် ဝါဒနှင့် စာပေသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဇင်ဝါဒ၊ ဇင်စာပေသည် ထိုခေတ်၊ ထိုဒေသ၊ ထိုယဉ်ကျေးမှု၏ သရုပ်ဖော် ပန်းချီကားသဖွယ် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသော် ဆိုခွင့်ရှိမည် ထင်ပါသည်။

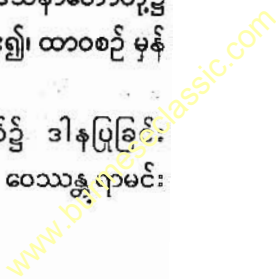
ဆိုခွင့်ရှိ၍ ဆိုရလျှင် ဇင်ဝါဒ၊ ဇင်စာပေသည် ခေတ်ကာလအားလုံး၊ ဒေသအားလုံး၊ ယဉ်ကျေးမှု

အားလုံးတို့၌ ထာဝစဉ် မှန်ကန်သည့်ဝါဒနှင့် စာပေ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရန် အခက်အခဲ ရှိပါသဖြင့် ထိုခေတ်၊ ထိုဒေသ၊ ထိုယဉ်ကျေးမှု၏ သရုပ်ဖော် ပန်းချီကား သဖွယ်သာ ဖြစ်ပြီး အခြားခေတ်၊ အခြားဒေသ၊ အခြားယဉ်ကျေးမှု၏ သရုပ်ဖော် ပန်းချီကားသဖွယ် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း အခိုင်အမာ ဆိုရပါမည်။

ဘာသာရေး စာပေများတွင် ကာလ၊ ဒေသ တို့ဖြင့် ကန့်သတ်၍မရဘဲ ထာဝစဉ်မှန်သည့် သဘော (=Impishable Truth) နှင့် ကာလ၊ ဒေသတို့ဖြင့် ကန့်သတ်ခြင်း ခံရကာ အခိုက်အတန့် မှန်သည့် သဘော (= Pisishable Truth) တို့သည် အစုံလိုက် ပါဝင်ကြပါသည်။

ထိုအမှန်သဘော နှစ်မျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ပုံစံကို ဆိုရလျှင် ထေရဝါဒ ပိဋကတ်တော်များတွင် အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်၌ ထာဝစဉ် မှန်သဘော ပြဋ္ဌာန်း၍၊ အခိုက်အတန့် မှန်သဘော ပြဋ္ဌာန်းခြင်း မရှိပါ။ သုတ္တန်ဒေသနာတော်များ၊ အထူးအားဖြင့် ဝေဿန္တ ရာဇာတ်တော် စသည့် ဒေသနာတော်တို့၌ အခိုက်အတန့် မှန်သဘော ပြဋ္ဌာန်း၍၊ ထာဝစဉ် မှန် သဘော ပြဋ္ဌာန်းခြင်း မရှိပါ။

ဝေဿန္တ ရာ ဇာတ်တော်၌ ဒါနပြုခြင်း သဘောသာ ထာဝစဉ်မှန် ဖြစ်၍၊ ဝေဿန္တ ရာမင်း

ကြီး၏ ဒါနပြုပုံ ပြန်သုံးသည် သူ့ခေတ်၊ သူ့ဒေသ၊ သူ့ယဉ်ကျေးမှုအရ မှန်ကန်သည့် အခိုက်အတန့် မှန်သဘောများ ဖြစ်ပါသည်။ ထာဝစဉ် မှန်သဘောကို ကာလ ဒေသမရွေး ယူသုံးခွင့်ရှိသဖြင့် ယူသုံးသော် အကျိုးရှိ၏။ အခိုက်အတန့် မှန်သဘောကို ကာလ ဒေသမရွေး ယူသုံးခွင့် မရှိသဖြင့် ယူသုံးသော် အကျိုးယုတ်၏။

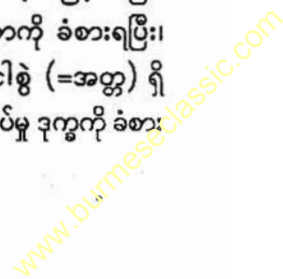
သို့ဖြစ်၍ ဘာသာရေး စာပေတစ်ခုကို ယူသုံးရန် အားထုတ်ခဲ့သော် ထာဝစဉ်မှန် ကဏ္ဍနှင့် အခိုက်အတန့်မှန် ကဏ္ဍတို့ကို ပိုင်းခြားစိစစ်ပြီး၊ ထာဝစဉ်မှန် ကဏ္ဍကို မျက်စိမှိတ် ယူသုံးနိုင်ပါသည်။ ယူသုံးလျှင်လည်း အကျိုးရှိပါသည်။ အခိုက်အတန့်မှန် ကဏ္ဍကိုမူ မိမိတို့ခေတ်၊ မိမိတို့ဒေသ၊ မိမိတို့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် လိုက်လျောမှု ရှိမရှိ စိစစ်ပြီးမှ သုံးသင့် မသုံးသင့် စဉ်းစားသင့်ပါသည်။ အခိုက်အတန့် မှန်သဘောကို ထာဝစဉ် မှန်သဘောအဖြစ် ယူဆပြီး အရမ်းကာရောသုံးစွဲမိလျှင် အကျိုးယုတ်ဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။

အသိတရားတိုင်း ကောင်းသည်မဟုတ်။ မှီဝဲထိုက်သည့် အသိတရား (=သေဝိတဗ္ဗ) သာ ကောင်းမွန်၍ မမှီဝဲထိုက်သည့် အသိတရား (=အသေဝိတဗ္ဗ) မှီဝဲ မကောင်းမွန်ကြောင်း ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ သေဝိတဗ္ဗာ သေဝိတဗ္ဗသုတ်၌ လာရှိပါသည်။ သို့ဖြစ်

၍ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများကို ခေါင်းပါးစေနိုင်သည့် အသိပေး ပညာပေး စာပေများကိုသာ လေ့လာစူးစမ်းရန် အားပေးသင့်ပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများကို တိုးပွားစေနိုင်သည့် အသိပညာပေး စာပေများကိုမူ မလေ့လာ မစူးစမ်းမိစေရန် တားမြစ်ပိတ်ပင်သင့်ပါသည်။

တားမြစ် ပိတ်ပင်သင့်သည့် စာပေများကို မတားမြစ် မပိတ်ပင်ဘဲ လေ့လာစူးစမ်းခွင့် ပြုခဲ့သော် ထိုလေ့လာစူးစမ်းသူများသည် ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ နှစ်ဖြာသော ဆုံးရှုံးခြင်းကို ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရဖွယ် ရှိပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပါက တားမြစ်ပိတ်ပင်သင့်လျက် မပိတ်ပင်သူများလည်း အထိုက်အလျောက် တာဝန်ရှိလာမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဇင်ဝါဒသည် ငါစွဲ (=အတ္တ) ဖျောက်ရန် ဖြစ်သည်။ ငါစွဲ (=အတ္တ) ပျောက်ပြီးနောက် ဆောင်ရွက်မှု မှန်သမျှ၌ လွတ်မြောက်မှု ချမ်းသာကိုသာ တွေ့ရှိခံစားရပါသည်။ ဥပမာ - မိန်းမပျိုကို ပွေ့ဖက်သော ဇင်ဘုန်းကြီး၌ ငါစွဲ (=အတ္တ) မရှိတော့သဖြင့် အပြစ်မဖြစ်ဘဲ စိတ်လွတ်လပ်မှု ချမ်းသာကို ခံစားရပြီး၊ ယင်းအမှုကို အပြစ်မြင်သူ၌သာ ငါစွဲ (=အတ္တ) ရှိသဖြင့် အပြစ်ဖြစ်ကာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှု ဒုက္ခကို ခံစားရသည်။

သို့ဖြစ်၍ ငါ့စွဲ (=အတ္တ) ပျောက်ရေးအတွက် ဖြစ်ပျက်မှုမှတ်သည့် ထေရဝါဒကျင့်စဉ် (=လမ်းရှည်) ကို မလိုက်ဘဲ၊ ဖြစ်ပျက် မရှုမှတ်ရသည့် ဇင်ကျင့်စဉ် (=လမ်းတို) လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ထိလည်း ထိရောက် သည်။ အကျိုးလည်း ရှိသည်။

ဇင် ကျင့်စဉ်ဆိုသည်မှာ ကောင်း မကောင်း၊ သို့မဟုတ် အမှန် အမှား၊ သို့မဟုတ် ကုသိုလ် အကု သိုလ် တို့ကို ငါ့စွဲဆန္ဒ အခြေခံကာ တွေးတောခြင်း အားဖြင့် မူလ ပကတိစိတ်ကို အကျဉ်းချမထားဘဲ သူ့အတိုင်း လွှတ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ လွှတ်ပေးထားလျှင် အကန့်အသတ် အဆုံးအစ မရှိ သော ပကတိ တရားကြီးကို တကူးတက မကြီးစား ရဘဲ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည့် ဉာဏ်ဖြင့် သိမြင်ပြီး အနတ္တဉာဏ်ကို ရရှိနိုင်သည်။ ဤသည်မှာ ဇင် ကျင့်စဉ် အကျဉ်းချုပ် ဖြစ်သည်။

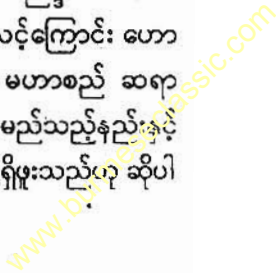
ထေရဝါဒ ကျင့်စဉ်အရ ဖြစ်ပျက်ကို မရှုဘဲ အနတ္တဉာဏ်ကို မရနိုင်ဟု ဆိုပါသည်။ ဇင်ကျင့်စဉ် အရ ဖြစ်ပျက်ကို မရှုဘဲ အနတ္တဉာဏ်ကို ရနိုင်သည် ဟု ဆိုသည်။ ဤသည်မှာ ကျင့်စဉ် နှစ်မျိုးတို့၏ အချင်းချင်း ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်မှု ဖြစ်သည်။

ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်ရုံမျှနှင့် ကိစ္စမရှိသေး။ ဖြစ်ပျက်မရှုဘဲ အနတ္တဉာဏ် ရနိုင်သည့် လမ်းစဉ်

သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်ကျ လမ်းစဉ်ဖြစ် ၍၊ ထေရဝါဒ ပိဋကတ်တော်အရ ယခုလက်ရှိ ကျင့် သုံး နေကြသည့် ဖြစ်ပျက်မှု လမ်းစဉ်သည် အနတ္တ ဉာဏ်ကို ရနိုင်စေရန် ခက်သဖြင့်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်ကျ မဟုတ်ဘဲ အဋ္ဌကထာ ဆရာတို့၏ အယူအဆသာ ဖြစ်သယောင် ဖော်ပြခြင်းမှာ များစွာ ကိစ္စရှိသည့် ဝါဒ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ထိုဝါဒသည် မြန်မာပြည်ရှိ ထေရ ဝါဒ ပိဋကတ်တော် အားလုံးကို ဘုရားအလိုတော်ကျ မူရင်း အစစ်အဖြစ် လက်ခံယုံကြည်တော်မူကြသည့် ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များကို တုန်လှုပ်ချောက်ချား စေနိုင်သည့် ဝါဒ ဖြစ်ပါသည်။ တုန်လှုပ် ချောက်ချား ရုံမျှ ဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် တော်ပါသေး၏။ နောင် အခါ အုံကြွ ကန့်ကွက်လာလျှင် ပို၍ စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖွယ် ဖြစ်ရပ်ဆိုးများနှင့် ကြုံတွေ့လာစရာ အကြောင်း ရှိပါသည်။

မကြာသေးမီက ဂန္ဓိ ခန်းမဆောင် ဟောပြော ပွဲ တစ်ခု၌ မိုးကုတ်ဆရာတော် ဦးပညိန္ဒာဘိဝံသက ဇင်ဝါဒသည် မြန်မာပြည်၌ မရှိသင့်ကြောင်း ဟော ပြောသွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။ မဟာစည် ဆရာ တော်ကြီးကလည်း ဇင်ဝါဒသည် မည်သည့်နည်းနှင့် မျှ ဗုဒ္ဓဝါဒ မဟုတ်ကြောင်း အမိန့်ရှိဖူးသည်ဟု ဆိုပါ

သည်။ ဤသည်များမှာ ဇင်ဝါဒအတွက် ကောင်းသော အရိပ် နိမိတ်များ မဟုတ်ပါ။

လွတ်လပ်စွာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်ခွင့်အရ ဖြစ်စေ၊ အသိဉာဏ် ကြွယ်ဝဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ဖြစ်စေ ဇင် ဝါဒ၊ ဇင် စာပေကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့် ပြုသင့် မပြုသင့် စဉ်းစားလျှင် ဇင်ဝါဒ၊ ဇင်စာပေသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက် ခွင့်မပြုသင့်သည့် ဝါဒနှင့် စာပေဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဇင် ဝါဒနှင့် ဇင် စာပေသည် ဗုဒ္ဓဝါဒ မဟုတ်ပါဘဲလျက် ဗုဒ္ဓဝါဒ ယောင်ဆောင်သည့် ဗုဒ္ဓဝါဒအတု (=သဒ္ဓမ္မပဋိရူပက) ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ အတုအစစ် ခွဲမရအောင် အယောင်ဆောင်ခြင်းကို ဒဿန ဝေါဟာရ အားဖြင့် “အဗျာသ” ဟု ခေါ်ပါသည်။ အဗျာသ၏ အနက်မှာ အသိမှားခြင်း၊ အမြင်မှားခြင်း ဖြစ်၍ ယင်းဝေါဟာရသည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ (=အမြင်မှားမှု) ဟူသော ဝေါဟာရ၏ ပရိယာယ် ဝေါဟာရ ဖြစ်ပါသည်။ သစ်ငုတ်တိုနှင့် သရဲ ခွဲခြား၍ မသိနိုင်သည့် အတွက် သစ်ငုတ်တိုကို သရဲ ဟု သိခြင်းမျိုးကို “အဗျာသသိ” ဟု သုံးနှုန်းလေ့ ရှိပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အချို့သည် ဇင် ဝါဒနှင့် ဗုဒ္ဓဝါဒတို့၏ ခြားနားမှုကို မသိနိုင်ဘဲ၊ သစ်ငုတ်တိုကို သရဲထင်သလို ဇင်ဝါဒကိုပင် “ဗုဒ္ဓဝါဒ”

ဟု ထင်နေကြပါသည်။ ဤမျှအထိ ဇင်ဝါဒသည် ဗုဒ္ဓဝါဒယောင် ဆောင်စွမ်းနိုင်ပါသည်။

ကဿပသံယုတ်၊ သဒ္ဓမ္မပဋိရူပက သုတ်၌ အခြားဝါဒများသည် ဗုဒ္ဓသာသနာကို မဖျက်နိုင်ကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓဝါဒ အတုသည်သာ ဗုဒ္ဓသာသနာကို ဖျက်နိုင်ကြောင်း လာရှိသဖြင့် ဇင် ဝါဒ၊ ဇင် စာပေသည် ဗုဒ္ဓသာသနာကို ဖျက်ဆီးမည့် အတွင်းရန်သူ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ အတွင်းရန်သူဖြစ်သည့် ဇင်ဝါဒ၊ ဇင်စာပေကို မြန်မာပြည်၌ လက်ခံအားပေးခြင်း မပြုသင့်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ အကယ်၍ လက်ခံအားပေးခြင်း ပြုခဲ့လျှင် မြန်မာပြည်ရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ထေရဝါဒ အသိသည် မရင့်ကျက်သေးသဖြင့်၊ ဇင်၏ စည်းရုံးဖြားယောင်းမှုကို ခံနိုင်ဖွယ် မရှိသောကြောင့် ထေရဝါဒသည် အိန္ဒိယ၌ ပျောက်ကွယ်ခဲ့သလို မြန်မာပြည်၌လည်း ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သည့် အန္တရာယ် ရှိပါသည်။

စိတ်သည် ဇင်တို့ ပြောသည့်အတိုင်း လွတ်ပေးထား၍ မဖြစ်၊ လွတ်ပေးထားလျှင် မကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်ပြီး သံသရာ အစုန်အတိုင်း မျောပါသွားတတ်သည့် (=အနုသောတဂါမိ) သဘော ရှိပါသည်။ သံသရာ အစုန်အတိုင်း မျောပါ မသွားရလေအောင် စိတ်ကို သတိဖြင့် ထိန်းသိမ်းရပါသည်။ စောင့်ရှောက်

www.burmeseclassic.com

ရပါသည်။ သို့မှသာ စိတ်သည် သံသရာ အဆန် (=ပဋိသောတဂါမိ) သဘောရှိကာ ချမ်းသာစစ် ချမ်းသာမှန်ကို ဆောင်နိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပိဋကတ်တော်၌ လာရှိပါသည်။

၎င်းပြင် ဖြစ်ပျက် (=အနိစ္စ) ကို မြင်မှ အနတ္တကို မြင်နိုင်ကြောင်း၊ အနတ္တကို မြင်မှ ငါစွဲ (=အတ္တ) ကို ပယ်နိုင်ကြောင်း နဝဂုံတ္တရနိကာယ အဋ္ဌကထာ၊ သမ္မောဓိသုတ် (နာ-၂၅၈) ၌ လာရှိပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ငါစွဲ (=အတ္တ) ကို ပယ်နိုင်ရန်အတွက် ဖြစ်ပျက် (=ဝိပဿနာ) ကို ရှုမှတ်ရပါမည်။ ဝိပဿနာကို ရှုမှ မဂ်ဉာဏ်ကို ရနိုင်ပါသည်။ မဂ်ဉာဏ်ကို ရမှ ငါစွဲ (=အတ္တ) ကို ပယ်နိုင်ပါသည်။

ဖြစ်ပျက်ကို ရှုမှတ်ခြင်း မရှိဘဲ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပဋိပတ္တိကို ကျင့်သုံးခြင်းမရှိဘဲ မဂ်ဉာဏ်ကို ရနိုင်ကြောင်း၊ ငါစွဲ (=အတ္တ) ကို ပယ်နိုင်ကြောင်း ထေရဝါဒ ပိဋကတ်တော်၌ မလာရှိပါ။ ဒေသနာတော်ကို ကြားနာရ၍ တစ်ခဏအတွင်း အရိယာဖြစ်သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၌ပင် ဖြစ်ပျက်ကို ရှုမှတ်ရခြင်း ဝိပဿနာသဘော ပါဝင်ပါသည်။ စိတ် ဖြစ်စဉ် လျင်မြန်မှုကြောင့် မပါဝင်သလို ထင်မှတ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပဋ္ဌာန်းကျမ်းလာ အနန္တ ရပစ္စည်း၊ ဥပနိဿယ ပစ္စည်းတို့ကို နားလည်လျှင် ဖြစ်ပျက်ရှု (=ဝိပဿနာ)

နာ) နှင့် ကင်းပြီး မဂ်ဉာဏ်ကို ရနိုင်ကြောင်း၊ ငါစွဲ (=အတ္တ) ကို ပယ်နိုင်ကြောင်း ဆိုကြသူတို့၏ ဝါဒသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထေရဝါဒနှင့် မညီညွတ်ကြောင်း နားလည်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

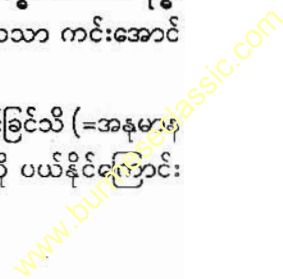
ထို့ကြောင့် ငါစွဲ (=အတ္တ) ကို အစစ်အမှန် ပယ်လိုလျှင် မဂ်ဉာဏ်ကို ရအောင် အားထုတ်ရမည်။ မဂ်ဉာဏ်ကို ရနိုင်စေရန် ဖြစ်ပျက် (=ဝိပဿနာ) ကို ရှုမှတ်ရမည်။ ထိုထက် ကျဉ်းသော၊ တိုသော၊ ဖြတ်လမ်းကျသော နည်းသည် ဤဗုဒ္ဓသာသနာ၌ မရှိပါ။ အကယ်၍ ရှိသည်ဆိုလျှင် မသိ၍ ဆိုခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဇင် ဝါဒသည် ငါစွဲ (=အတ္တ) ကို ပယ်ရေး၌ ထေရဝါဒထက် ကျဉ်းသော၊ တိုသော၊ ဖြတ်လမ်းကျသော၊ ထိရောက်သော နည်းကောင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ ထိုအဆိုမှာ ဒဿနစာပေတို့၏ အဆိုသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဇင်ဝါဒ အပါအဝင် ဒဿနစာပေ အဆင့်သာ ရှိသည့် ဗုဒ္ဓတက္ကဘာသာကျမ်းတို့၌-

မောဟံ ရုဏဒ္ဓိ၊ ဝိမလံစ ကုရတေ ဗုဒ္ဓိ။

မောဟံ၊ အဝိဇ္ဇာကို။ ရုဏဒ္ဓိ၊ ပယ်၏။ ဗုဒ္ဓိ၊ အသိဉာဏ်ကို။ ဝိမလံစ၊ ကိလေသာ ကင်းအောင်လည်း။ ကုရတေ၊ ပြု၏-

ဟူ၍ ယုတ္တိခေါ် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်သိ (=အနုမာနပမာဏ) ဖြင့် ကိလေသာများကို ပယ်နိုင်ကြောင်း

ဆိုကြပါသည်။ ဆိုသည့်အတိုင်းလည်း ယုံကြည်လက်ခံကြပါသည်။ ဒဿနစာပေတို့၌ ဒဿနဝေါဟာရအရ အသိသည် ယုတ္တိခေါ် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်သိ (=အနုမာနပမာဏ) နှင့် သာမန် ကိုယ်တွေ့သိ (=ဝေါဟာရ ပစ္စက္ခပမာဏ) ဟူ၍ ပေါင်းနှစ်မျိုးသာ ပါဝင်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ကိလေသာများကို အမြင့်ဆုံးဉာဏ် (=အနုမာဏ ပမာဏ) ဖြင့် ပယ်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်လက်ခံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထေရဝါဒ ပိဋကတ် စာပေ၌မူ -

ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်သိ (=အနုမာဏ ပမာဏ)၊ သာမန် ကိုယ်တွေ့သိ (=ဝေါဟာရ ပစ္စက္ခပမာဏ)၊ အကျင့် ကိုယ်တွေ့သိ (=သဘာဝ ပစ္စက္ခပမာဏ)၊ လောကုတ္တရာ ကိုယ်တွေ့သိ (= အရိယ ပစ္စက္ခပမာဏ)။

ပေါင်း လေးမျိုးတို့ ပါဝင်ပါသည်။

၁။ သာမန် ကိုယ်တွေ့သိ (=ဝေါဟာရ ပစ္စက္ခ ပမာဏ) ဆိုသည်မှာ သမ္မုတိ သဗ္ဗာသိ ဖြစ်ပါသည်။

၂။ အကျင့် ကိုယ်တွေ့သိ (=သဘာဝ ပစ္စက္ခ ပမာဏ) ဆိုသည်မှာ ဓုပ္ပနာစိတရာတို့ကို သဘာဝအတိုင်း သိသည့် သဘာဝသဗ္ဗာသိ ဖြစ်ပါသည်။

၃။ လောကုတ္တရာ ကိုယ်တွေ့သိ (=အရိယာ ပစ္စက္ခ ပမာဏ) ဆိုသည်မှာ မဂ်ဉာဏ်၊ ဝိနိဗ္ဗာဏသိခေါ် အရိယသဗ္ဗာသိ ဖြစ်ပါသည်။ ဤရှင်းလင်းချက်မှာ လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သဗ္ဗသုံးပါး ခွဲနည်းအရ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ လေးမျိုး ပါဝင်ခြင်းကြောင့် ကိလေသာများကို အမြင့်ဆုံးဉာဏ် (=အရိယ ပစ္စက္ခ ပမာဏ) ဖြင့်သာ ပယ်နိုင်သည်ဟု ထေရဝါဒ ပိဋကတ်စာပေ၌ လာရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ငါစွဲ (=အတ္တ) ကို ပယ်ရေး၌ ဇင်ဝါဒနှင့် ထေရဝါဒသည် များစွာ ခြားနားပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ဇင်စာပေနှင့် ထေရဝါဒ ပိဋကတ်စာပေတို့သည် သာမန်အားဖြင့် စာပေအသွင် (=ပရိယတ္တိ) ချင်း တူကြသော်လည်း အနှစ်သာရ (ပဋိပတ္တိ၊ ပဋိဝေဓ) ချင်း မတူကြပါ။

သို့ဖြစ်၍ ငါစွဲ (=အတ္တ) ကို ပယ်ရေး၌ ဇင်ဝါဒသည် ကျဉ်းသည်၊ တိုသည်၊ ဖြတ်လမ်းကျသည်၊ ထိရောက်သည်။ ထေရဝါဒသည် ကျယ်သည်၊ ရှည်သည်၊ လမ်းရှည်ကျသည်၊ မထိရောက်ဟု ဆိုခွင့်မရှိပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဇင်ဝါဒနှင့် ထေရဝါဒတို့၌ နှိုင်းယှဉ်၍ ရလောက်အောင် တူသည့်အချက်များ မပါဝင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

(စာပေကျမ်း၊ အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၆၊ ဇန်နဝါရီ ၁၉၉၆)

